

2018

ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

วิสุดา หมื่นธรรม
คณะพยาบาลศาสตร์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd>

Recommended Citation

หมื่นธรรม, วิสุดา, "ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย" (2018). *Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)*. 3134.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/3134>

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ปัจจัยทำนวยความตั้งใจในการใช้ถุ่ยงอนามั่ยของนักศึกษาชายร้กษา

น.ส.วิสุตา หน้ันธรรม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณชิต

สาขาวิชาพยาบาลศาสตร สาขาวิชาพยาบาลศาสตร

คณะพยาบาลศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS PREDICTING CONDOM USE INTENTION AMONG MEN WHO HAVE SEX WITH
MEN STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Nursing Science in Nursing Science

Field of Study of Nursing Science

Faculty of Nursing

Chulalongkorn University

Academic Year 2018

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ
นักศึกษาชายรักชาย

โดย

น.ส.วิสุตา หมั่นธรรม

สาขาวิชา

พยาบาลศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.รัตน์ศิริ ทาโต

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ชัยวัฒน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.วีณา จีระแพทย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.รัตน์ศิริ ทาโต)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระ สืบเดชารักษ์)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิสุตา หมั่นธรรม : ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย. (FACTORS PREDICTING CONDOM USE INTENTION AMONG MEN WHO HAVE SEX WITH MEN STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาหลัก : รศ. ดร.รัตนศิริ ทาโต

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย เพื่อศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย และปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ กรุงเทพมหานคร จำนวน 182 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบส่งต่อ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และแบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งได้ตรวจสอบความตรงของเนื้อหาเครื่องมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน มีค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ .90, 1.00, .80 และ 1.00 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .85, .93, .93 และ .73 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาชายรักชาย มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 4.01, SD = 1.32) ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (Beta = .356) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Beta = .245) โดยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ร้อยละ 29.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตาม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้

สาขาวิชา พยาบาลศาสตร์
ปีการศึกษา 2561

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5977184836 : MAJOR NURSING SCIENCE

KEYWORD: Intention MSM Condom STDs HIV

Wisuda Mantham : FACTORS PREDICTING CONDOM USE INTENTION AMONG MEN WHO HAVE SEX WITH MEN STUDENTS. Advisor: Assoc. Prof. RATSIRI THATO, Ph.D.

The objective of this descriptive predictive research were to study condom use intention among men who have sex with men (MSM) students and identify its predictors from attitude toward condom use, subjective norms and perceived behavioral control. Totally, 178 students were selected from 2 universities in Bangkok using snowballing sampling technique. Data were collected using demographic data form, the attitude toward condom use questionnaire, the subjective norm questionnaire, the perceived behavioral control questionnaire, and the intention to condom use questionnaire. All of the questionnaires were assessed for content validity index (CVI) by 5 experts. Their content validity index (CVI) were .90, 1.00, .80 and 1.00, respectively. Their Cronbach's alpha coefficients were .85, .93, .93 and .73, respectively. Data were analyzed using Stepwise multiple regressions. The findings can be summarized as follow:

The average score of intention to condom use of MSM students was at medium level (Mean = 4.01, SD = 1.32). The attitudes toward condom use (Beta = .356) and subjective norms (Beta = .245) were significant predictors of intention condom use ($p < .05$). They explained 29.70 % of the variance of condom use intention among men who have sex with men students. However, perceived behavioral control was not a significant predictor.

Field of Study: Nursing Science

Student's Signature

Academic Year: 2018

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนศิริ ทาโต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิดเห็น แก้ไขข้อบกพร่อง ให้กำลังใจ เอาใจใส่เสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.วิณา จีระแพทย์ ประธานกรรมการในการสอบ วิทยานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระ สิ้นเดชารักษ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ข้อคิดเห็น และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขในข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย รวมถึงบุคลากรทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการทำ วิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณผู้ช่วยวิจัยทุกท่าน ที่ทุ่มเทเวลา เอาใจใส่ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการ เก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์ ตลอดจนบุคคลที่สำคัญ คือ นักศึกษาชายรักชายทุกท่าน ที่เป็น กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ ที่ให้ความร่วมมืออย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา พี่สาว พี่ชาย ที่ได้อบรมสั่งสอนผู้วิจัย ให้เป็น บุคคลที่มีความอดทน มีมานะ ไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรคต่างๆที่เข้ามา คอยอยู่เคียงข้าง และเป็นแรงผลักดัน ให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือสนับสนุน และห่วงใยเสมอมา จนผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ลุล่วงด้วยดี และสำเร็จการศึกษา ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิสุตา หมั่นธรรม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูป.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	13
ความเป็นและความสำคัญของปัญหา.....	13
วัตถุประสงค์การวิจัย	17
คำถามการวิจัย	17
แนวเหตุผล และสมมติฐานการวิจัย	17
สมมติฐานการวิจัย	20
ขอบเขตการวิจัย	20
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	21
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	22
บทที่ 2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
1. นักศึกษาชายรักชาย	25
1.1 ความหมายของนักศึกษาชายรักชาย	25
1.2 อุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย	25
2. พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	26
2.1 ความหมายของพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย	26

2.2 ชนิดของถุงยางอนามัย.....	27
2.3 ปัญหาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	28
3.ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย.....	29
3.1 โรคติดเชื้อเอชไอวี.....	29
3.2 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	31
4.ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย.....	33
4.1ความหมายของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย.....	33
4.2 ปัญหาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย.....	33
4.3 การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	34
5. ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of Planned Behavior : TPB) ของ Ajzen & Fishbein (2010).....	35
5.1 พฤติกรรม (behavior).....	35
5.2 ความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavioral intention).....	36
5.3 ทศนคติต่อพฤติกรรม (attitude towards behavior).....	37
5.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm).....	39
5.5 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control).....	40
6.ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	42
6.1 ทศนคติต่อการพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย	42
6.2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชาย.....	45
6.3 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย.....	47
7.บทบาทของพยาบาลในการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย .	49
8.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50
8.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย.....	50
8.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย	53

กรอบแนวคิดการวิจัย	56
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	57
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	58
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	68
1.การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (content validity)	68
2. การตรวจสอบค่าความเที่ยง (Reliability).....	70
การเก็บรวบรวมข้อมูล	71
การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	74
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ	82
สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน	83
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	84
สรุปผลการวิจัย.....	86
อภิปรายผลการวิจัย.....	87
ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้	92
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	93
บรรณานุกรม.....	94
ภาคผนวก.....	101
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	102
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	104
ภาคผนวก ค เอกสารชี้แจงสำหรับกลุ่มประชากร หรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย	118

ภาคผนวก ง เอกสารพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จดหมายขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย	121
ภาคผนวก จ	126
ตารางแสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่ม อ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และการควบคุมพฤติกรรมที่มี ผลต่อการใช้ถุงยางอนามัย	126
ภาคผนวก ฉ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย การวิเคราะห์เพิ่มเติม	130
ประวัติผู้เขียน	156

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย.....	59
ตารางที่ 2 แสดงการประเมินผลของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย.....	60
ตารางที่ 3 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำ พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย	62
ตารางที่ 4 แสดงแรงจูงใจของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย.....	63
ตารางที่ 5 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย	65
ตารางที่ 6 แสดงการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อการใช้ถุงยางอนามัย	66
ตารางที่ 7 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม อายุ ระดับ การศึกษาในปัจจุบัน จำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน และแหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย (n = 182) ...	75
ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม ประสบการณ์ การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย (n = 182) อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก รสนิยมทางเพศ บทบาททางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา (n = 114) และประวัติการเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (n = 117).....	76
ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย คะแนน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย คะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุง อนามัย และคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (n = 182).....	78
ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการของทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การ คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงอนามัย และ ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในรูปแบบของเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation matrix) (n = 182).....	79
ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการของทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การ คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงอนามัย และ	

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในรูปแบบของเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation matrix) (n = 182).....	81
ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรทำนายในรูปแบบคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (Beta) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b และแสดงสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ในการทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	82
ตารางที่ 13 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย..	127
ตารางที่ 14 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย	128
ตารางที่ 15 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย	129
ตารางที่ 16 แสดงค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ของการทดลองใช้เครื่องมือ (n = 30).....	131
ตารางที่ 17 แสดงการแปลผลคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (n = 182).....	137
ตารางที่ 18 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) สัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) สัมประสิทธิ์การทำนายที่ถูกปรับ และการทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การทำนาย.....	151
ตารางที่ 19 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวน	152
ตารางที่ 20 แสดงตัวแปรที่ถูกคัดเข้าสมการทำนาย	153
ตารางที่ 21 แสดงตัวแปรที่ถูกคัดออกจากสมการทำนาย	153
ตารางที่ 22 แสดงร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรทำนาย และระดับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	154
ตารางที่ 23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย	155

สารบัญรูป

หน้า

รูปที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB).....	42
รูปที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	56
รูปที่ 3 แสดงการกระจายตัวของ Regression standardized residual	148
รูปที่ 4 แสดง Normal P-P Plot of regression standardized residual.....	149
รูปที่ 5 แสดงความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามจากภาพการกระจาย (Scatterplot)	150

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมไทยมีประชากรกลุ่มชายรักชายเพิ่มมากขึ้น อาจจะเนื่องมาจากสังคมให้การยอมรับมากขึ้นจึงมีการเปิดเผยตัวมากขึ้น (พนมพร ปิยะสกุล, 2555) จากผลสำรวจ พบว่า ชายรักชายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากชายรักชายมีจำนวนคู่นอนหลายคน และมีการเปลี่ยนคู่นอนเร็ว ซึ่งพบว่า ร้อยละ 61.5 มีการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่า 4 คนขึ้นไป ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา (van Griensven et al., 2005) และผลสำรวจการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายรักชายในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ชายรักชายมีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ร้อยละ 51.4 ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยในรอบปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 36.2 (ชัยชาญ บัวผัน, 2559) สอดคล้องกับผลสำรวจในเยาวชนชายรักชาย พบว่า กลุ่มเยาวชนชายรักชายมีลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์ที่มีคู่นอนหลายคน และมักเป็นความสัมพันธ์ชั่วคราว มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนชั่วคราวทุกครั้ง ร้อยละ 51 ต่างจากการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ซึ่งมีเพียง ร้อยละ 35 (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2560) และสอดคล้องกับการสำรวจในนักศึกษาชายรักชาย พบว่า นักศึกษาชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย โดยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนคู่นอนมากที่สุด 12 คน มีคู่นอนเฉลี่ย 2 คน โดยร้อยละ 50.5 ระบุว่าไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ร้อยละ 33.6 ระบุว่าไม่ใช้ถุงยางอนามัยในคู่นอนชั่วคราว (Andrew et al., 2016) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย กลุ่มชายรักชายทั่วไป กลุ่มนักเรียนชายมัธยมปลาย และกลุ่มนักศึกษาปวช.ชาย พบว่าการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายอยู่ที่ ร้อยละ 50.5 (นันทวิทย์ สุขรักษ์, 2560) ชายรักชายทั่วไป ร้อยละ 57.5 เยาวชนชายรักชาย ร้อยละ 51 นักเรียนชายมัธยมปลายมีการใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 71.9 และนักศึกษาชายปวช. มีการใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 67.0 (สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2559) ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มนักศึกษาชายรักชายเป็นกลุ่มที่มีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ต่ำที่สุด

จากการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในประชากรกลุ่มชายรักชาย นำไปสู่การติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (สำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2558) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสรุปสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ และการติดเชื้อเอชไอวี ของสำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (2560) พบว่าจากข้อมูลการประมาณสถานการณ์โรคเอดส์ในปี พ.ศ. 2561 คาดว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ในประเทศไทยประมาณ ร้อยละ 50 เป็นกลุ่มชายมีเพศสัมพันธ์กับชาย ร้อยละ 55 มีอายุต่ำกว่า 25 ปี อุบัติการณ์การติดเชื้อรายใหม่ในวัยรุ่นชายรักชายในกรุงเทพฯ

มีรายงานสูงถึง 10 ต่อ 100 คนต่อปี ซึ่งสูงกว่าประชากรกลุ่มอื่น ๆ นอกจากนี้ยังพบอัตราความชุกของซิฟิลิสสูงที่สุดในกรุงเทพฯ สอดคล้องกับรายงานประจำปี 2560 ของสำนักโรคเอดส์ วัณโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่า การติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ในไทย พบว่าประมาณ ร้อยละ 44 เป็นกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ร้อยละ 11 เป็นผู้ขายยาเสพติดด้วยวิธีฉีดยา และร้อยละ 10 เป็นพนักงานขายบริการทางเพศและผู้ซื้อบริการ และคาดว่าในอีก 5 ปีข้างหน้า มากกว่าครึ่งหนึ่งของการติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่จะอยู่ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย โดยพบว่ากรุงเทพมหานครมีอัตราความชุกเอชไอวีของกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายสูงที่สุด ร้อยละ 20 และมีอัตราการตรวจหาเอชไอวีต่ำที่สุด ร้อยละ 17 ในขณะที่พบอัตราความชุกเอชไอวีในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในจังหวัดชลบุรี และราชบุรีเพียง ร้อยละ 2 – 3 เท่านั้น จะเห็นได้ว่าชายรักชายเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจความชุกในการติดเชื้อเอชไอวีในประชากรกลุ่มชายรักชายในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีความชุกของการติดเชื้อเอชไอวี ร้อยละ 19.8 อายุเฉลี่ย 26.1 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ และกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีร้อยละ 35.2 เป็นนักเรียนนักศึกษาร้อยละ 28.0 (ไพโรจน์ จันทร มณี และสุปียา จันทร มณี, 2559) และสอดคล้องกับการรายงานวณิสิตจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามติดเชื้อเอชไอวีเพิ่มขึ้น ซึ่งกลุ่มเสี่ยง คือ ชายรักชาย โดยพบมากในกลุ่มนักศึกษาและเยาวชนอายุ 19-23 ปี ซึ่งหากมีนิสิตเข้ามาตรวจหาเชื้อเอชไอวี 100 คน จะพบผู้ติดเชื้อ 10 คน ซึ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาชายรักชายทั้งหมด (เกศมุกดา ไตรรัตน์, 2559) จะเห็นได้ว่าการแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวีอยู่ในกลุ่มชายรักชายที่อยู่ในวัยนิสิต/นักศึกษาเป็นส่วนใหญ่

เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จำเป็นที่นักศึกษาชายรักชายต้องมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย มีการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง สม่่าเสมอกับคู่นอนทุกคน ลดจำนวนคู่นอน และการไม่เปลี่ยนคู่นอนเร็ว (Centers for Disease Control and Prevention (CDC), 2015; Kalichman, Picciano, & Roffman, 2008; Thato & Daengsaard, 2016; Thurman, Holden, Shain, Perdue, & Piper, 2008) ซึ่งการที่นักศึกษาชายรักชายจะมีการใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) (Fishbein & Ajzen, 2010) เชื่อว่าพฤติกรรมซึ่งเป็นแบบแผนของแต่ละบุคคลจะอยู่ภายใต้ความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavior intension) ที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavior intension) ได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนด 3 ปัจจัย ได้แก่ ทศนคติต่อพฤติกรรม (attitude toward the behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceive behavioral control) ซึ่งความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Andrew et al., 2016; Sheeran & Orbell, 1998) และจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ชายรักชายมีความตั้งใจในการใช้

ดูยางอนามัยในระดับปานกลางถึงต่ำ (Levina, Dantas, Fishbein, Von Haeften, & Montano, 2001)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ยังไม่มีการศึกษาถึงความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย แต่มีการศึกษาความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยในประชากรกลุ่มต่างๆ ดังนี้ การศึกษาของ พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ (2015) ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรม และความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยกับคูครอง/คูนอน ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ ผลการศึกษา พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ดูยางอนามัย การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัย และเจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยได้ ร้อยละ 68 การศึกษาของ อธิฐาน โมทอง, อภิญญา กิริติเมธากุล, และอรุณ เลิศวัชร (2556) ที่ทำการศึกษาคความตั้งใจในการใช้ดูยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง : การศึกษาตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ทำการศึกษาในนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 15 – 19 ปี รวมทั้งหมด 153 คนในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจใช้ดูยางอนามัย ($r = .272$, $r = .545$, $p < .01$) ตามลำดับ เจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง สามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้ ร้อยละ 32 ($p < .01$) โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\beta = .509$) ส่วนเจตคติต่อพฤติกรรมมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = .158$) และการศึกษาของจักรกฤษณ์ พิณญาพงษ์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยกำหนดความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยของวัยรุ่นชายในสถานศึกษา จังหวัดอุดรดิตถ์ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 400 คน อายุเฉลี่ย 21.10 ปี ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยกับหญิงคนรักของวัยรุ่นชาย พบว่า เจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยทั้งสองปัจจัยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยกับหญิงคนรักได้ ร้อยละ 32 ส่วนปัจจัยกำหนดการใช้ดูยางอนามัยกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรัก หรือหญิงบริการทางเพศ พบว่า เจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยทั้งสองปัจจัยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรัก หรือหญิงบริการทางเพศได้ ร้อยละ 33 และปัจจัยกำหนดการใช้ดูยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ พบว่า เจตคติต่อการใช้ดูยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยทั้งสองปัจจัยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ดูยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศได้ ร้อยละ 42 ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มี

การศึกษาถึงความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งถือว่าเป็นประชากรกลุ่มที่มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยต่ำ (ไพโรจน์ จันทรณ์ และสุปียา จันทรณ์, 2559) สำหรับการศึกษาถึงความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในต่างประเทศ พบว่ามีการศึกษาของ Levina et al. (2001) ซึ่งได้ทำการศึกษาถึงความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางปาก และทางทวารหนักของชายรักชายวัยรุ่น และชายรักชายทั่วไป พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางทวารหนักของชายรักชาย ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.50$) ทศนคติ ($\beta = 0.28$) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ($\beta = 0.17$) และปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางปากของชายรักชาย ได้แก่ ทศนคติ ($\beta = 0.51$) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.38$) และการศึกษาของ Andrew, et al. (2016) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์ห่อภิมานจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) แล้วพบว่า ปัจจัยด้านทศนคติ ($\beta = 0.201$, $p = 0.018$) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.259$, $p = 0.002$) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ($\beta = 0.364$, $p < 0.001$) สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ห่อภิมานดังกล่าว เป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งมีบริบททางวัฒนธรรม ความเชื่อ และการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากนักศึกษาชายรักชายในประเทศไทย ผลการวิจัยจึงไม่สามารถนำมาอ้างอิง หรือนำมาใช้กับนักศึกษาชายรักชายในประเทศไทยได้ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา พบว่า การศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยที่ผ่านมาไม่พบว่ามีการศึกษาในประชากรกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งเป็นกลุ่มเยาวชนที่อยู่ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นผู้ที่มีความรู้ มีวิถีการดำเนินชีวิตที่อิสระ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีบริบทแตกต่างจากกลุ่มเสี่ยงกลุ่มอื่น (นันทิพย์ สุวัชร, 2560) ซึ่งอาจส่งผลให้มีปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยแตกต่างจากประชากรกลุ่มอื่นๆ ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ให้กับพยาบาลที่ปฏิบัติงานในศูนย์สุขภาพของมหาวิทยาลัยต่างๆ โดยสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวี ให้กับนักศึกษาชายรักชายในมหาวิทยาลัยต่อไป และนอกจากนี้ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการบริการด้านโรคเอดส์/โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ เพื่อส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มนักศึกษาชายรักชายต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายจากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำถามการวิจัย

1. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้หรือไม่ อย่างไร

แนวเหตุผล และสมมติฐานการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย พบว่า นักศึกษาชายรักชายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย โดยนักศึกษาชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก และใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอกับคู่นอนประจำเพียง ร้อยละ 49.6 (นิทรวิทย์ สุขรักษ์, 2560) สอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่า ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายมีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนทุกประเภทเพียง ร้อยละ 57.5 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนเพศสัมพันธ์ประจำ (ผู้ชายที่ตกลงเป็นแฟนกัน/หรือคบกันนานเกิน 3 เดือน) ทุกครั้ง ร้อยละ 40.0 - 61.4 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนเพศสัมพันธ์ชั่วคราวทุกครั้ง ร้อยละ 40.6 - 71.7 และพบว่าชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยสูงถึง ร้อยละ 41.3 - 56.5 (มลิวัลย์ แก้วมะเร็ง, ภาวิณี มนตรี และเจตสุภา สมางชัย, 2556; สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2557) นอกจากนี้ยังพบว่า ชายรักชายมีจำนวนคู่นอนหลายคน และมีการเปลี่ยนคู่นอนเร็ว ซึ่งพบว่า ร้อยละ 61.5 มีการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่า 4 คนขึ้นไป ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา (Van Griensven et al., 2005; สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2557) โดยกลุ่มที่พบว่าการติดเชื้อเอชไอวีมากที่สุด คือ นักศึกษาชายรักชาย (ไพโรจน์ จันทรมณี และสุปิยา จันทรมณี, 2559; เกศมุกดา ไตรรัตน์, 2559) ซึ่งจากพฤติกรรมการมีเพศที่ไม่ปลอดภัยดังกล่าว นำไปสู่การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการติดเชื้อเอชไอวี (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2559) ฉะนั้น เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการติดเชื้อเอชไอวี จึงจำเป็นที่นักศึกษาชายรักชายต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศ ด้วยการใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้อง และสม่ำเสมอ กับคู่นอนทุกคน

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) (Fishbein & Ajzen, 2010) เชื่อว่าพฤติกรรมซึ่งเป็นแบบแผนของแต่ละบุคคลจะอยู่ภายใต้ความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavior intention) ที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavior intention) ได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนด 3 ปัจจัย ได้แก่ ทศนคติต่อพฤติกรรม (attitude toward the behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceive behavioral control) ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ปัจจัยนี้ จะได้รับอิทธิพลจากความเชื่อ 3 ประการ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรม (behavioral beliefs) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative beliefs) และความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (control beliefs) ซึ่งนำไปสู่ความตั้งใจ (intention) ในการแสดงพฤติกรรม และความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมจะนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมนั้นๆ (Fishbein & Ajzen, 2010) โดยความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเป็นปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Sheeran & Orbell, 1998) การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีตามแผน เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดตัวแปรที่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ทศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย เป็นการประเมินทางบวกหรือลบของบุคคลต่อผลของการกระทำภาพรวมของพฤติกรรมนั้น ซึ่งเกิดจากความเชื่อ และการประเมินผลของบุคคลเกี่ยวกับผลที่น่าจะตามมาจากการกระทำพฤติกรรม และถ้าบุคคลมีความเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะได้รับผลทางบวก บุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะมีทศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ในทางตรงข้าม หากมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้นแล้วจะได้รับผลในทางลบ บุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะมีทศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และเมื่อมีทศนคติทางบวก ก็จะทำให้เกิดความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น และเมื่อมีทศนคติทางลบก็จะทำให้เกิดความตั้งใจที่จะไม่แสดงพฤติกรรมนั้น (Fishbein & Ajzen, 2010) ฉะนั้น หากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และการประเมินผลว่าการใช้ถุงยางอนามัยสามารถป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีได้ นักศึกษาชายรักชายก็จะมีทศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และการประเมินผลว่าการใช้ถุงยางอนามัย ไม่สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ จะส่งผลให้มีทศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย และทำให้ไม่มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Andrew et al. (2016) พบว่า ปัจจัยด้านทศนคติสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.201$, $p = 0.018$) และสอดคล้องกับการศึกษาของจักกฤษณ์ พิณญาพงษ์ (2557) พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชาย ในสถานศึกษา จังหวัดอุดรธานีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เป็นการรับรู้ของบุคคล เกี่ยวกับความคาดหวัง หรือความต้องการของสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลสำคัญ คนใกล้ชิดกับบุคคลนั้น ถ้าบุคคลรับรู้ว่าคุณค่าที่มีความสำคัญต่อตนเองได้กระทำพฤติกรรมนั้น หรือต้องการให้ตนเองกระทำพฤติกรรมนั้นบุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะเชื่อ และมีแรงจูงใจว่าตนเองสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้ ก็จะเกิดการคล้อยตาม และมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามไปด้วย ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลที่ใกล้ชิดไม่กระทำพฤติกรรมนั้น และไม่ต้องการให้ตนเองกระทำพฤติกรรมนั้น ก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่เชื่อ และไม่มีแรงจูงใจว่าตนเองสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้ ทำให้ตนเองไม่มีความตั้งใจที่จะกระทำตามไปด้วย (Fishbein & Ajzen, 2010) ฉะนั้น หากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าคุณค่าที่มีความสำคัญต่อตนเองได้กระทำพฤติกรรมทางเพศด้วยการใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอ ก็จะทำให้นักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และมีแรงจูงใจว่าตนเองสามารถใช้ถุงยางอนามัยได้ นำไปสู่ความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย อันจะนำไปสู่การใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการติดเชื้อเอชไอวี ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าคุณค่าที่มีความสำคัญกับตนเองไม่ได้กระทำพฤติกรรมทางเพศด้วยการใส่ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอ ก็จะทำให้นักศึกษาชายรักชายไม่มีความเชื่อ และไม่มีแรงจูงใจว่าตนเองสามารถใช้ถุงยางอนามัยได้ นำไปสู่การไม่มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย และนำไปสู่พฤติกรรมการไม่ใช้ถุงยางอนามัยในขณะมีเพศสัมพันธ์ในที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของพูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ และสุธิดา มาสุธน (2557) ที่พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ที่เป็นกลุ่มคนงานรับจ้างทั่วไป และกลุ่มหนุ่มโรงงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .38$ และ $.24$ ตามลำดับ, $p < .05$) สอดคล้องกับการศึกษาของจักกฤษณ์ พิณญาพงษ์ (2557) พบว่า บรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายในสถานศึกษา จังหวัดอุดรธานีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3) การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย เป็นการรับรู้ถึงความรู้สึกยาก หรือง่ายของบุคคลในการตัดสินใจแสดงพฤติกรรม ซึ่งเกิดจากความเชื่อของบุคคลที่มีต่อปัจจัยที่อาจส่งเสริมหรือขัดขวางการแสดงพฤติกรรม ถ้าบุคคลเชื่อมั่นว่ามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ และสามารถควบคุมให้เกิดผลดังตั้งใจ บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจกระทำพฤติกรรมนั้น ในที่สุด ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลไม่มีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ และไม่สามารถควบคุมให้เกิดผลดังตั้งใจ บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่มีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้ (Fishbein & Ajzen, 2010) ฉะนั้น หากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถควบคุมให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ ก็จะทำให้ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายไม่

เชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถควบคุมให้มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ ก็จะมีผลให้ไม่มีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับการศึกษาของกรณิการ์ กันธะรักษา และปริยกุล เลิศตระการนันท (2558) ที่พบว่า การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่สามารถทำนายความตั้งใจในการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ได้ ($R^2 = .39$) สอดคล้องกับการศึกษาของ Levina et al. (2001) พบว่า การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชาย ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากเหตุผลดังได้แสดงข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย (descriptive predictive research) เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

ประชากร คือ นักศึกษาชายรักชาย อายุระหว่าง 18 - 26 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 5 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยมหิดล และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สมาคมสภามหาวิทยาลัย(ประเทศไทย), 2560)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชายรักชายอายุระหว่าง 18 - 26 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 มหาวิทยาลัย คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปรต้น คือ ทักษะคิดต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ในอนาคต เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชายสามารถประเมินได้ด้วยแบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk, Bakker, Siero, Eijinden and Yzer (1998) แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato, Charron-Prochownik, Dorn, Albrecht and Stone (2003)

ทักษะคิดต่อการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ประเมินออกมาเป็นทางบวกหรือทางลบที่มีต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการติดเชื้อเอชไอวี ด้วยการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และการประเมินผลที่เป็นไปในทางบวก เช่น เชื่อในประสิทธิภาพของถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวี เชื่อว่าถุงยางอนามัยมีประโยชน์มากกว่าผลเสีย เป็นต้น และสามารถประเมินผลว่าการกระทำดังกล่าวเป็นพฤติกรรมทางบวก ก็จะส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และการประเมินผลที่เป็นไปในทางลบ เช่น เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน เชื่อว่าการซื้อถุงยางอนามัยเป็นเรื่องน่าอาย เป็นต้น และประเมินผลว่าการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการกระทำเป็นทางลบ ก็จะส่งผลให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งคะแนนทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ได้จากผลรวมระหว่างผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กับ การประเมินผลของการกระทำเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Fishbein & Ajzen, 2010)

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาชายรักชาย เกี่ยวกับความคาดหวังหรือความต้องการของสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคลสำคัญ คนใกล้ชิดกับนักศึกษาชายรักชาย เช่น พ่อแม่ แฟน เพื่อน เป็นต้น ในการคาดหวังให้นักศึกษาชายรักชายมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายเห็นบุคคลที่สำคัญมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และมีความคาดหวังจากบุคคลที่สำคัญนั้นให้นักศึกษาชายรักชายใช้ถุงยางอนามัย นักศึกษาชายรักชายก็จะมี ความเชื่อ และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามบุคคลสำคัญนั้นในการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายเห็นบุคคลที่สำคัญไม่มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

และไม่มี ความคาดหวังจากบุคคลที่สำคัญนั้นให้นักศึกษาชายรักชายใช้ถุงยางอนามัย นักศึกษาชายรักชายก็ จะไม่มีความเชื่อ และไม่มีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามบุคคลสำคัญนั้นในการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งคะแนนได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Fishbein & Ajzen, 2010)

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง การรับรู้ถึงความรู้สึกลึกซึ้ง หรือง่ายของนักศึกษาชายรักชายในการตัดสินใจแสดงพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องง่าย ก็จะทำให้ นักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าตนเองจะสามารถใช้ถุงยางอนามัย และสามารถควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัยได้ ในทางตรงข้าม หากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องยาก ก็จะทำให้ นักศึกษาชายรักชายไม่เชื่อว่าตนเองจะสามารถใช้ถุงยางอนามัย และไม่สามารถควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัยได้ ซึ่งคะแนนได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย กับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากทฤษฎีทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Fishbein & Ajzen, 2010)

นักศึกษาชายรักชาย หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทางเพศ และมีพฤติกรรมทางเพศในการมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกันเท่านั้น อายุระหว่าง 18-26 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ กรุงเทพมหานคร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาแนวทางในการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย
2. เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญในการพัฒนาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัย เพื่อขยายองค์ความรู้ และพัฒนาการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในประชากรชายรักชายกลุ่มอื่นๆต่อไป

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย (descriptive predictive research) เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ผู้วิจัยไทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย สรุปเนื้อหาสาระ เพื่อใช้เป็นแนวทางการศึกษาวิจัย เสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. นักศึกษาชายรักชาย
 - 1.1 ความหมายของนักศึกษาชายรักชาย
 - 1.2 อุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย
2. พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
 - 2.1 ความหมายของพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย
 - 2.2 ชนิดของถุงยางอนามัย
 - 2.3 ปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
3. ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย
 - 3.1 การติดเชื้อเอชไอวี
 - 3.2 การติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์
4. ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
 - 4.1 ความหมายของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
 - 4.2 ปัญหาของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
 - 4.3 การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
5. ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior)
 - 5.1 พฤติกรรม (behavior)
 - 5.2 ความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavioral intention)
 - 5.3 ทัศนคติต่อพฤติกรรม (attitude towards behavior)
 - 5.3.1 การวัดทัศนคติต่อพฤติกรรม
 - 5.3.2 การสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติต่อพฤติกรรมทางอ้อม

5.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm)

5.4.1 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

5.4.2 การสร้างเครื่องมือวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม

5.5 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control)

5.5.1 การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

5.5.2 การสร้างเครื่องมือวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม

6. ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

6.1 ทศนคติต่อการการใช้ถุงยางอนามัย

6.1.1 ความหมาย

6.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย
ของนักศึกษาชายรักชาย

6.1.3 การประเมินทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรัก
ชาย

6.2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

6.2.1 ความหมาย

6.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อความตั้งใจในการ
ใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

6.2.3 การประเมินการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยของ
นักศึกษาชายรักชาย

6.3 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

6.3.1 ความหมาย

6.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมต่อความตั้งใจใน
การใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

6.3.3 การประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย
ของนักศึกษาชายรักชาย

7. บทบาทของพยาบาลที่มีต่อการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชาย
รักชาย

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

1. นักศึกษาชายรักชาย

1.1 ความหมายของนักศึกษาชายรักชาย

ชายรักชาย หมายถึง เพศชายที่มีกิจกรรมทางเพศระหว่างคนเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นผลมาจากความพึงพอใจอย่างรู้ตัว หรือจากความต้องการจากจิตสำนึกหรือเกิดจากสถานการณ์ จำเป็นก็ตาม ไม่สำคัญว่าชายผู้นั้นจะระบุว่าตนเองเป็นชายแท้หรือไม่ หากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันก็ถือว่าเป็นคนรักเพศเดียวกันทันที (Boswel, 2005)

ชายรักชาย หมายถึง ชายมีเพศสัมพันธ์กับชาย (men who have sex with men : MSM) ที่หมายถึงพฤติกรรมทางเพศมากกว่าที่จะหมายถึงกลุ่มคน ในบริบทของการติดเชื้อเอชไอวี ประเด็นเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงมีความสำคัญมากกว่าประเด็นเรื่องเพศสภาวะ ทั้งนี้เรื่องของความเสี่ยงนี้มิได้จำกัดวงอยู่เฉพาะผู้ที่ระบุว่าตนเองเป็นชายมีเพศสัมพันธ์กับชายหรือชายรักต่างเพศแต่รวมถึงผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกันแม้จะระบุว่าตนเองเป็นคนรักต่างเพศก็ตาม หรือคนที่ต้องแสดงอัตลักษณ์ทางเพศตามความคาดหวังของสังคม (UNAIDS, 2015)

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า (ราชบัณฑิตยสภา, 2556)

ดังนั้น นักศึกษาชายรักชาย หมายถึง ชายที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งในระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษา ที่มีรสนิยมทางเพศมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ถึงแม้จะระบุว่าตนเองเป็นคนรักต่างเพศก็ตาม หรือคนที่ต้องแสดงอัตลักษณ์ทางเพศตามความคาดหวังของสังคม

1.2 อุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย

อัตราการมีเพศสัมพันธ์จากผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มนักเรียนประเทศไทยของสำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค (2554) พบว่า นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 5 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 24.1 มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ร้อยละ 2.4 นักเรียนชายอาชีวศึกษา ชั้นปีที่ 2 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 43.3 มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ร้อยละ 3.7 ในกลุ่มพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม พบว่า กลุ่มพนักงานชายมีอายุเฉลี่ย 29 ปี พนักงานชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 87.6 มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายในรอบปีที่ผ่านมาร้อยละ 3.3 ในกลุ่มทหารกองประจำการ พบว่า มีอายุเฉลี่ย 22 ปี เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 87.6 – 90.3 จะเห็นได้ว่าประชากรชายในกลุ่มเยาวชนที่เป็นนักเรียน และที่เป็นพนักงานสถานประกอบกิจการชาย มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันมากกว่า ร้อยละ 2 ในกลุ่มประชากรทั่วไป พบว่า ประชากรชายมีอายุเฉลี่ย 31 ปี เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 75.0 ส่วนการศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ในชายรักชายของมลิวลีย์ แก้วมะเร็ง และคณะ (2556) ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.4 มีอายุระหว่าง 13 – 18 ปี และร้อยละ 39.6 มีการศึกษาในระดับ

มัธยมศึกษา ร้อยละ 71.3 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อุปการที่เป็นชาย ร้อยละ 47.0 จัดตัวเองอยู่ในฝ่ายรับของการมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 33.8 มีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักกับผู้ชายในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา การศึกษาของรุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2560) ที่ศึกษาในกลุ่มเยาวชนชายรักชาย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 94.9 ระบุว่ามีการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา และการศึกษาของ นันทวิทย์ สุขรักษ์ (2560) ที่ทำการศึกษากลุ่มนักศึกษาชายรักชาย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 99.1 ระบุว่ามีการมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกัน ในช่วงระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

ซึ่งจากอุบัติการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มประชากรต่างๆที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าในกลุ่มประชากรชายรักชาย มีอัตราการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันสูง โดยเฉพาะในนักศึกษาชายรักชาย

2. พฤติกรรมการใช้ถ้อยคำของนักศึกษาชายรักชาย

2.1 ความหมายของพฤติกรรมการใช้ถ้อยคำ

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึก เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง ปฏิกริยา หรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิต

พฤติกรรมของคน หมายถึง ปฏิกริยาต่าง ๆ ที่บุคคลแสดงออกทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลมีทั้งที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ และแตกต่างกันออกไปตามสภาพสังคม วัฒนธรรม โดยมักได้อิทธิพลจากความคาดหวังของบุคคลรอบตัว สถานการณ์ขณะนั้นและประสบการณ์ในอดีต พฤติกรรมแบ่งออกเป็นพฤติกรรมภายใน ซึ่งหมายถึงกิจกรรมหรือปฏิกริยาภายในตัวบุคคลเป็นลักษณะทางจิต เช่น ความคิดความรู้สึกการรับรู้ทัศนคติความเชื่อค่านิยม ส่วนพฤติกรรมภายในนั้นมักไม่สามารถสังเกตได้โดยบุคคลอื่น แต่สามารถใช้เครื่องมือบางอย่างวัดได้ ส่วนพฤติกรรมภายนอกหรือการปฏิบัติ หมายถึง ปฏิกริยาหรือกิจกรรมที่บุคคลแสดงออกให้บุคคลอื่นเห็นหรือสังเกตได้เช่น การยืน การนั่ง เดิน พฤติกรรมของมนุษย์จึงเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถเข้าใจได้ต้องอาศัยปัจจัยเชิงจิตวิทยาควบคู่ไปกับการเงื่อนไขทางสังคม ขณะเกิดการเรียนรู้ (อังศินันท์ อินทรกำแหง, 2560)

พฤติกรรมสุขภาพ หมายถึง การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของบุคคลในสิ่งที่มีผลต่อสุขภาพ โดยใช้ความรู้ความเข้าใจ และเจตคติและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน (สายสวาท เผ่าพงษ์, อุไรรักษ์ คัมภีรานนท์ และสิริเพ็ญโสภณ จันทรสถาพร, 2554)

พฤติกรรมทางเพศ (Sexual acts) หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมทางเพศ ที่อาจมีความแตกต่างกันแล้วแต่บริบททางสังคม และวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3

รูปแบบ คือพฤติกรรมทางเพศแบบรักต่างเพศ (heterosexuality) หมายถึง เพศชายและเพศหญิง มีการปฏิบัติทางเพศร่วมกัน พฤติกรรมทางเพศแบบรักร่วมเพศ (homosexuality) หมายถึง การที่เพศชายสองคนมีการปฏิบัติทางเพศร่วมกัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเลสเบี้ยน (lesbian) หมายถึง เพศหญิงสองคนมีการปฏิบัติทางเพศร่วมกัน (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2556)

พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง การปฏิบัติ หรือการแสดงออกของบุคคล ในการกระทำ หรืองดเว้นการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพื่อป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (ภัทรนันท์ แซ่ชี, 2558)

กล่าวโดยสรุปพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (condom use behavior) หมายถึง การการปฏิบัติ หรือการแสดงออกของนักศึกษาชายรักชาย เกี่ยวกับความถี่บ่อยของการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนทุกประเภทภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา

2.2 ชนิดของถุงยางอนามัย

ถุงยางอนามัยเป็นอุปกรณ์คุมกำเนิดที่มีราคาไม่แพง ใช้งานง่าย ผลข้างเคียงน้อย และใช้ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้โดยทั่วไป ถุงยางอนามัยสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิดตามวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิต ได้แก่

2.2.1 ชนิดที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ (latex condom)

ถุงยางอนามัยที่วางจำหน่ายอยู่ในปัจจุบันส่วนใหญ่ทำมาจากน้ำยางธรรมชาติมีราคาถูก บาง และยืดหยุ่นได้ดี การสวมใส่กระชับรัดแน่นเนื้อสามารถใช้ได้ทั้งเพื่อการคุมกำเนิด และป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวี

2.2.2 ชนิดที่ทำจากยางสังเคราะห์

เนื่องด้วยถุงยางอนามัยที่ทำจากยางธรรมชาติมีกลิ่นไม่พึงประสงค์และอาจก่อให้เกิดการแพ้ได้ อีกทั้งยังไม่เหมาะกับการใช้สารหล่อลื่นชนิดที่มีน้ำมันเป็นตัวทำละลาย (oil-based lubricant) ดังนั้น จึงได้มีการพัฒนาถุงยางอนามัยชนิดที่ทำจากยางสังเคราะห์ ได้แก่ โพลียูรีเทน และโพลีไอโซพรีน เป็นต้น ถุงยางอนามัยโพลียูรีเทนมีความหนาประมาณ 0.04-0.07 มิลลิเมตร นำความร้อนได้ดีกว่าถุงยางอนามัยที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ ไม่ไวต่ออุณหภูมิ และแสงอัลตราไวโอเลต จึงทำให้มีอายุการใช้งานและเก็บได้ยาวนานกว่าถุงยางอนามัยที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ นอกจากนั้นยังสามารถใช้สารหล่อลื่นชนิดที่ใช้น้ำมันเป็นตัวทำละลายได้ ไม่ก่อให้เกิดการแพ้ และไม่มีกลิ่น อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับถุงยางอนามัยที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติพบว่าถุงยางอนามัยโพลียูรีเทนมีความยืดหยุ่นต่ำกว่า เสียรูปร่างได้มากกว่า ไม่กระชับ มีโอกาสเกิดการฉีกหลุด และมีราคาแพงกว่า ซึ่งถุงยางอนามัยโพลีไอโซพรีนได้รับการพัฒนาขึ้นมาใช้ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2551 เนื่องจาก โพลีไอโซพรีนมีโครงสร้างทางเคมีเหมือนกับยางธรรมชาติ แต่ไม่มีโปรตีนที่ทำให้เกิดการแพ้ถุงยางอนามัยชนิดนี้ มี

ความนิ่มกว่า ยึดได้ดีกว่า และถ่ายเทความร้อนได้ดีกว่า แต่มีราคาแพงกว่าถุงยางอนามัยโพลิยูรีเทน อย่างไรก็ตาม ถุงยางอนามัยชนิดนี้ ไม่สามารถใช้กับสารหล่อลื่นชนิดที่ใช้น้ำมันเป็นตัวทำละลาย

2.2.3 ชนิดที่ทำจากลำไส้สัตว์ (skin condom)

ถุงยางอนามัยชนิดนี้ผลิตจากลำไส้ส่วนล่างของแกะที่เรียกว่า caecum มีความหนาประมาณ 0.15 มิลลิเมตร ไม่สามารถยืดตัวได้ (แต่มีความอ่อนนุ่ม) จึงสวมใส่แบบหลวมๆ ไม่รัดแน่นแบบถุงยางอนามัยที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ ให้ความรู้สึกสัมผัสที่ดีขณะมีเพศสัมพันธ์ แต่เนื่องจากผิวของวัสดุมีรูพรุนเล็กๆ ที่ขวางได้เฉพาะตัวอสุจิเท่านั้น ถุงยางอนามัยชนิดนี้ จึงไม่สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ (ชญาภา นิยมสุวรรณ, 2557)

2.3 ปัญหาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

จากการทบทวนวรรณกรรม และทบทวนปฏิบัติการมีเพศสัมพันธ์ของทั้งชายรักชายทั่วไป เยาวชนชายรักชาย และนักศึกษาชายรักชาย จึงสามารถสรุปได้ว่า ชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ มีการอัตราการใช้ถุงยางอนามัยต่ำ โดยเฉพาะในคู่นอนประจำ ที่มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยต่ำกว่าคู่นอนชั่วคราว การมีคู่นอนหลายคน และมีการเปลี่ยนคู่นอนเร็ว เป็นต้น โดยเฉพาะพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่พบว่าในประชากรชายรักชายยังมีอัตราการใช้ที่ยังต่ำอยู่ ดังผลสำรวจที่พบว่า ชายรักชายมีการใช้ถุงยางอนามัยในคู่นอนทุกประเภทเพียง ร้อยละ 57.5 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนประจำ (ผู้ชายที่ตกลงเป็นแฟนกัน/หรือคบกันนานเกิน 3 เดือน) ทุกครั้ง ร้อยละ 40.0- 61.4 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนชั่วคราว ทุกครั้ง ร้อยละ 40.6-71.7 และพบว่า ชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยสูงถึง ร้อยละ 41.3 -56.5 (มลิวัลย์ แก้วมะเร็ง และคณะ, 2556; สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2557) ในประชากรชายในทั้งกลุ่มเยาวชนที่เป็นนักเรียน และที่เป็นพนักงานสถานประกอบกิจการชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันมากกว่า ร้อยละ 2 และยังไม่มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนทุกประเภท พบว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในทุกสถานการณ์โดยเฉลี่ยยังต่ำกว่า ร้อยละ 50 (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2556) สอดคล้องกับผลสำรวจในเยาวชนชายรักชาย พบว่า กลุ่มเยาวชนชายรักชายมีลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์ที่มีคู่นอนหลายคน และมักเป็นความสัมพันธ์ชั่วคราว มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนชั่วคราวทุกครั้ง ร้อยละ 51 ต่างจากการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ซึ่งมีเพียง ร้อยละ 35 (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2560) สอดคล้องกับผลสำรวจของ Department of Disease Control (2012) ที่ได้ทำการสำรวจในกลุ่มเยาวชนชายรักชาย ซึ่งพบว่า สัดส่วนของการใช้ถุงยางอนามัยในครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ร้อยละ 36.3 ผลสำรวจในช่วงปีที่ผ่านมา พบว่า ร้อยละ 43.3 ระบุว่าตนเองไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรักชาย ร้อยละ 47.3 ในคนรัก

หญิง และ ร้อยละ 38 ในพนักงานบริการชาย ทั้งนี้ ร้อยละ 47.8 ไม่ปฏิเสธเมื่อถูกขอให้สัมผัสสัมพันธ์ อีกทั้ง ร้อยละ 42.6 มีเพศสัมพันธ์เพื่อสินจ้างรางวัล หรือสิ่งตอบแทน

สำหรับปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย พบว่า พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ความสม่ำเสมอของการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ต่ำกว่าคู่นอนชั่วคราว โดยพบว่ามีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 49.6 กับคู่นอนประจำ ในขณะที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคู่นอนชั่วคราว ร้อยละ 66.4 ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยในภาพรวมทั้งคู่นอนประจำ และคู่นอนชั่วคราว ส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ร้อยละ 52.4 (นันทวิทย์ สุรักษ์, 2560)

สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มนักศึกษาชายรักชาย รวมถึงกลุ่มเยาวชน เป็นกลุ่มที่ใช้ถุงยางอนามัยต่ำ ซึ่งทำให้มีความเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น กลุ่มนักศึกษาชายรักชาย จึงเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาในครั้งนี้

3.ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเอชไอวี (สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2559)

3.1 โรคติดเชื้อเอชไอวี

จากผลสำรวจการติดเชื้อเอชไอวี ร้อยละ 80 มาจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2559) ซึ่งจากสถิติขององค์การอนามัยโลก (WHO) พบว่า มีผู้ติดเชื้อเอชไอวีทั่วโลกที่มีอายุอยู่ในช่วง 15 - 49 ปี ประมาณ ร้อยละ 0.8 ของประชากรทั้งหมด หรือราวๆ 36.7 ล้านคน (World Health Organization (WHO), 2015) และสถิติในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ในปี 2015 มีประชากรที่ได้รับการวินิจฉัยว่าติดเชื้อเอชไอวี 39,513 คน โดยเป็นกลุ่มชายรักชาย จำนวน 24,849 คน คิดเป็น ร้อยละ 62.9 (AIDS.gov., 2017) สำหรับในประเทศไทย จากสถิติพบการติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มชายรักชายในกรุงเทพมหานครมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยพบความชุก ร้อยละ 17.3 ในปี 2546 เพิ่มขึ้น ร้อยละ 28.3 ในปี 2548 และร้อยละ 30.8 ในปี 2550 ซึ่งถือเป็นตัวเลขที่สูงมากเมื่อเทียบกับความชุก ร้อยละ 1.4 ในประชากรทั่วไปของประเทศไทย (van Griensven et al., 2010)

เนื่องจากชายรักชายมีจำนวนคู่นอนหลายคน และมีการเปลี่ยนคู่นอนเร็ว ซึ่งพบว่า ร้อยละ 61.5 มีการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่า 4 คนขึ้นไป ในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา (van Griensven et al., 2005) และผลสำรวจการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายรักชายในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ชายรักชายมีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ร้อยละ 51.4 ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยในรอบปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 36.2 (ชัยชาญ บัวผัน, 2559) สอดคล้อง

กับผลสำรวจในเยาวชนชายรักชาย พบว่า กลุ่มเยาวชนชายรักชายมีลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์ที่มีคู่นอนหลายคน และมักเป็นความสัมพันธ์ชั่วคราว มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนชั่วคราวทุกครั้ง ร้อยละ 51 ต่างจากการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ซึ่งมีเพียง ร้อยละ 35 (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2560) และสอดคล้องกับการสำรวจในนักศึกษาชายรักชาย พบว่า นักศึกษาชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย โดยในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนคู่นอนมากที่สุด 12 คน มีคู่นอนเฉลี่ย 2 คน โดยร้อยละ 50.5 ระบุว่าไม่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ร้อยละ 33.6 ระบุว่าไม่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยในคู่นอนชั่วคราว (นันทวิทย์ สุขรักษ์, 2560) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย กลุ่มชายรักชายทั่วไป กลุ่มนักเรียนชายมัธยมปลาย และกลุ่มนักศึกษาปวช.ชาย พบว่าการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายอยู่ที่ ร้อยละ 50.5 (นันทวิทย์ สุขรักษ์, 2560) ชายรักชายทั่วไป ร้อยละ 57.5 เยาวชนชายรักชาย ร้อยละ 51 นักเรียนชายมัธยมปลายมีการใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 71.9 และนักศึกษาชายปวช. มีการใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 67.0 (สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2559) ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มนักศึกษาชายรักชายเป็นกลุ่มที่มีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ต่ำที่สุด

การติดเชื้อเอชไอวีเป็นความผิดปกติที่คุกคาม และก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน แก่ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมมากกว่าการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังประเภทอื่น (เปรมจิตร์ ตันบุญยืน, ยุติ ลีลคณาวิระ และพรนภา หอมสินธุ์, 2558) เชื้อเอชไอวีมีผลทำให้ภูมิคุ้มกันของร่างกายเสื่อมลง ร่างกายจึงติดเชื้อฉวยโอกาสได้ง่าย และเป็นมะเร็งที่ปกติไม่พบในคนที่อายุน้อยกว่า 60 ปี นอกจากผลกระทบทางด้านร่างกายแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อทางจิตสังคม และมักจะรุนแรงกว่าโรคอื่น ๆ กล่าวคือ เกิดขึ้นทุกระยะตั้งแต่ก่อนทราบผลการตรวจ ระยะทราบผลการวินิจฉัย ระยะได้รับการรักษา ระยะเกิดโรคแทรกซ้อน หรือติดเชื้อซ้ำ และระยะใกล้ตาย ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะกังวล กลัวตาย กลัวสังคมรังเกียจ กลัวถูกทอดทิ้ง กลัวการถูกแยก บางคนอาจทุกข์ทรมานมากจากอาการทางกาย และจิตสังคม จึงคิดฆ่าตัวตาย ผลกระทบของโรคเอดส์ มิใช่มีผลเฉพาะตัวผู้ป่วยเท่านั้น ยังมีผลกระทบต่อครอบครัว และบุคคลใกล้ชิด ต่อสังคม และประเทศชาติ อดุบัติการณ์ของโรคเอดส์ ปรากฏขึ้นอย่างรุนแรง และเฉียบพลัน จึงส่งผลกระทบต่อสังคม และประเทศชาติ ดังนี้

3.1.1 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 20 - 59 ปี ซึ่งเป็นวัยทำงาน เมื่อป่วยด้วยโรคเอดส์ทำให้ตกงาน เนื่องจากภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังทำให้ร่างกายอ่อนเพลีย อ่อนล้า ไม่มีแรงทำงาน และที่สำคัญ คือ ถูกรังเกียจจากสังคมทั้งตนเอง และครอบครัว ทำให้ขาดรายได้ นอกจากนี้ ค่ารักษาที่ต้องใช้ในการรักษาผู้ป่วยที่ต้องเจ็บป่วยเรื้อรัง เข้า ๆ ออก ๆ โรงพยาบาลซ้ำแล้วซ้ำเล่า จะทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายมิใช่น้อยโดยเฉพาะเมื่อไม่มีรายได้ จึงไม่สามารถจ่ายค่ารักษาได้ รัฐต้องเข้ามารับผิดชอบ โดยการให้สังคมสงเคราะห์แก่ผู้ป่วย

3.1.2 ผลกระทบด้านทรัพยากรบุคคล โรคเอดส์ทำให้สูญเสียทรัพยากรบุคคลของชาติ เนื่องจากวัยรุ่น และเด็กเป็นมากขึ้น ปัจจุบันนี้พบผู้ป่วยเอดส์ที่เป็นเด็กสูงถึง ร้อยละ 6 ทำให้กำลังของชาติลดลง อนาคตของชาติมีคืบหน้า อีกทั้งในปัจจุบันนี้เอดส์มีการแพร่ระบาดเข้าสู่รอบครัวแบบครบวงจร ทำให้เกิดปัญหาเด็กกำพร้าเพิ่มขึ้น เด็กที่เป็นกำลังสำคัญกลับต้องเป็นภาระกับครอบครัวและประเทศชาติ

3.1.2 ผลกระทบต่อขวัญของประชาชน ประชาชนในชาติจะอยู่อย่างหวาดผวา เสียขวัญ เพราะกลัวผู้ป่วยที่เป็นเอดส์ บางคนไม่กล้าว่ายน้ำในสระ บางคนไม่กล้าเข้าห้องน้ำสาธารณะ พยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยบางคนก็ถูกรังเกียจ บางคนไม่กล้าไปในที่แออัด (สิริวรรณ แสนสุข, 2554)

จะเห็นได้ว่าการติดเชื้อเอชไอวี ได้สร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ตัวของผู้ป่วยเอง ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ รวมถึงยังส่งผลกระทบต่อคนรอบข้าง อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติอีกด้วย

3.2 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexually transmitted infections; STIs) เกิดจาก การติดต่อผ่านทางเพศสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นการร่วมเพศทางช่องคลอด ทางปาก หรือทางทวารหนัก กับผู้ที่เป็นโรคหรือผู้ติดเชื้อ ทั้งนี้สถานการณ์โรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ในปัจจุบันยังคงเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญ และมีแนวโน้มอัตราป่วยที่เพิ่มขึ้น อาจเป็นสัญญาณที่บ่งชี้ถึง การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวีได้ ซึ่งสอดคล้องกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่มชายรักชาย นอกจากการติดเชื้อเอชไอวี ยังพบว่ากลุ่มชายรักชายมีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ เช่น โรคหนองใน โรคหนองในเทียม โรคซิฟิลิส โรคแผลริมอ่อน และโรคกามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง ซึ่งเมื่อเทียบกับสตรีและชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง พบว่า กลุ่มชายรักชายมีความเสี่ยงในการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้น (CDC, 2012) สถิติการติดเชื้อซิฟิลิสในสหรัฐอเมริกาจากการสำรวจ ใน พ.ศ.2558 มีรายงานการติดเชื้อซิฟิลิสปฐมภูมิ และทุติยภูมิ อัตรา 7.3 ราย ต่อประชากร 100,000 คน ซึ่งร้อยละ 81.7 เป็นชายรักชาย (Centers for Disease Control and Prevention (CDC), 2015) สำหรับสถิติในประเทศไทย พบว่า ในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. 2553-2559 อัตราการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจาก 20.43 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน เป็น 25.74 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ทั้งนี้ สามารถจำแนกตามโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 5 โรคหลักได้แก่ โรคหนองใน โรคหนองในเทียม โรคซิฟิลิส โรคแผลริมอ่อน และโรคกามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง ดังนี้

3.2.1 โรคหนองใน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากอัตราป่วย 11.82 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 เป็น 13.14 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และเพิ่มขึ้นเป็น 14.59 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

3.2.2 โรคหนองในเทียม มีแนวโน้มลดลง จากอัตราป่วย 3.66 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 เป็น 3.94 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และลดลงเป็น 3.32 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

3.2.3 โรคซิฟิลิส มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากอัตราป่วย 2.85 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 เป็น 5.06 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และเพิ่มเป็น 6.21 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

3.2.4 โรคแผลริมอ่อน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากอัตราป่วย 0.71 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีพ.ศ. 2553 เป็น 1.24 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 เป็น 1.35 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

3.2.5 โรคกามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง มีแนวโน้มลดลง จากอัตราป่วย 1.40 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 เป็น 0.37 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และลดลงเป็น 0.27 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

โดยกลุ่มประชากรที่พบโรคหนองใน และโรคซิฟิลิสมากที่สุด อยู่ในช่วงอายุ 15-24 ปี รองลงมาเป็นช่วงอายุ 25-34 ปี จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ป่วยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยเรียน วัยเจริญพันธุ์ซึ่งเป็นตัวสะท้อนที่แสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่ปลอดภัย อีกทั้งยังเพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ทั้งนี้ มีรายงานว่าผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีโอกาสติดเชื้อเอชไอวี จากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยมากกว่าบุคคลทั่วไป 5-9 เท่า (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2560)

ผลกระทบของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มิใช่มีผลเฉพาะตัวผู้ป่วยเท่านั้น ยังมีผลกระทบต่อครอบครัว และบุคคลใกล้ชิด ต่อสังคม และประเทศชาติ ดังนี้

1. ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อาจจะไม่รุนแรงเท่าการติดเชื้อเอชไอวี แต่ทั้งสองผลกระทบต่อตัวของผู้ป่วย และครอบครัว โดยเฉพาะค่ารักษาที่ต้องใช้ในการรักษาผู้ป่วย ซึ่งรัฐต้องเข้ามารับผิดชอบ โดยการให้สังคมสงเคราะห์แก่ผู้ป่วย

2. ผลกระทบด้านสังคม ซึ่งพบว่าผู้ที่เป็โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จะเป็นที่น่ารังเกียจ เพราะสังคมมองว่าผู้ที่เกิดโรคเหล่านี้มาจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การสำส่อน มีคู่นอนหลายคน ซึ่งสังคมไม่ให้การยอมรับ

กล่าวโดยสรุป ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งจะทำให้เกิดโรคติดเชื้อเอชไอวี ยังสามารถทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้สถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ยังเป็นปัญหาที่สำคัญรองลงมาจากโรคติดเชื้อเอชไอวี ซึ่งส่งผลกระทบต่อชายรักชาย ทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ และยังต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล อีกทั้งยังสามารถแพร่ไปสู่ชายรักชายกลุ่มอื่นๆได้อีก

4.ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

4.1ความหมายของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

ความตั้งใจ หมายถึง มุ่งมั่นที่จะทำ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

ความตั้งใจ หมายถึง ความตั้งใจที่จะแสดงออกกระทำพฤติกรรมนั้น (วนิดา ขวเจริญพันธ์, 2551)

ความตั้งใจ หมายถึง ความตั้งใจที่จะพยายามกระทำพฤติกรรมนั้น ความตั้งใจเป็นปัจจัยการจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความตั้งใจจะเป็นตัวบ่งชี้ว่า บุคคลได้ทุ่มเทความพยายามมากน้อยเพียงใดที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ยิ่งบุคคลมีความตั้งใจแน่วแน่ และพยายามมากเพียงใด ความเป็นไปได้ที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมก็มีมากเท่านั้น เกิดจากตัวกำหนด 3 ตัว คือ ปัจจัยส่วนบุคคล (personal factor) คือ ทศคติต่อพฤติกรรม (attitude toward the behavior หรือ A_b) ต่อมาเป็นปัจจัยทางสังคม (social factor) คือ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm หรือ SN) และปัจจัยควบคุม (control factor) คือ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (perceived behavior control หรือ PBC) (Fishbein & Ajzen, 2010)

ดังนั้น ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จึงหมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย

4.2 ปัญหาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ในอนาคตเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมป้องกันโรคใดๆนั้น บุคคลนั้นต้องมีความตั้งใจในการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคก่อน จึงจะสามารถปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคนั้นได้ จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ในประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย แต่มีการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในประชากรกลุ่มต่างๆ ดังนี้ การศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง (อริชฐาน โมทอง และคณะ ,2556) พบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลางอยู่ในระดับสูง และการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย (ศรีสุตา โกคา, 2541) พบว่า ความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชายอยู่ในระดับปานกลาง แต่การศึกษาในต่างประเทศพบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในวัยรุ่นชายอยู่ในระดับปานกลางถึงต่ำ (Krug, Mevissen, Cornelius, & Ruiter, 2015; Taffa, Klepp, Sundby, & Bjune, 2002) และการศึกษาถึงความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชายกลุ่มวัยรุ่น และ

ชายรักชายทั่วไป กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางปาก และทางทวารหนัก พบว่า ชายรักชาย มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยระดับปานกลางถึงต่ำ (Levina et al., 2001)

4.3 การประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

4.3.1 แบบประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของ Buunk et al. (1998) แปลเป็นไทยโดย Thato et al. (2003) มีค่าความเชื่อมั่น .69 ซึ่งเป็นการประเมินเกี่ยวกับการวางแผนในการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งต่อไป โดยมีข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ ซึ่งค่าคะแนนสูงหมายถึง มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง

4.3.2 แบบประเมินความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย ของอิชิฮารุ โมทง และคณะ (2556) เป็นแบบสอบถามที่มีมาตรวัดจำแนกความหมาย โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามที่ใช้ คำคุณศัพท์ 2 ขั้ว มีจำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ โดยมีลักษณะของข้อคำถามตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุด (คะแนน = 3) ถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด (คะแนน = -3) โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม .89 ซึ่งคะแนนรวมสูง หมายถึง มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง

4.3.3 แบบประเมินความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย (intention to use condom) ของ ศรีสุตา โภคา (2541) เป็นแบบสอบถามที่ให้วัยรุ่นชายตอบว่ามีความตั้งใจมากน้อยเพียงใดที่จะใช้ ถุงยางอนามัยถ้าต้องมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนรัก หญิงอื่นที่ไม่ใช่คนรัก หรือหญิงที่ให้บริการทางเพศ มีจำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ โดยมีลักษณะของข้อคำถามตั้งแต่ตั้งใจมากที่จะใช้ถุงยางอนามัย (คะแนน = +2) ถึงไม่ตั้งใจเลยที่จะใช้ถุงยางอนามัย (คะแนน = -2) โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม .71 ซึ่งคะแนนรวมสูง หมายถึง มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยมาก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องมือของ Buunk et al. (1998) แปลเป็นไทยโดย Thato et al. (2003) ซึ่งเครื่องมือที่มีข้อคำถามสอดคล้องกับคำจำกัดความเชิงปฏิบัติการของงานวิจัยนี้ และเป็นเครื่องมือที่มีการนำไปใช้ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา คือการศึกษาของสุวรรณทิพย์ ชูทัพ (2551) ได้นำไปใช้ในการวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .81 และการศึกษาของศรัณย์พร อึ้งสกุล (2551) ที่ได้นำไปใช้ในการประเมินความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศหญิง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .82

5. ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of Planned Behavior : TPB) ของ Ajzen & Fishbein (2010)

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) ซึ่งแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior: TPB) นำเสนอโดย Ajzen มีการพัฒนาดังแต่ ปี 1985 เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคม (social psychology) ที่พัฒนามาจากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (theory of reasoned action) ของ (Martin Fishbein & Ajzen, 1975) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์จะเกิดจากการชี้แนะโดยความเชื่อ 3 ประการ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม (behavioral beliefs) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative beliefs) และความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถในการควบคุม (control beliefs) ซึ่งความเชื่อแต่ละตัวจะส่งผลกระทบต่อตัวแปรต่างๆ (Ajzen, 1991) ทฤษฎีได้ถูกพัฒนาในปี 2005 โดยกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (M. Fishbein & Ajzen, 2005) และล่าสุดได้พัฒนาทฤษฎีอีกครั้ง โดยกล่าวถึงการทำนายการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยใช้เหตุผล (Fishbein & Ajzen, 2010) ซึ่งพัฒนาขึ้นเพื่อทำนายพฤติกรรมของบุคคลจากความตั้งใจ โดยมีข้อสมมติฐานว่าโดยปกติมนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผล ข้อมูลต่างๆที่ได้รับจะนำมาใช้ประโยชน์อย่างมีระบบ ซึ่งหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) กล่าวว่า การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ (human behavior) จะได้รับอิทธิพลจากความตั้งใจแสดงพฤติกรรม (behavioral intention) และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจแสดงพฤติกรรมนั้น ประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ประการ ได้แก่ ทศคติต่อพฤติกรรม (attitudes towards the behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับพฤติกรรม (subjective norm about the behavior) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control of the behavior) โดยการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมนี้ยังมีอิทธิพลโดยตรงต่อพฤติกรรมด้วย

สาระพื้นฐานของทฤษฎี

5.1 พฤติกรรม (behavior)

ตามแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน การกระทำพฤติกรรม เป็นการทำหน้าที่ร่วมกันของการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และเจตนาในการกระทำพฤติกรรม การที่การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและเจตนาในการกระทำพฤติกรรมจะทำนายพฤติกรรมได้แม่นยำเพียงใดขึ้นอยู่กับเงื่อนไข 3 ประการ คือ

5.1.1 การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและเจตนาในการกระทำพฤติกรรมต้องมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ทำนาย และ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมก็ต้องวัดในทำนองเดียวกัน

5.1.2 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมและเจตนาในการกระทำพฤติกรรม ต้องคงที่ในช่วงการเก็บข้อมูลหรือสังเกตพฤติกรรม เพราะการแทรกแซงบางอย่างอาจทำให้ตัวแปรทั้งสองเปลี่ยนแปลงไป

5.1.3 การทำนายพฤติกรรมจะยิ่งแม่นยำขึ้น ถ้ามีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่ใกล้กับความเป็นจริง

5.2 ความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (behavioral intention)

ได้รับอิทธิพลจากตัวกำหนด 3 ปัจจัย คือ ทศนคติต่อพฤติกรรม (attitude toward the behavior) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control) ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ปัจจัยนี้จะได้รับอิทธิพลจากความเชื่อ 3 ประการ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรม (behavioral beliefs) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative beliefs) และความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (control beliefs) โดยความเชื่อแต่ละตัวจะส่งผลต่อแต่ละปัจจัย โดยความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรม (behavioral beliefs) จะส่งผลต่อปัจจัยทศนคติต่อพฤติกรรม (attitude toward the behavior) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative Beliefs) จะส่งผลต่อปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm) และ ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (control Beliefs) จะส่งผลต่อปัจจัยการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control) ดังรายละเอียดดังนี้

5.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรม (behavioral beliefs) ซึ่งมีอิทธิพลต่อทศนคติที่มีต่อพฤติกรรม เป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับผลของการกระทำ หากบุคคลมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้น จะนำไปสู่ผลกระทบทางบวก บุคคลก็จะมีทศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ขณะที่บุคคลซึ่งเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้น จะนำไปสู่ผลทางลบ บุคคลก็จะมีทศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น

5.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative beliefs) ซึ่งเป็นตัวกำหนดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับพฤติกรรม เป็นความเชื่อที่ว่าบุคคลหรือกลุ่มคนเฉพาะที่มีความสำคัญสำหรับตนเอง คิดว่าตนเองควรหรือไม่ควรทำพฤติกรรมนั้น บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมนั้นในทางตรงข้าม หากบุคคลเชื่อว่าคนอื่นที่มีความสำคัญสำหรับตนเอง คิดว่าตนเองไม่ควรทำพฤติกรรมนั้น บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะไม่ทำพฤติกรรมนั้น

5.2.3 ความเชื่อเกี่ยวกับปัจจัยควบคุม (control beliefs) ซึ่งเป็นพื้นฐานของการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมเป็นความเชื่อเกี่ยวกับปัจจัยควบคุมที่มีผลต่อการตัดสินใจของตนเองการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ (human behavior) จะได้รับอิทธิพลจากความตั้งใจแสดงพฤติกรรม (behavioral intention) และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจแสดงพฤติกรรมนั้นประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ประการ ได้แก่ ทศนคติต่อพฤติกรรม (attitudes towards the behavior) การคล้อยตามกลุ่ม

อ้างอิงเกี่ยวกับพฤติกรรม (subjective norm about the behavior) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control of the behavior)

5.3 ทักษะคติต่อพฤติกรรม (attitude towards behavior)

ทักษะคติต่อพฤติกรรม หมายถึง การประเมินทางบวก หรือลบของบุคคลต่อภาพรวมของพฤติกรรมนั้น ซึ่งเกิดจากความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับผลที่น่าจะตามมาจากพฤติกรรม และถ้าบุคคลมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้น แล้วจะได้รับผลทางบวกก็จะมีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ในทางตรงข้าม หากมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้น แล้วจะได้รับผลในทางลบ ก็จะมีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และเมื่อมีทัศนคติทางบวกก็จะเกิดเจตนาหรือตั้งใจ (intention) ที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น

5.3.1 การวัดทัศนคติต่อพฤติกรรม

ไอเซน และฟิชไบน์เสนอการวัดทัศนคติต่อพฤติกรรม 2 วิธีคือ การวัดทัศนคติทางตรง และการวัดทัศนคติทางอ้อมหรือทัศนคติที่วัดจากความเชื่อ

1) ทัศนคติทางตรง วิธีการวัดทัศนคติทางตรงที่นิยมใช้กันมากคือ การวัดได้โดยใช้มาตรจำแนกความหมายของออสกูตและคณะ (Ajzen and Fishbein. 1985) โดยใช้คำคุณศัพท์ชั่วคราวและมิติการประเมินในการวัด นอกจากนี้อาจใช้มาตรวัดทัศนคติมาตรฐานอื่นๆ เช่น มาตรประเมินค่าของลิเคิร์ต มาตรวัดของเธอร์สตัน หรือมาตรกัตต์แมน เป็นต้น

แม้ว่าทัศนคติเป็นการประเมินโดยส่วนรวมของบุคคล และการวัดก็ทำได้โดยการให้ผู้ตอบ ตอบจุดยืนของตนเองบนมาตรชั่วคราวที่มีการประเมิน ไอเซน และฟิชไบน์ก็ยอมรับว่าการจำกัดทัศนคติอยู่กับการประเมินเพียงอย่างเดียวอาจไม่ได้จับภาพที่ซับซ้อนของทัศนคติได้หมด แต่ก็ถือว่าได้จับภาพส่วนที่สำคัญที่สุดแล้ว นอกจากนี้การวัดทัศนคติและการวัดความเชื่อที่จะไปทำนายความตั้งใจเชิงพฤติกรรมจะต้องเป็นการวัดระดับบุคคล ไม่ใช่การวัดระดับทั่วไป

2) ทัศนคติทางอ้อมหรือเจตคติที่วัดจากความเชื่อ ซึ่งเป็นความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับผลของการกระทำ คือ หากบุคคลมีความเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้นจะนำไปสู่ผลกระทบทางบวก เขาก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ขณะที่บุคคลซึ่งเชื่อว่าการทำพฤติกรรมนั้นจะนำไปสู่ผลกระทบทางลบ เขาก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ดังนั้น ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมจะเป็นตัวที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติทางตรง ทัศนคติที่วัดจากความเชื่อถูกกำหนดโดยผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลกระทบหรือผลของการกระทำ หรือความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม (behavioral belief: bi) กับการประเมินผลกระทบหรือผลของการกระทำ (subjective evaluation: ei)

$$A_B = \sum_{i=1}^n b_i e_i$$

เมื่อ n คือ จำนวนความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ

A_B = ทศนคติต่อพฤติกรรม

b_i = ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม

e_i = การประเมินผลการกระทำ

5.3.2 การสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติต่อพฤติกรรมทางอ้อม

1) สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ หรือความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม (behavioral belief) ซึ่งเมื่อได้ข้อคำถาม นำข้อคำถามไปถามกลุ่มคนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างประมาณตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป

2) คัดเลือกความเชื่อเด่นชัด โดย Fishbein และ Ajzen (2010) ได้อธิบายแนวทางหาความเชื่อเหล่านี้ไว้ด้วย นั่นคือ จะต้องวิเคราะห์หา “ชุดของความเชื่อเด่นชัด” (model salient beliefs) ซึ่งเป็นตัวกำหนดทัศนคติของบุคคลก่อน เนื่องจากคนแต่ละคนมีความเชื่อเกี่ยวกับที่หมายหนึ่งจำนวนมากมาย แต่มีความเชื่อจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ส่งผลในการกำหนดทัศนคติต่อที่หมายนั้น เรียกว่า “ความเชื่อเด่นชัด” (salient beliefs) ที่เกิดจากการกระตุ้นความเชื่อ ทำได้โดยให้กลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา หรือประเมิน ตอบแบบสัมภาษณ์ หรือแบบสอบถาม เพื่อให้ผู้ตอบบอกถึง ผลดี ผลเสีย หรือข้อดี ข้อด้อย หรือข้อได้เปรียบ หรือประเด็นอื่นๆ เกี่ยวกับผลของการกระทำ พฤติกรรมเป้าหมาย โดยจะต้องมีความตรงกันกับพฤติกรรมที่ต้องการประเมินในองค์ประกอบด้านการกระทำ เป้าหมาย บริบท และเวลา จึงจะได้ชุดของความเชื่อเด่นชัดที่เป็นพื้นฐานของทัศนคติที่มีต่อการกระทำพฤติกรรมนั้นๆ แล้ววิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อต่างๆ ที่ผู้ตอบระบุ ความเชื่อลักษณะใดที่มีลักษณะคล้ายกันจัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงสุดไปสู่ต่ำสุด ให้ความถี่สะสมร้อยละ 75 (Fishbein & Ajzen, 2010) แล้วนำไปสร้างแบบสอบถามทัศนคติแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวัดความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม และวัดการประเมินผลต่อพฤติกรรม

3) การวัดทัศนคตินี้ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับผลกรรมหรือผลของการกระทำ หรือความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรม กับ การประเมินผลกรรมหรือผลของการกระทำ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวัดทัศนคติต่อการใช้อย่างอนามัย โดยเป็นการประเมินทัศนคติทางอ้อมที่เกิดจากการวัดความเชื่อเกี่ยวกับการใช้อย่างอนามัย และวัดการ

ประเมินผลของการใช้ถุงยางอนามัยเพราะทำให้สามารถวัดทัศนคติได้อย่างครอบคลุมมากกว่าการวัดทัศนคติทางตรง

5.4 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm)

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norm หรือ SN) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความคาดหวัง หรือความต้องการของบุคคลอื่นๆในสังคมที่เป็นบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนใกล้ชิดกับบุคคลนั้น อาทิ คนในครอบครัว เป็นต้น ที่ต้องการหรือไม่ต้องการให้บุคคลนั้น กระทำพฤติกรรมหรือไม่กระทำพฤติกรรมต่างๆ ถ้าบุคคลได้รับรู้ว่าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเองได้กระทำพฤติกรรมนั้น หรือ ต้องการให้ตนเองกระทำพฤติกรรมนั้น ก็จะมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามและทำตามด้วย และการประเมินหรือตัดสินความเชื่อนั้น ไปในทิศทางบวก

5.4.1 การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

1) การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงโดยทางตรง เป็นการประเมินความเชื่อของบุคคลที่มีต่อความคิดเห็นของบุคคลส่วนมากที่มีความสำคัญสำหรับเขา คิดว่าเขาควรหรือไม่ควรทำพฤติกรรมนั้นๆ

2) การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงโดยทางอ้อม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (ormative beliefs หรือ NB) ซึ่งหมายถึง ความเชื่อว่าบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มอ้างอิงต้องการให้ตนทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้น เพียงใดและแรงจูงใจที่จะคล้อยตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิง (Motivation to comply หรือ MC) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่าตนต้องการทำตามที่กลุ่มอ้างอิงต้องการให้ตนทำเพียงใด โดยที่กลุ่มอ้างอิงในที่นี้ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญต่อบุคคลผู้นั้น

$$SN = \sum_{i=1}^m NB_i MC_i$$

$$i = 1$$

เมื่อ m คือ จำนวนแหล่งหรือกลุ่มอ้างอิง

SN = การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

NB_i = ความเชื่อตามกลุ่มอ้างอิง

MC_i = แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

5.4.2 การสร้างเครื่องมือวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม

1) สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง นำข้อคำถามไปถามกลุ่มคนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างประมาณตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป

2) คัดเลือกความเชื่อเด่นชัด โดย Fishbein และ Ajzen (2010) ได้อธิบายแนวทางหาความเชื่อเหล่านี้ไว้ด้วย นั่นคือจะต้องวิเคราะห์หา “ชุดของความเชื่อเด่นชัด” (model salient

beliefs) เนื่องจากคนแต่ละคนมีความเชื่อเกี่ยวกับที่หมายหนึ่งจำนวนมากมาย แต่มีความเชื่อจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ส่งผลเรียกว่า “ความเชื่อเด่นชัด” (salient beliefs) ที่เกิดจากการกระตุ้นความเชื่อ ความเชื่อลักษณะใดที่มีลักษณะคล้ายกันจัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงสุดไปสู่ต่ำสุด ให้ความถี่สะสมร้อยละ 75 (Fishbein & Ajzen, 2010) แล้วนำไปสร้างแบบสอบถามการ คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวัดความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

3) การวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย โดยเป็นการประเมินการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางอ้อม ที่เกิดจากการวัดความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย เพราะทำให้สามารถวัดการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงได้อย่างครอบคลุมมากกว่าการวัดการ คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรง

5.5 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control)

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม (perceived behavioral control) หมายถึง ความรู้สึกยากหรือง่ายในการแสดงพฤติกรรมใดๆ ซึ่งเกิดจากความเชื่อของบุคคลที่มีต่อปัจจัยที่อาจส่งเสริมหรือขัดขวางการแสดงพฤติกรรม ถ้าบุคคลเชื่อมั่นว่ามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมในสภาพการณ์นั้นได้ และสามารถควบคุมให้เกิดผลดังตั้งใจ บุคคลนั้นก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นในที่สุด

5.5.1 การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

1) การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางตรง เป็นการประเมิน (1) ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการรับรู้ความยากง่ายในการทำพฤติกรรม หรือการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำพฤติกรรมนั้น (self-efficacy) และ สำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค (2558) ความเชื่อของบุคคลว่า เขาสามารถควบคุมตนเองในการทำพฤติกรรมได้มากน้อยเพียงใด หรือการเกิดพฤติกรรมขึ้นอยู่กับตัวเขาหรือไม่ (behavior's controllability)

2) การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับปัจจัยควบคุม (control beliefs: Ci) กับการรับรู้อำนาจของปัจจัยควบคุม (received power of control factor: Pi)

$$PBC = \sum_{i=1}^q C_i P_i$$

เมื่อ q คือ จำนวนปัจจัย

PBC = การรับรู้ความสามารถในการควบคุม
พฤติกรรม

C_i = ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถในการควบคุม
พฤติกรรม

P_i = การรับรู้อำนาจของปัจจัยควบคุม

5.5.2 การสร้างเครื่องมือวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม

1) สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม นำข้อคำถามไปถามกลุ่มคนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างประมาณตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป

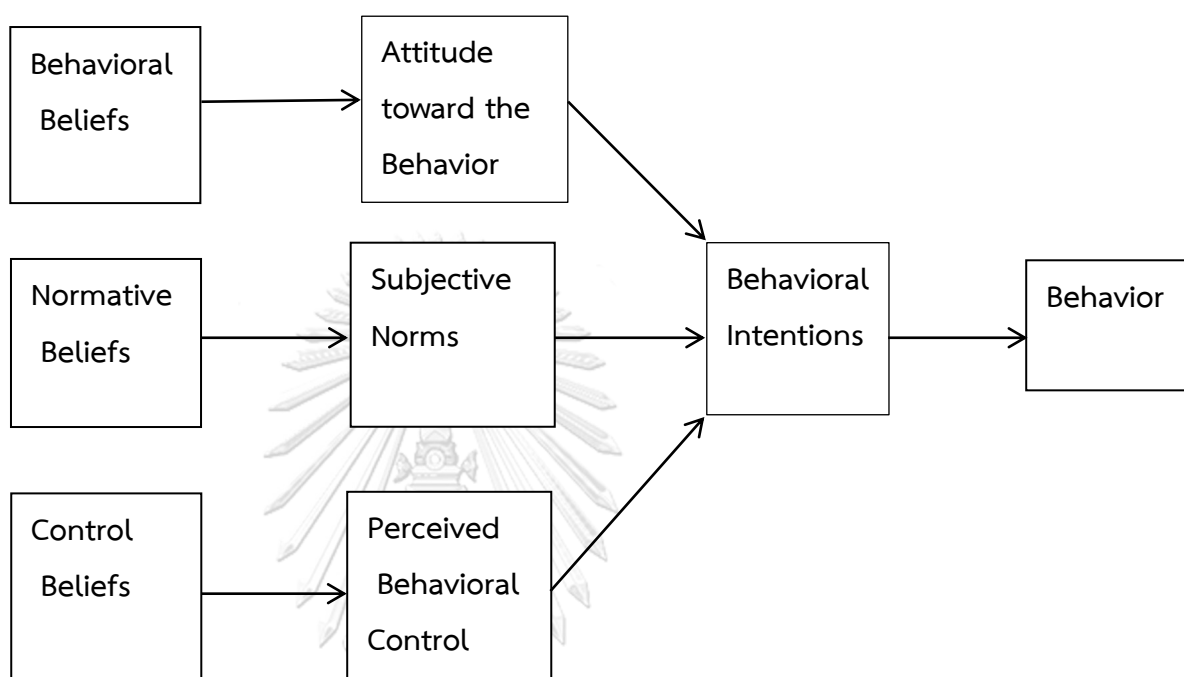
2) คัดเลือกความเชื่อเด่นชัด โดย Fishbein และ Ajzen (2010) ได้อธิบายแนวทางหาความเชื่อเหล่านี้ไว้ด้วย นั่นคือจะต้องวิเคราะห์หา “ชุดของความเชื่อเด่นชัด” (model salient beliefs) เนื่องจากคนแต่ละคนมีความเชื่อเกี่ยวกับที่หมายหนึ่งจำนวนมากมาย แต่มีความเชื่อจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่ส่งผลเรียกว่า “ความเชื่อเด่นชัด” (salient beliefs) ที่เกิดจากการกระตุ้นความเชื่อ ความเชื่อลักษณะใดที่มีลักษณะคล้ายกันจัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงสุดไปสู่ต่ำสุด ให้ความถี่สะสมร้อยละ 75 (Fishbein & Ajzen, 2010) แล้วนำไปสร้างแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การวัดความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม และวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

3) การวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ได้จากผลรวมของผลคูณระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม กับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกใช้การสร้างแบบสอบถามโดยวัดทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม เนื่องจาก การวัดทางอ้อมจะสามารถวัดความซับซ้อนของทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมได้มากกว่าการวัดแบบทางตรง (Fishbein & Ajzen, 2010)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย โดยเป็นการประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อมที่เกิดจากการวัดความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการ

ใช้ถ้อยคำอนามัย เพราะทำให้สามารถวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมได้อย่างครอบคลุมมากกว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางตรง

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB)

รูปที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior : TPB)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถ้อยคำอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

6.1 ทักษะต่อการพฤติกรรมการใช้ถ้อยคำอนามัย

6.1.1 ความหมาย

ทัศนคติ หมายถึง แนวของความคิดเห็น (ราชบัณฑิตยสภา, 2556)

ทัศนคติ หมายถึง ตัวตัดสินพฤติกรรม เป็นความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบ เป็นสภาวะจิตใจในการพร้อมที่จะส่งผลกระทบต่อตอบสนองของบุคคลนั้น ๆ ต่อบุคคลอื่น ๆ ต่อวัตถุหรือต่อสถานการณ์ โดยที่ทัศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์ (Gibson, Ivancevich, Donnelly, & Konopaske, 2009)

ทัศนคติ หมายถึง อารมณ์ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบที่ตอบสนองต่อวัตถุ บุคคล สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ (Ajzen, 2005)

ทัศนคติต่อการใช้ถ้อยคำอนามัย หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือความคิดเห็นที่มี

ต่อการป้องกันโรคเอดส์ด้วยการใช้ถุงยางอนามัย (ภัทรนันต์ แซ่ซี, 2558)

ซึ่งโดยสรุป ทักษะคิดต่อการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง ความรู้สึก หรือแนวของความคิดเห็น ต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคติดเชื้อเอชไอวีใน นักศึกษาชายรักชาย

6.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยใน นักศึกษาชายรักชาย

ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย เป็นความรู้สึกนึกคิดที่ประเมินออกมา เป็นทางบวก หรือทางลบที่มีต่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการติดเชื้อเอชไอวีด้วยการ ใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อ และการประเมินผล ที่เป็นไปในทางบวก ได้แก่ เชื่อในประสิทธิภาพของถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวี เชื่อว่าถุงยางอนามัยมีประโยชน์มากกว่าผลเสีย เชื่อว่าไม่ควรมี เพศสัมพันธ์หากคู่นอนปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัย เชื่อว่าถุงยางอนามัยทำให้เกิดความมั่นใจในการมี เพศสัมพันธ์ เป็นต้น และประเมินผลว่าตนเองสามารถกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยได้ ก็จะ ส่งผลให้มีทัศนคติทางบวกต่อการใช้ถุงยางอนามัย และส่งผลให้นักศึกษาชายรักชายมีความตั้งใจที่จะ ใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอกับคู่นอนทุกประเภทในที่สุด ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรัก ชายมีความเชื่อ และการประเมินผลที่เป็นไปในทางลบ เช่น เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดง ความไม่ไว้วางใจต่อกัน เชื่อว่าการซื้อถุงยางอนามัยเป็นเรื่องน่าอาย เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยทำให้ ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง เชื่อว่าถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง เป็นต้น และประเมินผลว่าตนเองไม่สามารถจะกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยได้ ก็จะส่งผลให้มี ทัศนคติทางลบต่อการใช้ถุงยางอนามัย และส่งผลให้นักศึกษาชายรักชายไม่มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยาง อนามัยอย่างสม่ำเสมอในการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ Andrew et al. (2016) ที่ พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติ ($\beta = 0.201$, $p = 0.018$) สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยาง อนามัยของชายรักชายได้ ฉะนั้น หากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าพฤติกรรมการใช้ถุงยาง อนามัยสามารถป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีได้ และมีการประเมินว่าตนเองสามารถกระทำพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัยได้ นักศึกษาชายรักชายก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และ นำไปสู่ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในที่สุด

6.1.3 การประเมินทัศนคติต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรัก ชาย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีเครื่องมือดังนี้

6.1.3.1 แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่ม ชายรักชายของจิรัฏฐ์ หลงสกุล และพรณี พรหมเทศ (2555) ด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้

ถุญยางอนามัย เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของชายที่มีเพศรักกับชายต่อการใช้ถุญยางอนามัย เป็นการวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า(rating scale) ของ Likert ประกอบด้วย 5 ระดับ โดยข้อคำถามมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ให้เลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ข้อคำถามเชิงบวก ถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ/ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ ส่วนข้อคำถามเชิงลบ ถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ/ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนนเป็น 1, 2, 3, 4, 5ตามลำดับ และแปลผลของคะแนน โดยใช้ค่าคะแนนรวมที่สอดคล้องกับแบบอิงเกณฑ์ มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 11-55 คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ของ Bloom (1997) อ้างถึงใน นราวุธ สินสุพรรณ. (2548) ระดับสูง คะแนนมากกว่า ร้อยละ 80 ระดับปานกลาง คะแนนระหว่าง ร้อยละ 60-79 ระดับต่ำ คะแนนน้อยกว่า ร้อยละ 60

6.1.3.2 แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุญยางอนามัยในกลุ่มชายรักชายของ Hu et al. (2014) โดยเป็นแบบสอบถามที่ถามถึงพฤติกรรมการใช้ถุญยางอนามัยในชายรักชายกับคู่นอนทุกประเภทในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก และทางทวารหนัก มีมาตรวัดประมาณค่า 4 ระดับของลิเคิร์ต (Likert scale) คือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีข้อความที่เป็นทั้งด้านบวก และด้านลบเกี่ยวกับพฤติกรรม ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคมากกว่า 0.7 คะแนนมาก หมายถึง มีทัศนคติทางบวกต่อการใช้ถุญยางอนามัยสูง

6.1.3.3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุญยางอนามัยในชายรักชายของ Crosby et al. (2016) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือด้านบวก และด้านลบต่อการใช้ถุญยางอนามัย ซึ่งแบบสอบถามด้านลบต่อการใช้ถุญยางอนามัยประกอบด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ มีมาตรวัด 5 ระดับ ซึ่ง 1 = ไม่เห็นด้วย ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาคเท่ากับ 0.80 คะแนนมาก หมายถึง ทัศนคติทางลบต่อการใช้ถุญยางอนามัยสูง ส่วนแบบสอบถามด้านบวกต่อการใช้ถุญยางอนามัยประกอบด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ มีมาตรวัด 5 ระดับ ซึ่ง 1 = ไม่เห็นด้วย ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาคเท่ากับ 0.84 คะแนนมาก หมายถึง มีทัศนคติทางบวกต่อการใช้ถุญยางอนามัยสูง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุญยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายขึ้นเอง เพื่อให้มีความเฉพาะเจาะจงกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชายรักชาย ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเป็นการประเมินทัศนคติทางอ้อม ที่ประเมินจากความเชื่อเกี่ยวกับการกระทำพฤติกรรม (behavioral beliefs) และการประเมินผลของการกระทำ (subjective evaluation) โดยในแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน คือแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุญยางอนามัย และแบบสอบถามการประเมินผลการใช้ถุญยางอนามัย ซึ่งแบบมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาค

เท่ากับ .85 เนื่องจากเครื่องมือทั้งในไทย และต่างประเทศที่ได้ทบทวนวรรณกรรมมา อาจจะไม่ สอดคล้องกับวัฒนธรรม วิถีชีวิต และความเชื่อ รวมถึงในบริบทของนักศึกษาชายรักชายที่แตกต่าง ชายรักชายกลุ่มอื่นๆ

6.2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชาย

6.2.1 ความหมาย

กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลจะเลือกตอบสนอง และแสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกันกับ เฉพาะบางกลุ่มเท่านั้น โดยกลุ่มที่เขาเลือกนี้เรียกว่ากลุ่มอ้างอิง ซึ่งกลุ่มอ้างอิงนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นกลุ่ม เดียวกันกับเขาก็ได้ แต่มีบทบาทเป็นมาตรฐานสำหรับเปรียบเทียบ และเป็นแหล่งของบรรทัดฐาน (คุชกรี แสงคำ, 2552)

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของบุคคลถึงแรงกดดันทางสังคมในการ แสดงพฤติกรรม (Ajzen & Fishbein, 2005)

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่า บุคคลอื่นที่มีความสำคัญ กับเขาต้องการหรือไม่ต้องการให้เขาแสดงพฤติกรรมนั้นๆ การรับรู้นี้อาจจะตรงหรือไม่ตรงกับ ความจริงก็ได้ (Ajzen & Fishbein, 1975)

การคล้อยตามบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากสังคมใน หลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางสังคมโดยปราศจากกฎหมายบังคับ ซึ่งอาจมีวิวัฒนาการมา จากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Cialdini & Goldstein, 2004)

โดยสรุป การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชาย หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษา ชายรักชาย ว่าบุคคลที่มีความสำคัญของเขา เช่น พ่อแม่ คนรัก เป็นต้น ต้องการหรือไม่ต้องการให้เขา มีพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย นักศึกษาชายรักชายก็จะมีความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรมที่ สอดคล้องกับความต้องการของบุคคลที่ใกล้ชิด

6.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยาง อนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย เป็นการรับรู้ของ นักศึกษาชายรักชาย เกี่ยวกับความคาดหวัง หรือความต้องการของสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุคคล สำคัญ คนใกล้ชิดกับนักศึกษาชายรักชาย เช่น พ่อแม่ แฟน เพื่อน เป็นต้น ในการคาดหวังให้นักศึกษา ชายรักชายมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายเห็นบุคคลที่สำคัญมี พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และมีความคาดหวังจากบุคคลที่สำคัญนั้นให้นักศึกษาชายรักชายใช้ ถุงยางอนามัย นักศึกษาชายรักชายก็จะมีความเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่ดี และมีแรงจูงใจที่ จะใช้ถุงยางอนามัย ส่งผลให้มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ ในทางตรงกันข้าม หากนักศึกษาชายรักชายเห็นบุคคลที่สำคัญไม่มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และไม่มี ความคาดหวัง

จากบุคคลที่สำคัญนั้น ทำให้ให้นักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่ไม่ดี และไม่มีแรงจูงใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย ส่งผลให้ไม่มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ (2555) ที่พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย สามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้ ร้อยละ 68 และการศึกษาของ Andrew et al. (2016) แล้วพบว่า ปัจจัยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.259, p = 0.002$) สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.2.3 การประเมินการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

6.2.3.1 แบบประเมินการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในชายรักชายของ De Wit, Stroebe, De Vroome, Sandfort and Van Griensven (2000) ที่ประเมินการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของชายรักชาย ด้วยข้อคำถาม ฉันคิดว่าเพื่อนส่วนใหญ่ของฉันคิดว่าฉันควรใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำของฉันในอีก 6 เดือนข้างหน้า ระดับคะแนนเป็นแบบ Likert Scale ได้แก่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

6.2.3.2 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการใช้ถุงยางอนามัยในชายรักชายที่ติดเชื้อเอชไอวีของ Schutz et al. (2011) เป็นแบบสอบถามในการมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยที่คล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในอีก 6 เดือนข้างหน้า ประกอบด้วย 1.บุคคลที่สำคัญของคุณจะคิดอย่างไรหากคุณใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักกับคู่นอนที่คุณไม่ทราบผลเลือด 2. บุคคลที่สำคัญของคุณเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย กับการที่คุณใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักกับคู่นอนที่คุณไม่ทราบผลเลือด ระดับคะแนนเป็นแบบ Likert scale ได้แก่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.71

6.2.3.3 แบบสอบถามบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงต่อการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายของนันทิดา ศรีจันทร์, สายหยุด มูลเพชร และสามารถ ใจเตี้ย (2560) จำนวน 18 ข้อ ประกอบด้วยความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 12 ข้อ และ คำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิง จำนวน 5 ข้อ มีลักษณะมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ที่ระดับความเชื่อมั่น .85

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสร้างแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงขึ้นเอง เพื่อให้มีความเฉพาะเจาะจงกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเป็นการประเมินการคล้อยตามกลุ่ม

อ้างอิงทางอ้อม ที่ประเมินจากความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (normative beliefs) และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิง (motivation to comply) โดยในแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน คือแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการประเมินผลการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งแบบมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาคเท่ากับ .85 โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาคเท่ากับ .93 เนื่องจากเครื่องมือจากการทบทวนวรรณกรรมยังไม่เหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาชายรักชายในประเทศไทย

6.3 การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

6.3.1 ความหมาย

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลว่าเป็นการง่ายหรือยากที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ ความรู้สึกนี้เกิดจากประสบการณ์ในอดีตการคาดคะเน รวมถึงปัจจัยเอื้ออำนวยและปัจจัยขัดขวางหรืออุปสรรคโดยพิจารณาถึงความเป็นไปได้จากผลของการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อการบรรลุถึงเป้าหมายพฤติกรรม (Ajzen & Fishbein, 2010)

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม หมายถึง การรับรู้เฉพาะบุคคลต่อความยาก หรือง่าย ซึ่งมาจากความเชื่อในการควบคุมพฤติกรรมของแต่ละบุคคล (Ajzen, 1991)

โดยสรุป การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย หมายถึง ความรู้สึกนักศึกษาชายรักชายต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ว่ามีความยาก - ง่ายในการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งความรู้สึกนี้จะนำไปสู่การตัดสินใจแสดงพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

6.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

การรับรู้ถึงความรู้สึกยาก หรือง่ายของนักศึกษาชายรักชายในการตัดสินใจแสดงพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งหากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องง่าย เช่น นักศึกษาชายรักชายมีความคิดว่าการซื้อ และใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องง่าย ก็จะทำให้นักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าจะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ได้ และสามารถควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยได้ ส่งผลให้มีความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชายอย่างสม่ำเสมอ ในทางตรงข้าม หากนักศึกษาชายรักชายมีการรับรู้ว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องยาก เช่น นักศึกษาชายรักชายมีความคิดว่าการซื้อ และใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องยาก ส่งผลให้มีความเชื่อว่าการจะใช้ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่ยาก และไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยได้ ทำให้ไม่มี

ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย หรือมีการใช้ถุงยางอนามัยแต่ไม่สม่ำเสมอ สอดคล้องกับการศึกษาของ Andrew et al. (2016) แล้วพบว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ($\beta = 0.364, p < 0.001$) สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.3.3 การประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

6.3.3.1 แบบประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในชายรักชายของ De Wit et al. (2000) ที่สอบถามว่า "ฉันมีความสามารถในการใช้ถุงยางอนามัย" กับคู่นอนชั่วคราว และคู่นอนประจำ คำตอบเป็นแบบ Likert scale ได้แก่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง และความยากง่ายในการใช้ถุงยางอนามัย คำตอบ 1 = มีความยากอย่างยิ่ง ถึง 5 = มีความง่ายอย่างยิ่ง เครื่องมือมีความเชื่อมั่น (Reliability) ในคู่นอนชั่วคราว $r = 0.57$ และคู่นอนชั่วคราว $r = 0.76$

6.3.3.2 แบบประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมของ Schutz et al. (2011) ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัยในอีก 6 เดือนข้างหน้า ประกอบด้วยข้อคำถาม 1. คุณเชื่อว่าคุณสามารถใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักกับคู่นอนที่ไม่ทราบว่าคุณติดเชื้อเอชไอวี 2. การใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องยากสำหรับคุณ 3. การใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องง่ายสำหรับคุณ คำตอบเป็นแบบ Likert scale ได้แก่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.77

6.3.3.3 แบบประเมินการรับรู้ความสามารถในการควบคุมการใช้ถุงยางอนามัยของพลสุข เจนวานิช วิสุทธิพันธ์ (2555) จำนวน 5 ข้อ รวมทั้งสิ้นจำนวน 21 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนการประมาณค่าแบบลิเคิร์ท 7 ระดับเครื่องมือมีความสัมพันธ์อัลฟาของครอนบาค เท่ากับ .73

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสร้างแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยขึ้นเอง เพื่อให้มีความเฉพาะเจาะจงกับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเป็นการประเมินการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมทางอ้อม ที่ประเมินจากความเชื่อเกี่ยวกับปัจจัยควบคุม (control beliefs) และการรับรู้อำนาจของปัจจัยควบคุม (received power of control factor) โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93 เนื่องจากเครื่องมือจากการทบทวนวรรณกรรมยังไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น วัฒนธรรม ความเชื่อ ของนักศึกษาชายรักชายในประเทศไทย

7. บทบาทของพยาบาลในการส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

บทบาทของพยาบาลที่มีต่อการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ข้อมูลความรู้ในการป้องกันโรคติดต่อเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สร้างแรงจูงใจ และพัฒนาทักษะในการป้องกันโรคติดต่อเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

7.1 บทบาทในการให้คำปรึกษา มีความสามารถในการให้คำปรึกษาทางคลินิกในการดูแลผู้ป่วย หรือให้บริการกลุ่มเป้าหมายที่ตนเองเชี่ยวชาญ โดยประมวลข้อมูล และหลักฐานเชิงประจักษ์เพื่อให้การดูแลผู้ป่วยอย่างมีคุณภาพ มุ่งเน้นไปที่การป้องกันในกลุ่มเสี่ยง(สภากาชาดไทย, 2552) บุคคลกลุ่มเสี่ยงในชายรักชาย เช่น กลุ่มวัยรุ่นชายรักชายที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย และกลุ่มชายรักชายที่มีการเปลี่ยนคู่นอนบ่อยๆ เป็นต้น (พรนิรันดร์ อุดมถาวรสุข, 2550) การให้คำปรึกษากับกลุ่มชายรักชาย ผู้ให้คำปรึกษาต้องปราศจากอคติ แม้ว่าตนเองจะไม่ใช้กลุ่มชายรักชาย มีการใช้คำพูดที่ให้ความรู้สึกเป็นกลาง แสดงความเห็นอกเห็นใจ และใช้วัจนภาษา หรือกิริยาอาการที่ใส่ใจต่อผู้มารับบริการ โดยต้องให้ความมั่นใจกับผู้มารับบริการว่าข้อมูลของผู้รับบริการจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้รับบริการให้ผู้อื่นทราบ

7.2 บทบาทการเป็นผู้ประเมินภาวะสุขภาพ การประเมินภาวะสุขภาพ เป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญก่อนที่จะทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพของผู้รับบริการ สิ่งที่เหมาะสมอาจพิจารณาตามความเหมาะสม โดยเลือกแนวทาง และวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับสภาพของผู้รับบริการ (Walker, Sechrist, & Pender, 1987) สำหรับการประเมินภาวะสุขภาพในกลุ่มชายรักชาย การตรวจคัดกรองโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ บทบาทนี้ยังเป็นบทบาทการเป็นผู้ประเมินภาวะสุขภาพเชิงป้องกันที่สำคัญของพยาบาล จะต้องปฏิบัติอย่างถูกต้องเที่ยงตรง และต้องมีการรณรงค์ให้แพร่หลายครอบคลุมประชากรในกลุ่มชายรักชาย การประเมินการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคติดต่อเชื้อเอชไอวี จะเป็นประโยชน์ในการป้องกันวางแผนทางสุขภาพ เพื่อตอบสนองสภาพปัญหา และทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพให้กับกลุ่มผู้รับบริการชายรักชายได้อย่างเหมาะสม (พรนิรันดร์ อุดมถาวรสุข, 2550)

7.3 บทบาทของพยาบาลในการสร้างงานวิชาการ และสร้างองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ ใช้ข้อมูลเชิงประจักษ์ และกระบวนการวิจัย เพื่อพัฒนาแนวทางปฏิบัติการพยาบาล (Nursing practice guideline) ในการดูแลกลุ่มชายรักชาย เพื่อให้มีแนวทางในการปฏิบัติงานในการส่งเสริมการป้องกันโรค การดูแลรักษาโรคติดต่อเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ที่มีมาตรฐานสูงขึ้นไป นำไปสู่การให้การรักษายาพยาบาล ยกกระดับมาตรฐานการพยาบาลเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

7.4 บทบาทในการเสริมสร้างพลังอำนาจ (empowering) การสอน (educating) การฝึกสอน (coaching) การเป็นพี่เลี้ยงในการปฏิบัติ (mentoring) ให้แก่นักศึกษาชายรักชาย ให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะในการป้องกันโรคติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายรักชาย นำไปสู่ความตั้งใจ และพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

7.5 บทบาทในการประสานงาน (collaboration) ประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ เพื่อส่งต่อนักศึกษาชายรักชายในรายที่มีความจำเป็นต้องส่งต่อ

7.6 บทบาทในการให้เหตุผลทางจริยธรรม และการตัดสินใจเชิงจริยธรรม (ethical reasoning and ethical decision making) โดยการพิทักษ์สิทธิ์ของนักศึกษาชายรักชาย เพื่อให้ข้อมูลทุกอย่างถือเป็นความลับ และไม่มีการเปิดเผยข้อมูลให้แก่ผู้อื่น

7.7 บทบาทในการใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ (evidence Base Practice) มีความรู้ความสามารถในเรื่องการทาวิจัย และการนำผลการวิจัยไปใช้ เพื่อพัฒนาต่อยอดและสร้างองค์ความรู้ใหม่ในกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย และมีการเลือกนำเสนอข้อมูลที่มีหลักฐานเชิงประจักษ์

สามารถสรุปได้ว่าบทบาทของพยาบาลที่มีต่อการส่งเสริมพฤติกรรมการใช้ถุงยางในนักศึกษาชายรักชายมี 7 ด้าน ซึ่งสามารถทำให้นักศึกษาชายรักชายมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนทุกประเภท อย่างสม่ำเสมอ และถูกต้อง เพื่อป้องกันการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคติดเชื้อเอชไอวี

8.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

จิรภัทร หลงกุล และสุพรรณิ พรหมเทศ (2555) ศึกษาการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ในจังหวัดขอนแก่น รูปแบบในการวิจัยเป็นการวิจัยแบบภาคตัดขวาง (descriptive cross-sectional study) ใช้วิธีการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายโดยการสุ่มแบบลูกโซ่ (snowball sampling technique) รวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถาม จากชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย 400 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไปในจังหวัดขอนแก่น และเชิงคุณภาพ จากการทำการสนทนากลุ่มจำนวน 5 กลุ่มและสัมภาษณ์เชิงลึกจำนวน 4 รายพบว่า ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในจังหวัดขอนแก่นในสามเดือนที่ผ่านมามีการใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมอทุกครั้ง ในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่เพศสัมพันธ์กับคู่นอนทุกประเภทร้อยละ 57.5 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่เพศสัมพันธ์ประจำ(ผู้ชายที่ตกลงเป็นแฟนกันและ/หรือคบกันนานเกิน 3 เดือน) ทุกครั้ง ร้อยละ 61.4 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่เพศสัมพันธ์ชั่วคราว ทุกครั้ง ร้อยละ 71.7 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 41.3 โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับชายคน

รักร้อยละ 34.8 กับเพื่อน ร้อยละ 22.3 และกับคนรู้จัก ร้อยละ 18.5 บทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นฝ่ายรับ ร้อยละ 51.0 รองลงมาคือเป็นทั้งฝ่ายรุกและรับ ร้อยละ 28.0 และเป็นฝ่ายรุก ร้อยละ 21.0 เหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์คือไม่ได้เตรียม ไม่ได้พก ไม่คิดว่าจะมี เพศสัมพันธ์คิดเป็น ร้อยละ 39.9 มีเพศสัมพันธ์ทางปากจึงไม่ใช้คิดเป็น ร้อยละ 15.7 และรู้สึกไม่เป็น ธรรมชาติ ไม่ได้อารมณ์ ไม่ต่อเนื่อง ร้อยละ 11.6 ด้านความรู้ในการใช้ถุงยางอนามัยและความรู้ เกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวีและโรคเอดส์ส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.5 อยู่ในระดับสูง ด้านทัศนคติที่มีต่อ ถุงยางอนามัยส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.2 อยู่ในระดับปานกลาง

นันทิดา ศรีจันทร์ และคณะ (2560) ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของ กลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 383 คน พบว่ากลุ่มชายที่มี เพศสัมพันธ์กับชาย มีอายุเฉลี่ย 27.47 ปี เคยมีประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 36.55 มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมอ ร้อยละ 49.61 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ รายได้มาก (Adjusted OR 1.92, 95% CI 1.12 – 3.25) การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (Adjusted OR 2.26, 95% CI 1.41 – 3.62) การรู้วิธีใช้สารหล่อลื่น (Adjusted OR 2.50, 95% CI 1.45 – 4.33) การมีทัศนคติที่ดีมากในการใช้ถุงยางอนามัย (Adjusted OR 1.63, 95% CI 1.04– 2.55) บรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงด้านความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลต่อการใช้ถุงยางอนามัยดี มาก (Adjusted OR 2.21, 95% CI 1.10 – 4.45) และบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิงด้านแรงจูงใจที่จะ ปฏิบัติตามความคาดหวังของบุคคลในกลุ่มผู้ใกล้ชิดดีมาก (Adjusted OR 2.27, 95% CI 1.10 – 4.67)

นันทวิทย์ สุขรักษ์ (2560) ศึกษาปัจจัยทำนายความสม่ำเสมอในการใช้ถุงยางอนามัยของ นักศึกษาชายรักชายในระดับอุดมศึกษา โดยใช้กรอบแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และ ทักษะพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชายรักชาย อายุระหว่าง 18 - 25 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน เขตจังหวัดชลบุรี จำนวน 115 คน โดยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบส่งต่อ (Snow ball sampling) ผลการศึกษา พบว่า คู่นอนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 99.1) มีเพศสัมพันธ์กับชาย ด้วยกัน จำนวนคู่นอนเพศชายในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคู่นอนมากที่สุด 12 คน มีคู่นอนเฉลี่ย 2 คน พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า การใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ ส่วน ใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนประจำ (ร้อยละ 49.6) ส่วนการใช้ถุงยางอนามัยในคู่นอนชั่วคราว พบว่าส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (ร้อยละ 66.4) ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยาง อนามัยของนักศึกษาชายรักชายในระดับอุดมศึกษาได้ทั้งคู่นอนประจำ และคู่นอนชั่วคราว คือ ปัจจัย ด้านการรับรู้สมรรถนะตนเองต่อการใช้ถุงยางอนามัย สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

ของนักศึกษาชายรักชาย ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($OR = 1.106$, $95\% CI = 1.010 - 1.211$, $p\text{-value} = .030$) และ ($Adjusted OR (AOR) = 1.134$, $95\% CI = 1.029 - 1.249$, $p\text{-value} = .011$)

Goodall et al. (2012) ศึกษาภาคตัดขวาง ระหว่างความสัมพันธ์ของทักษะความสามารถในการใช้ถุงยางอนามัย กับปัญหาการใช้ถุงยางอนามัยในชายรักชายที่เสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ ทำการศึกษาในชายรักชายที่ประเทศสกอตแลนด์ จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 792 คน มีอัตราการตอบแบบสอบถามที่ ร้อยละ 70 (กลุ่มตัวอย่างจำนวน 459 คนมาจากการสำรวจทางคลินิก ส่วนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 333 ได้มาจากการสำรวจในชุมชน) จำนวนคู่นอนของชายรักชายเป็นปัจจัยทำนายที่มีความแข็งแกร่งที่สุดในการทำนายการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา ($p < 0.001$ ในตัวอย่างทั้งทางคลินิก และชุมชน) อย่างไรก็ตามความถี่ในการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์กับการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ($p < 0.05$ ในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง)

Xiao et al. (2013) ศึกษาการสื่อสารทางเพศ และการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายรักชายชาวจีน ในกรุงปักกิ่ง เป็นการศึกษาภาคตัดขวาง ได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มชายรักชายชาวจีน จำนวน 307 คน ผลการวิจัยพบว่า ชายรักชายมีอายุเฉลี่ย 23.73 ปี ($SD = 2.86$) เป็นชายรักร่วมเพศ ร้อยละ 30.9 ไบเซ็กชวล ร้อยละ 1.3 และไม่แน่ใจ ร้อยละ 7.8 ซึ่ง ร้อยละ 60.4 มีพฤติกรรมใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนประจำ ร้อยละ 77.3 มีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนชั่วคราว ร้อยละ 72.6 มีการสื่อสารเรื่องเพศกับคู่นอน

Schutz et.al. (2011) ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ถุงยางอนามัยในชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายที่ติดเชื้อเอชไอวี ศึกษาในชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายจำนวน 904 คน ที่ประเทศแคนาดา ศึกษาในผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก ทางปาก 6 เดือนที่ผ่านมา โดยใช้ทฤษฎีตามแผนของ Ajzen ในการทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยครั้งนี้ ผลพบว่า ร้อยละ 69 มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง และพบว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Hu et al. (2014) ศึกษามาตรการการใช้ถุงอนามัย และบรรทัดฐานของสังคมต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และการติตราผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ในชายรักชายกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบส่มต่อ เป็นชายรักชายอายุ 18 ปีขึ้นไปที่เคยมีประวัติมีเพศสัมพันธ์ทางปาก ทางทวารหนักกับผู้ชายด้วยกันใน 12 เดือนที่ผ่านมา ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 74.6 จบการศึกษาระดับมัธยมปลาย หรือสูงกว่า ร้อยละ 15.4 แต่งงานกับผู้หญิง ร้อยละ 5.8 อยู่กับภรรยา ซึ่งชายรักชายส่วนใหญ่พำนักร้อยละ 62.0 และ ร้อยละ 21.8 อยู่กับคนรักที่เป็นชายรักชายเหมือนกัน ร้อยละ 55.5 มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ส่วนร้อยละ 45.5 มีเพศสัมพันธ์กับทั้ง 2 เพศ ซึ่งผลสำรวจพบว่า ร้อยละ 95.8 มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอย่างน้อย 1 คนในรอบ 6 เดือนที่ผ่านมา ซึ่งจำนวนคู่นอนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.9 ราย

(SD 12.7) การไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักอยู่ที่ ร้อยละ 10.2 ร้อยละ 8.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้านของบรรทัดฐานของสังคมและทัศนคติทางสังคมในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยต่อการใช้ถุงยางอนามัยในระหว่างการใช้เพศสัมพันธ์ พบว่า มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในระหว่างการใช้เพศสัมพันธ์ทางทวารหนักกับชาย (OR 2.39, $p < 0.001$)

8.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

พลสุข เจนวานิชย์ วิสุทธิพันธุ์ (2558) ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรม และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยกับคูครอง/คู่นอน ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด เป็นผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์เพศชายไทยจำนวน 82 ราย เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 40.50 ปี (SD = 8.97) กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามร้อยละ 88.40 และเปิดเผยการติดเชื้อกับคูครอง/คู่นอน ร้อยละ 70.70 อัตราของคูครอง/คู่นอนของกลุ่มตัวอย่างมีผลเลือดเอชไอวีเป็นลบร้อยละ 51.20 อัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 75.60 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 52.40 ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มตัวอย่างได้ ร้อยละ 5 นอกจากนี้การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้ ร้อยละ 68 ดังนั้นควรมีการรณรงค์ให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคูครอง/คู่นอนและสนับสนุนให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์มีความสามารถในการควบคุมตนเองเมื่อต้องการใช้ถุงยางอนามัย

อชิฐฐาน โมทอง และคณะ (2556) ศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง : การศึกษาตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 153 คน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย อนามัย ($r = .272$, $r = .545$, $p < .01$) ตามลำดับ เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง สามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้ ร้อยละ 32 ($p < .01$) โดยกลุ่มอ้างอิงมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .01 ($\beta = .509$) ส่วนเจตคติต่อพฤติกรรมมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = .158$)

จกฤษณ์ พิญาพวงษ์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยกำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาจังหวัดอุดรธานี โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 400 คน อายุเฉลี่ย 21.10 ปี ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักของวัยรุ่นชาย พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักได้ ร้อยละ 32 ปัจจัยกำหนดการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรัก หรือหญิงบริการทางเพศ พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยและบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่หญิงคนรัก หรือหญิงบริการทางเพศได้ ร้อยละ 33 และปัจจัยกำหนดการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยและบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศได้ ร้อยละ 42

Andrew et al. (2016) ศึกษาการวิเคราะห์ห่อภิมานทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (theory of planned behavior) (Ajzen & Fishbein, 2010) จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม อธิบายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายรักชาย ซึ่งคณะผู้ทำการวิเคราะห์ห่อภิมานได้ค้นหาวางานวิจัยจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการนำทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน และการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชาย เริ่มต้นจากเดือนกันยายน 2014 จำนวน 1817 เรื่อง และคัดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ทั้งหมด 8 เรื่อง ซึ่งได้วิเคราะห์และพบว่าทัศนคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม คิดเป็นร้อยละ 24.0 ของความแปรปรวนในพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชาย ส่วนความตั้งใจ คิดเป็น ร้อยละ 12.4 และสรุปได้ว่าปัจจัยด้านทัศนคติ ($\beta = 0.201$, $p = 0.018$) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.259$, $p = 0.002$) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ($\beta = 0.364$, $p < 0.001$) สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

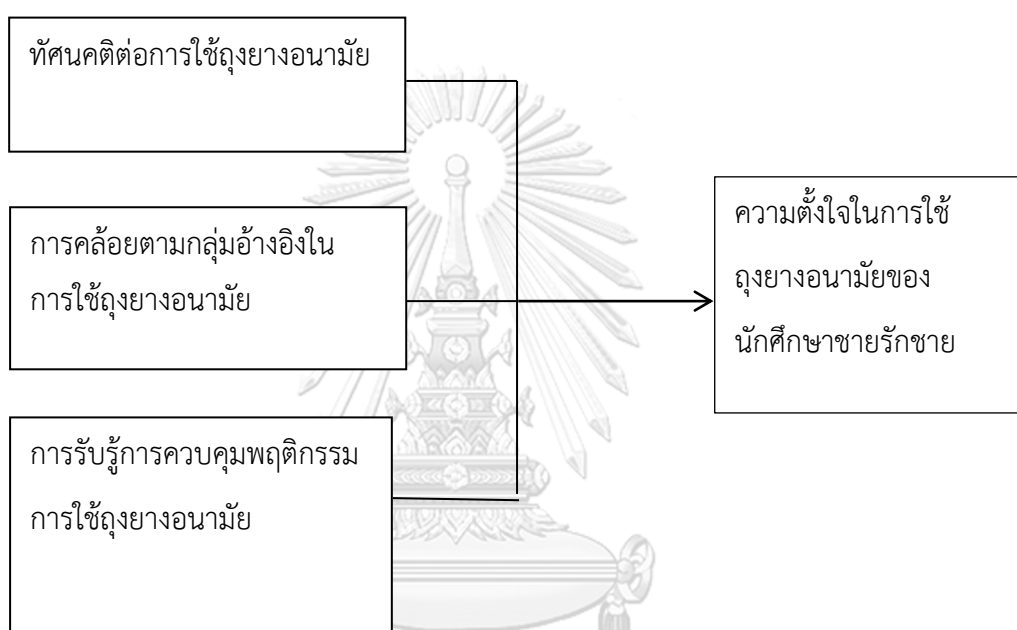
Levina et al. (2001) ศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางปาก และทางทวารหนัก ของชายรักชายวัยรุ่น และชายรักชายทั่วไป จำนวน 139 คน พบว่า ความตั้งใจของชายรักชายที่จะใช้ ถุงยางอนามัยทางทวารหนัก ร้อยละ 56 ($R = 0.75$) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยาง อนามัยทางทวารหนักของชายรักชาย ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.50$) ทศนคติ ($\beta = 0.28$) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ($\beta = 0.17$) และความตั้งใจของชายรักชายที่จะใช้ถุงยาง อนามัยทางปาก ร้อยละ 61 ($R = 0.78$) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยทางปาก ของชายรักชาย ได้แก่ ทศนคติ ($\beta = 0.51$) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.38$)

Sheeran and Orbell (1988) ทำการวิเคราะห์ห่อภิรมเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความ ตั้งใจและพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยศึกษาตัวแปร 6 ตัวแปร ได้แก่ รสนิยมทางเพศ อายุ ช่วงเวลา เพศ ความตั้งใจ และความคาดหวังต่อการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อุปการ และคู่นอนชั่วครว จาก การทบทวนวรรณกรรมกว่า 2,532 เรื่อง พบว่า ความความตั้งใจมีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยาง อนามัย ($r = .44$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งคล้ายคลึงกับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม พบว่า ระยะเวลา อายุที่มากขึ้นของกลุ่มตัวอย่าง และการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์ต่อความ ตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

โดยสรุป จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว พบว่ามีการศึกษาถึงพฤติกรรม และความตั้งใจ ในการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ (พูลสุข เจนวนิชย์ วิสุทธิพันธุ์, 2558) ใน วัยรุ่นตอนกลางที่เป็นนักศึกษาในระดับปวช. (อิธิฐาน โมทอง และคณะ, 2556) และในวัยรุ่นชายใน สถานศึกษา (จักกฤษณ์ พิณญาพงษ์, 2557) โดยมีการนำแนวคิดทฤษฎีตามแผนของ Fishbein & Ajzen (1980) มาใช้ในการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งพบว่าทศนคติ การคล้อยตาม กลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ยังไม่พบการนำทฤษฎีดังกล่าวมาศึกษาในบริบทของนักศึกษาชายรักชาย ที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีบริบทแตกต่างจากกลุ่มอื่น เนื่องจากเป็นกลุ่มเยาวชนที่อยู่ใน สถานศึกษา เป็นผู้ที่มีความรู้ มีวิธีการดำเนินชีวิตที่อิสระ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีบริบทแตกต่างจาก กลุ่มเสี่ยงอื่นๆ (นันทวิทย์ สุจริต, 2560) สำหรับในต่างประเทศ พบว่ามีการศึกษาวิเคราะห์ห่อภิรม ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Andrew et al., 2016) ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ทศนคติ การคล้อยตาม กลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตาม บริบทของประเทศไทย มีความแตกต่างจากชายรักชายกลุ่ม อื่นๆ และบริบทในต่างประเทศ ในแง่ของวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม สังคม เป็นต้น ซึ่งอาจส่งผลทำ ให้มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยแตกต่างจากประชากรกลุ่มอื่นๆ ผู้วิจัยจึงอยากศึกษาถึงปัจจัย ทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย เพื่อนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ใน การส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายต่อไป เพื่อลดอัตราการติดเชื้อ

เอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในประชากรกลุ่มนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชายจากทฤษฎีตามแบบแผนของ Fishbein & Ajzen (2010) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านทัศนคติต่อพฤติกรรม การใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ดังแสดงในกรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย (descriptive predictive research) เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชาย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชากร คือ นักศึกษาชายรักชาย อายุระหว่าง 18 - 26 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 5 แห่ง (สมาคมมหาวิทยาลัย(ประเทศไทย), 2560)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชายรักชายอายุระหว่าง 18 - 26 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 มหาวิทยาลัย รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 182 คน โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบอกต่อ (snowball sampling technique)

คุณสมบัติในเกณฑ์การคัดเลือกเข้า (Inclusion criteria) ดังนี้

1. มีรสนิยมทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศเป็นชายรักชาย
2. มีอายุระหว่าง 18 – 26 ปีบริบูรณ์
3. ยินดีเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างกำหนดด้วยการวิเคราะห์อำนาจทดสอบ โดยใช้โปรแกรม G* Power ในการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากตัวแปรทำนายทั้งหมด 3 ตัว โดยมีขนาดอิทธิพลในระดับปานกลาง ($f^2 = .15$) (Cohen, 1988) ในการวิเคราะห์เพื่อให้มีอำนาจทดสอบ 95 % ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 157 คน (รัตนศิริ ทาโต, 2552) ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเพิ่มอีก ร้อยละ 15 (จำนวน 25 คน) เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลทั้งสิ้น 182 คน

ขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1) ผู้วิจัยได้สุ่มมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 5 แห่ง (สมาคมสภามหาวิทยาลัย(ประเทศไทย), 2560) ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับฉลากแบบไม่ใส่คืน โดยสุ่มจำนวน 2 มหาวิทยาลัย ได้แก่ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2) หลังจากนั้นทำหนังสือขออนุญาตจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยถึง รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งเมื่อได้รับหนังสืออนุมัติจากแต่ละมหาวิทยาลัยแล้ว ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ช่วยวิจัย ซึ่งเป็นนักศึกษาชายรักชาย สถาบันละ 3 คน รวมจำนวน 6 คน (รายละเอียดของการคัดเลือกอยู่ในหัวข้อการเก็บรวบรวมข้อมูล) เพื่อทำหน้าที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่อาจไม่เปิดเผยตัวตน โดยผู้ช่วยวิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนของการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการบอกต่อ (snowball Sampling) ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 182 คน แบ่งเป็นนักศึกษาศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 167 คน และปริญญาโท จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยส่วนต่างๆ ทั้งหมด 5 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

และ ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน จำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รสนิยมทางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย บทบาททางเพศ และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้อย่างอนามัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้าง 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1

1. สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้อย่างอนามัย ซึ่งได้ข้อคำถามทั้งหมด 2 ข้อ (ในภาคผนวก) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายที่มีคุณสมบัติคล้ายกลุ่มตัวอย่าง นั่นคือเป็นนักศึกษาชายรักชายที่มีอายุ 18 – 26 ปี จำนวน 30 คน เป็นผู้ตอบ ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลกับนิสิตที่มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นคนละแห่งกับที่เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จึงไม่เกิดความซ้ำซ้อนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ติดต่อกับเพื่อนนิสิตชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยบูรพาซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานในการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายให้ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบส่งต่อ (Snowballing sampling) เพื่อรักษารายชื่อและความลับของผู้ทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำลายเอกสารทันทีหลังจากสร้างแบบสอบถามเสร็จ

2. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้อย่างอนามัย มาวิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อต่างๆ ที่ผู้ตอบระบุ ความเชื่อใดที่มีลักษณะคล้ายกันจัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงที่สุดไปต่ำสุด เกณฑ์ในการเลือกความเชื่อเด่นชัดในการสร้างมาตร ใช้วิธีเลือกความเชื่อที่มีความถี่สูงตามลำดับลงไป ให้ได้ความถี่สะสมร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมด มาใช้ในการสร้างข้อคำถามดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้อย่างอนามัย

ความเชื่อ	ความถี่	ความถี่สะสม
1. อยุ่อย่างอนามัยมีประสิทธิภาพช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้	27	27
2. อยุ่อย่างอนามัยทำให้ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง	30	57
3. การใช้อยุ่อย่างอนามัยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน	27	84
4. อยุ่อย่างอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง	24	108
5. การใช้อยุ่อย่างอนามัยจะทำให้ถูกล้อเลียน	24	132
6. ประโยชน์ของอยุ่อย่างอนามัยมีมากกว่าผลเสีย	24	156
7. อยุ่อย่างอนามัยทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์	24	180

จากตารางที่ 1 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้อย่างอนามัย ซึ่งจัดเป็นความเชื่อที่มีความถี่สูง คัดเลือกไว้เป็นความเชื่อเด่นชัด (salient belief) จากความถี่ทั้งหมด 240 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสมร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมด จะได้ความถี่สะสม 180 รายการ ทำให้ได้ความเชื่อเด่นชัด 7 ความเชื่อ คือ ความเชื่อข้อที่ 1 ถึงความเชื่อข้อที่ 7

3. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย ที่มีความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมดที่ได้จากข้อ 2 มาสร้างแบบสอบถามการประเมินผลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย โดยเรียงลำดับความถี่จากสูงสุดไปต่ำสุด มาใช้ในการสร้างข้อคำถามดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการประเมินผลของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย

ความเชื่อ	ความถี่	ความถี่สะสม
1. ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ เป็นสิ่งที่ดี	27	27
2. ถุงยางอนามัยทำให้ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง เป็นสิ่งที่ไม่ดี	30	57
3. การใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน เป็นสิ่งที่ไม่ดี	27	84
4. ถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง เป็นสิ่งที่ไม่ดี	24	108
5. การใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้ถูกล้อเลียน เป็นสิ่งที่ไม่ดี	24	132
6. ประโยชน์ของถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย เป็นสิ่งที่ดี	24	156
7. ถุงยางอนามัยทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นสิ่งที่ดี	24	180

ระยะที่ 2

นำความเชื่อเด่นชัด (silent belief) ที่คัดเลือกไว้แล้วมาสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย 2 ส่วน

1. แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 7 ข้อ
2. แบบสอบถามการประเมินผลของการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 7 ข้อ

จากนั้นนำข้อคำถามไปตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน มีดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index) เท่ากับ 0.9 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.85 โดยให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกต่อข้อความเกี่ยวกับความเชื่อ และการประเมินผลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย โดยใช้มาตรวัด 5 ระดับ ให้คะแนนตั้งแต่ 1 คะแนน ถึง 5 คะแนน ดังนี้

มาตรวัด	ลักษณะของตัวเลือก	การให้คะแนน
1.ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง – เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 ถึง 5
2.การประเมินผลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง – เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 ถึง 5

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

แต่ละข้อมีคะแนน ตั้งแต่ 1 ถึง 5 นำค่าคะแนนแต่ละข้อคำถามที่วัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย คูณกับค่าคะแนนแต่ละข้อจากข้อคำถามการประเมินผลของการใช้ถุงยางอนามัย แล้วนำค่าคะแนนแต่ละข้อมารวมกันจะได้ค่าคะแนนทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยใน นักศึกษาชายรักชาย 1 คน เป็น 1 ค่า ซึ่งข้อคำถามในแบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และข้อคำถามในแบบวัดการประเมินผลในการใช้ถุงยางอนามัยที่เป็น ข้อคำถามเชิงบวก คือข้อ 1, 6 และ 7 ข้อคำถามเชิงลบ คือข้อ 2, 3, 4 และ 5 โดยข้อคำถามเชิงลบ มีการกลับคะแนน ดังนี้

มาตรวัด	ลักษณะของตัวเลือก	การให้คะแนน
1.ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง – เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 ถึง 1
2.การประเมินผลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง – เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 ถึง 1

เกณฑ์การแปลผลคะแนนแบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย

การแปลผลคะแนนทัศนคติของนักศึกษาชายรักชายที่มีต่อการใช้ถุงยางอนามัย นำคะแนนของผู้ตอบแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) โดยแบ่งเกณฑ์การแปลผลค่าคะแนนออกเป็น 5 ช่วง (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) จะได้เกณฑ์การแปลผลคะแนนทัศนคติของ นักศึกษาชายรักชายต่อการใช้ถุงยางอนามัย ดังนี้

> 140 - 175	หมายถึง	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ดีมาก
> 105 - 140	หมายถึง	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ดี
> 70 - 105	หมายถึง	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ปานกลาง
> 35 - 70	หมายถึง	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ไม่ดี
7 - 35	หมายถึง	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ไม่ดีเลย

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้าง 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1

1. สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชายในการมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งได้ข้อคำถามทั้งหมด 2 ข้อ (ในภาคผนวก) ซึ่งผู้วิจัยทำการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายที่มีคุณสมบัติคล้ายกลุ่มตัวอย่าง นั่นคือ เป็นนักศึกษาชายรักชายที่มีอายุ 18 – 26 ปี จำนวน 30 คน เป็นผู้ตอบ ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลกับนิสิตที่มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นคนละแห่งกับที่เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จึงไม่เกิดความซ้ำซ้อนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ติดต่อกับเพื่อนนิสิตชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยบูรพาซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานในการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายให้ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบส่งต่อ (snowballing sampling) เพื่อรักษารายชื่อและความลับของผู้ทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำลายเอกสารทันทีหลังจากสร้างแบบสอบถามเสร็จ

2. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย มาวิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อต่างๆ ที่ผู้ตอบระบุ ความเชื่อใดที่มีลักษณะคล้ายกัน จัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงที่สุดไปต่ำสุด เกณฑ์ในการเลือกความเชื่อเด่นชัดในการสร้างมาตร ใช้วิธีเลือกความเชื่อที่มีความถี่สูงตามลำดับลงไป ให้ได้ความถี่สะสมร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมด มาใช้ในการสร้างข้อคำถามดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

กลุ่มอ้างอิง	ความถี่	ความถี่สะสม
1. แฟน	30	30
2. พ่อ – แม่	29	59
3. เพื่อน	29	88
4. ครู – อาจารย์	26	114
5. รุ่นพี่	24	138

จากตารางที่ 3 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (reference groups) ซึ่งจัดเป็นกลุ่มอ้างอิงที่มีความถี่สูง คัดเลือกไว้เป็นกลุ่มอ้างอิงเด่นชัด (salient referents) จากความถี่ทั้งหมด 184 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมดจะได้ความถี่สะสมรวม 138 รายการ ได้กลุ่มอ้างอิงเด่นชัด 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ถึง กลุ่มที่ 5

3. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ที่มีความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมดที่ได้จากข้อ 2 โดยเรียงลำดับความถี่จากสูงที่สุดไปต่ำสุด มาใช้ในการสร้างข้อคำถามดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงแรงจูงใจของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย

กลุ่มอ้างอิง	ความถี่	ความถี่สะสม
1. ทำตามแฟน	30	30
2. ทำตามพ่อ – แม่	29	59
3. ทำตามเพื่อน	29	88
4. ทำตามครู – อาจารย์	26	114
5. ทำตามรุ่นพี่	24	138

ระยะที่ 2

นำความเชื่อเด่นชัด (silent belief) ที่คัดเลือกไว้แล้วมาสร้างแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 5 ข้อ
2. แบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 5 ข้อ

จากนั้นนำข้อคำถามไปตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน มีดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index) เท่ากับ 1 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.93 โดยให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกต่อข้อความเกี่ยวกับความเชื่อ และแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย โดยใช้มาตรวัด 5 ระดับ ให้คะแนนตั้งแต่ 1 คะแนน ถึง 5 คะแนน ดังนี้

มาตรวัด	ลักษณะของตัวเลือก	การให้คะแนน
1.แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่สมควรอย่างยิ่ง – สมควรอย่างยิ่ง	1 ถึง 5
2.แบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย	ไม่ทำตามแน่นอน – ทำตามแน่นอน	1 ถึง 5

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

แต่ละข้อมีคะแนน ตั้งแต่ 1 ถึง 5 นำค่าคะแนนแต่ละข้อคำถามวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย คูณกับค่าคะแนนแต่ละข้อจากข้อคำถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย แล้วนำค่าคะแนนแต่ละข้อมารวมกันจะได้ค่าคะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย 1 คน เป็น 1 ค่า ซึ่งข้อ

คำถามในแบบวัดความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และข้อคำถามในแบบวัดแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด

เกณฑ์การแปลผลคะแนนแบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

การแปลผลคะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย นำคะแนนของผู้ตอบแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) โดยแบ่งเกณฑ์การแปลผลค่าคะแนนออกเป็น 5 ช่วง (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) จะได้เกณฑ์การแปลผลคะแนนทัศนคติของนักศึกษาชายรักชายต่อการใช้ถุงยางอนามัย ดังนี้

- > 100 – 125 คะแนน หมายถึง นักศึกษาชายรักชายมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสูงมาก
- > 75 – 100 คะแนน หมายถึง นักศึกษาชายรักชายมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสูง
- > 50 – 75 คะแนน หมายถึง นักศึกษาชายรักชายมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงปานกลาง
- > 25 – 50 คะแนน หมายถึง นักศึกษาชายรักชายมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่ำ
- 5 - 25 คะแนน หมายถึง นักศึกษาชายรักชายมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่ำมาก

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้าง 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1

1. สร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชายในการมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งได้ข้อคำถามทั้งหมด 2 ข้อ (ในภาคผนวก) ซึ่งผู้วิจัยทำการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายที่มีคุณสมบัติคล้ายกลุ่มตัวอย่าง นั่นคือ เป็นนักศึกษาชายรักชายที่มีอายุ 18-26 ปี จำนวน 30 คน เป็นผู้ตอบ ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลกับนิสิตที่มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นคนละแห่งกับที่เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จึงไม่เกิดความซ้ำซ้อนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ติดต่อกับเพื่อนนิสิตชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยบูรพาซึ่งเป็นผู้ติดต่อประสานงานในการคัดเลือกนักศึกษาชายรักชายให้ โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบส่งต่อ (Snowballing sampling) เพื่อรักษารายชื่อและความลับของผู้ทำแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำลายเอกสารทันทีหลังจากสร้างแบบสอบถามเสร็จ

2. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย วิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อต่างๆ ที่ผู้ตอบระบุ ความเชื่อใดที่มีลักษณะคล้ายกันจัดเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน แล้วเรียงลำดับความถี่จากสูงที่สุดไปต่ำสุด เกณฑ์ในการเลือกความเชื่อเด่นชัดในการสร้างมาตร โดยใช้วิธีเลือกความเชื่อที่มีความถี่สูงตามลำดับลงไป ให้ได้ความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมด มาใช้ในการสร้างข้อคำถามดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรม
การใช้ถุงยางอนามัย

ปัจจัย	ความถี่	ความถี่สะสม
1. การที่มีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของการ ใช้ถุงยางอนามัย	28	28
2. การได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยาง อนามัยฟรี	24	52
3. สามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก	19	71
4. การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทันได้เตรียมตัว	18	89
5. การมีความอายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย	18	107
6. การมีความสุขทางเพศลดลงจากการใช้ถุงยางอนามัย	19	126
7. การถูกปฏิเสธจากคู่นอน หากใช้ถุงยางอนามัย	17	143
8. การมีความกลัว และความมั่นใจในการใช้ถุงยางอนามัย	16	159
9. หากถุงยางอนามัยมีราคาถูก อาจทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง	15	174
10. การมีทุนทรัพย์ไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัยมาใช้ทุกครั้ง	15	189

จากตารางที่ 5 แสดงความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อพฤติกรรม
การใช้ถุงยางอนามัย (Control beliefs) ซึ่งจัดเป็นปัจจัยที่มีความถี่สูง คัดเลือกไว้เป็นปัจจัยเด่นชัด
(Salient factor) จากความถี่ทั้งหมด 252 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสมร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมด
จะได้ความถี่สะสมรวม 189 รายการ ได้ปัจจัยเด่นชัด คือ ปัจจัยที่ 1 ถึงปัจจัยที่ 10

3. นำความเชื่อของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้
ถุงยางอนามัย ที่มีความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่ทั้งหมดที่ได้จากข้อ 2 มาสร้างแบบสอบถาม
การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยเรียงลำดับความถี่จากสูงที่สุดไปต่ำสุด มาใช้ในการ
สร้างข้อคำถามดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่มีต่อการใช้ถุงยางอนามัย

ปัจจัย	ความถี่	ความถี่สะสม
1. การที่มีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	28	28
2. การได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	24	52
3. สามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	19	71
4. การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทันได้เตรียมตัว มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	18	89
5. การมีความอายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	18	107
6. การมีความสุขทางเพศลดลงจากการใช้ถุงยางอนามัย มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	19	126
7. การถูกปฏิเสธจากคู่นอน หากใช้ถุงยางอนามัย มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	17	143
8. การมีความกลัว และความมั่นใจในการใช้ถุงยางอนามัย มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	16	159
9. หากถุงยางอนามัยมีราคาถูก อาจทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	15	174
10. การมีทุนทรัพย์ไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัยมาใช้ทุกครั้ง มีผลต่อการตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย	15	189

ระยะที่ 2

นำความเชื่อเด่นชัด (silent belief) ที่คัดเลือกไว้แล้วมาสร้างแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 10 ข้อ
2. แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 10 ข้อ

จากนั้นนำข้อคำถามไปตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน มีดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index) เท่ากับ 0.8 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.93 โดยให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกต่อข้อความเกี่ยวกับความเชื่อ และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้

ถ่วงอย่างอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย โดยใช้มาตรวัด 5 ระดับ ให้คะแนนตั้งแต่ 1 คะแนน ถึง 5 คะแนน ดังนี้

มาตรวัด	ลักษณะของตัวเลือก	การให้คะแนน
1. แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย	เป็นไปได้เลย – เป็นไปได้อย่างยิ่ง	1 ถึง 5
2. แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย	ยากมาก – ง่ายมาก	1 ถึง 5

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย

แต่ละข้อมีคะแนน ตั้งแต่ 1 ถึง 5 นำค่าคะแนนแต่ละข้อคำถามวัดความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย คูณกับค่าคะแนนแต่ละข้อจากข้อคำถามวัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย แล้วนำค่าคะแนนแต่ละข้อมารวมกันจะได้ค่าคะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัย 1 คน เป็น 1 ค่าคะแนน ซึ่งข้อคำถามในการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถ่วงอย่างอนามัยเป็นข้อคำถามเชิงบวกทั้งหมด

เกณฑ์การแปลผลคะแนนแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถ่วงอย่างอนามัย

การแปลผลคะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษาชายรักชายต่อการใช้ถ่วงอย่างอนามัย นำคะแนนของผู้ตอบแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) โดยแบ่งเกณฑ์การแปลผลค่าคะแนนออกเป็น 5 ช่วง (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) จะได้เกณฑ์การแปลผลคะแนนทัศนคติของนักศึกษาชายรักชายต่อการใช้ถ่วงอย่างอนามัย ดังนี้

> 200 – 250 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมระดับสูงมาก
> 150 – 200 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมระดับสูง
> 100 – 150 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมระดับปานกลาง
> 50 – 100 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมระดับต่ำ
10 – 50 คะแนน	หมายถึง	การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมระดับต่ำมาก

ส่วนที่ 5 แบบวัดความตั้งใจในการใช้ถ่วงอย่างอนามัยของ Buunk et al. (1998) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) โดยใช้เทคนิคการแปลแบบย้อนกลับ (back translation) โดยผ่านการตรวจสอบคุณภาพของการแปล ซึ่งตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษา 2 ท่าน พบว่ามีความเห็นสอดคล้องกัน 100 เปอร์เซ็นต์ มีค่าความเชื่อมั่น .69 มีข้อคำถาม 3 ข้อ คือ 1) ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ ท่านจะใช้ถ่วงอย่างอนามัยหรือไม่ 2) หากการใช้ถ่วงอย่างอนามัยเป็นไปได้ ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่ และ 3) เมื่อคู่รักของท่านไม่ต้องการใช้ถ่วงอย่างอนามัย ท่านยังยืนยันจะใช้หรือไม่ ลักษณะคำตอบเป็นแบบลิเคิร์ท 3 ระดับ

ข้อคำถามข้อที่ 1 และ ข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช่แน่นอน	หมายถึง	ท่านมีความตั้งใจไม่ใช่ถึยงอนามัยอย่างแน่นอน (ให้คะแนน = 0)
อาจจะใช้	หมายถึง	ท่านอาจจะใช้ถึยงอนามัย (ให้คะแนน = 1)
ใช้อย่างแน่นอน	หมายถึง	ท่านมีความตั้งใจในการใช้ถึยงอนามัยอย่างแน่นอน (ให้คะแนน = 2)

ข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่ถึยงแน่นอน	หมายถึง	ท่านมีความตั้งใจที่จะไม่ถึยงการการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน (ให้คะแนน = 0)
อาจจะถึยง	หมายถึง	ท่านอาจจะถึยงการการมีเพศสัมพันธ์ (ให้คะแนน = 1)
ถึยงแน่นอน	หมายถึง	ท่านมีความตั้งใจที่จะถึยงการการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน (ให้คะแนน = 2)

เกณฑ์การแบ่งคะแนน

ผู้วิจัยแบ่งคะแนนความตั้งใจในการใช้ถึยงอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งมีจำนวน 3 ข้อ มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง แบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้การแบ่งอัตราภาคชั้น (ประคอง กรรณสูตร, 2542)

ช่วงคะแนน	ระดับพฤติกรรม
0 – 2	มีความตั้งใจในการใช้ถึยงอนามัยระดับต่ำ
3 – 4	มีความตั้งใจในการใช้ถึยงอนามัยระดับปานกลาง
5 – 6	มีความตั้งใจในการใช้ถึยงอนามัยระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (content validity)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและบริบทของงานวิจัยครั้งนี้ โดยนำไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ และความเชี่ยวชาญด้านโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคติดเชื้อเอชไอวี จำนวน 3 คน ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ และความเชี่ยวชาญด้านทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen and Fishbein จำนวน 2 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษา ความสอดคล้องกับคำจำกัดความเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดที่ผู้วิจัยเลือกใช้

โดยการคำนวณจากผลการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับค่านิยมเชิงปฏิบัติการ และกำหนดระดับความคิดเห็นเป็น 4 ระดับ คือ

1	หมายถึง	ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับค่านิยมศัพท์
2	หมายถึง	ข้อคำถามจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาทบทวน และปรับปรุงอย่างมาก จึงมีความสอดคล้องกับค่านิยมศัพท์
3	หมายถึง	ข้อคำถามจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาทบทวน และปรับปรุงเล็กน้อย จึงจะมีความสอดคล้องกับค่านิยมศัพท์
4	หมายถึง	ข้อคำถามสอดคล้องกับค่านิยมศัพท์ (Polit & Beck, 2004)

จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแก้ไข พร้อมทั้งข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาคำนวณหาดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content validity index) โดยใช้สูตรการคำนวณดังต่อไปนี้

$$CVI = \frac{\text{จำนวนข้อคำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิทุกคนให้ความเห็นระดับ 3 และ 4}}{\text{จำนวนข้อคำถามทั้งหมด}}$$

โดยถือเกณฑ์ความสอดคล้องด้วยการคำนวณดัชนีความตรงของเนื้อหาต้องได้ค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .80 (DeVellis, 2012) และทำการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยนำชุดเครื่องมือวิจัยที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้แสดงความคิดเห็นมาหาค่า content validity index ซึ่งแบบสอบถามที่สอดคล้องต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยได้ค่าความตรงตามเนื้อหาของชุดแบบสอบถามเท่ากับ 0.90 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ได้ค่าความตรงตามเนื้อหาของชุดแบบสอบถามเท่ากับ 1.00 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ได้ค่าความตรงตามเนื้อหาของชุดแบบสอบถามเท่ากับ 0.80 และแบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เท่ากับ 1.00

ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาปรับแก้ไขร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในข้อคำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ระดับความคิดเห็น 2 และ 3 ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และคงข้อคำถามไว้ให้มากที่สุดเนื่องจากสามารถตัดออกได้ในขั้นตอนต่อไป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิและการปรับแก้ไข

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ไม่มีข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน
2. แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย แบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการประเมินผลการใช้ถุงยางอนามัย มีผู้ทรงคุณวุฒิ 1 คน ให้ปรับแก้ข้อคำถามจำนวน 2 ข้อ เพื่อสอดคล้องกับค่านิยมเชิงปฏิบัติการ และใช้คำที่เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้ทำแบบสอบถามเข้าใจ และสามารถทำแบบสอบถามได้ตรงตามสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการสื่อ

3. แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ไม่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน

4. แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย มีผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คนให้ปรับแก้ข้อคำถามจำนวน 1 ข้อ โดยการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้ทำแบบสอบถามเข้าใจ และสามารถทำแบบสอบถามได้ตรงตามสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการสื่อ ไม่ควรขยายความมากเกินไป

5. แบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ไม่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 คน

2. การตรวจสอบค่าความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามทั้ง 5 ส่วนที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มชายรักชายที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำลังจะศึกษา จำนวน 30 ราย ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (รัตน์ศิริ ทาโต, 2552) โดยคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Chronbach's alpha coefficient) หากมีค่าเท่ากับ .65 - .70 แสดงว่า ยอมรับได้ในระดับที่ต่ำ หากมีค่าเท่ากับ .70- .80 แสดงว่า ยอมรับได้ และหากมีค่าเท่ากับ .80 - .90 แสดงว่าค่าอยู่ในระดับดีมาก (DeVelis, 2012 อ้างถึงใน รัตน์ศิริ ทาโต, 2561) ทั้งนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้มีค่าอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ คือ .70 - .80 เป็นต้นไป โดยได้ค่าความเที่ยงของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมใช้ถุงยางอนามัย ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .85

2. แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .93

3. แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .93

4. แบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .73

จากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบสอบถามชุดที่ 1 ชุดที่ 2 และชุดที่ 3 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนแบบสอบถามชุดที่ 4 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีผู้ช่วยผู้วิจัยในแต่ละสถาบันเป็นผู้ดำเนินการการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 6 คน แบ่งเป็นมหาวิทยาลัยละ 3 คน มหาวิทยาลัยที่เข้าไปเก็บข้อมูล มีจำนวน 2 มหาวิทยาลัย โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยถึงรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. เมื่อได้รับหนังสืออนุมัติจากแต่ละมหาวิทยาลัยแล้ว ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ช่วยวิจัยเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่อาจจะไม่อยากเปิดเผยตัวตน ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วยวิจัย ซึ่งคุณสมบัติของผู้ช่วยวิจัย ได้แก่ เป็นนักศึกษาชายรักชาย อายุระหว่าง 18 – 26 ปี มีความยินดีในการเข้าร่วมวิจัย และยินดีในการเป็นผู้ช่วยวิจัยที่เข้าถึงกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆ ด้วยวิธีบอกต่อ (Snowball sampling) และสามารถพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่างได้ ขั้นตอนในการคัดเลือกผู้ช่วยวิจัย มีดังนี้

- 2.1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ช่วยวิจัยคนแรกที่ร้านอาหารใต้หอพักนิสิต ส่วนที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผู้วิจัยเข้าไปคัดเลือกผู้ช่วยวิจัยคนแรกโดยมีนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่รู้จักกับผู้วิจัยพาไปคัดเลือกผู้ช่วยวิจัยที่ร้านอาหารคณะวิศวกรรมศาสตร์

- 2.2 ในการคัดเลือกผู้ช่วยวิจัย ผู้วิจัยสังเกตจากลักษณะท่าทางของนักศึกษาหลังจากนั้นผู้วิจัยได้เข้าไปแนะนำตัว พร้อมแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล และให้ผู้ช่วยวิจัยคนแรกเข้าถึงผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คน ทั้งนี้ผู้ช่วยวิจัยต้องมีความสนใจในการเข้าไปเก็บข้อมูล

3. เมื่อได้ผู้ช่วยวิจัยที่เป็นนักศึกษาชายรักชายที่ยินดีเป็นผู้ช่วยวิจัยของแต่ละสถาบัน โดยคัดเลือกได้สถาบันละ 3 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยมีการเตรียมผู้ช่วยผู้วิจัย ดังนี้

- 3.1 ผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมของผู้ช่วยวิจัยในแต่ละสถาบัน โดยผู้วิจัยไปเข้าพบผู้ช่วยวิจัยในแต่ละสถาบันด้วยตนเอง แนะนำตัว บอกชื่อ นามสกุล ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ที่สามารถติดต่อได้ ชื่อโครงการวิจัย และสร้างสัมพันธภาพกับผู้ช่วยวิจัยในแต่ละสถาบัน

- 3.2 ผู้วิจัยเตรียมความพร้อมในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กับผู้ช่วยวิจัยในแต่ละสถาบัน โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัย รายละเอียด ขั้นตอนการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งต้องไม่เคยเข้าร่วมการวิจัยในลักษณะนี้มาก่อน การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง วิธีการเก็บเอกสารข้อมูล และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการจากการวิจัยครั้งนี้ โดยต้องไม่ให้มีการเปิดเผยรายชื่อของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยกับคนอื่น

3.3 นำตัวอย่างแบบสอบถามให้กับผู้ช่วยวิจัย อธิบายรายละเอียดของแบบสอบถามในแต่ละส่วน วิธีการตอบแบบสอบถาม ระยะเวลาในการตอบแบบสอบถามควรใช้เวลา 15 - 20 นาที โดยขณะทำแบบสอบถามควรอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่สงบไม่รบกวนสมาธิ

4. ผู้วิจัยฝึกผู้ช่วยวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการอธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัยที่ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ในการวิจัย การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และวิธีการตอบแบบสอบถาม สาธิตวิธีการเก็บข้อมูลจนผู้ช่วยวิจัยเกิดความชำนาญ พร้อมซองสีน้ำตาล เพื่อให้ผู้ช่วยวิจัยใส่แบบสอบถามแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งเน้นย้ำว่าเมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จแล้วให้ใส่ซองสีน้ำตาล และปิดผนึกให้เรียบร้อยก่อนส่งคืนให้ผู้ช่วยวิจัย

5. นำแบบสอบถามให้แก่ผู้ช่วยวิจัย พร้อมซองสีน้ำตาล เพื่อให้ผู้ช่วยวิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถาบัน

หน้าที่ของผู้ช่วยวิจัย

1. ผู้ช่วยวิจัยมีหน้าที่ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคการบอกต่อ (Snowball sampling)

2. ผู้ช่วยวิจัยมีหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น โดยใส่ซองสีน้ำตาล ภายในมีเอกสารชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัย การพิทักษ์สิทธิ์ พร้อมกับแบบสอบถามการวิจัย และหลังจากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จ ผู้ช่วยวิจัยมีหน้าที่ในการเก็บแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างได้ใส่ซองสีน้ำตาลปิดผนึกเรียบร้อยแล้ว และส่งแบบสอบถามให้ผู้วิจัย ซึ่งข้อมูลทั้งหมดในแบบสอบถามจะเป็นความลับ และปิดผนึกอย่างดีในซองสีน้ำตาล จะไม่มีการเปิดเผยของจนกว่าจะถึงมือผู้วิจัย หากกลุ่มตัวอย่างมีข้อสงสัย หรือไม่มั่นใจที่จะส่งคืนแบบสอบถามกับผู้ช่วยวิจัย สามารถติดต่อส่งคืนกับผู้วิจัยได้โดยตรง ตามเบอร์โทรศัพท์ที่ผู้วิจัยได้ให้ไว้ข้างต้น

6. ผู้ช่วยวิจัยจากแต่ละสถาบัน นำแบบสอบถามใส่ซองสีน้ำตาลตาม que ผู้วิจัยจัดเตรียมให้ แล้วคืนแก่ผู้วิจัย โดยผู้วิจัยนัดพบกับผู้ช่วยวิจัยในบริเวณมหาวิทยาลัยของแต่ละสถาบัน ซึ่งผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไปจำนวน 252 ฉบับ ได้คืนมา 212 ฉบับ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 114 ฉบับ และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 98 ฉบับ) คิดเป็น ร้อยละ 84.1 ของแบบสอบถามทั้งหมดที่แจกไป

7. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ของแบบสอบถาม โดยพบว่า จากจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด 212 ฉบับ ที่ได้รับคืนมา มีแบบสอบถามที่มีข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวน 182 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.8

8. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ครบถ้วน 182 ฉบับ ไปวิเคราะห์ข้อมูล

การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างโดยการส่งโครงการวิจัยเข้ารับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนกลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่อาจไม่ยอมเปิดเผยตัวตน ในขั้นตอนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาชายรักชายด้วยกันทำหน้าที่ในการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัย รายละเอียด ขั้นตอนการวิจัย การพิทักษ์สิทธิ์ผู้เข้าร่วมวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ โดยเน้นย้ำให้ทราบว่า การตอบรับหรือปฏิเสธเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ไม่มีผลกระทบกับกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างต้องมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเท่านั้น ไม่มีการบังคับให้เข้าร่วมการวิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยให้แสดงความยินยอมทางวาจา (Verbal consent) โดยจะไม่มีการลงนาม หรือระบุชื่อในเอกสารใดๆ เพื่อป้องกันการเปิดเผยตัวตนของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับและนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเท่านั้น แบบสอบถามเป็นแบบนิรนามมีเพียงการให้รหัสเพื่อการบริหารจัดการข้อมูลเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างสามารถแจ้งออกจาก การวิจัยได้ตลอดเวลา ก่อนที่การวิจัยจะสิ้นสุด โดยไม่ต้องให้เหตุผลหรือคำอธิบาย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังรายละเอียดดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ด้วยการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์หาตัวแปรทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยนำตัวแปรแต่ละตัวมาวิเคราะห์โดยใช้ Univariate analysis และใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression)

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย (descriptive predictive research) เพื่อศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย และศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชายรักชาย ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 มหาวิทยาลัย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 102 คน และ 80 คน ตามลำดับ รวมจำนวน 182 คน โดยมีรสนิยมทางเพศเป็นชายรักชาย มีอายุระหว่าง 18 – 26 ปีบริบูรณ์ ยินดีเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย จำแนกเป็นส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชายที่ศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษา

ส่วนที่ 2 ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ส่วนที่ 4 ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชายที่ศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 7 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม อายุ ระดับ การศึกษาในปัจจุบัน จำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน และแหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย (n = 182)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (\bar{X} =21.72 , SD = 1.602)		
18 – 20 ปี	38	20.9
21 – 23 ปี	128	70.3
24 – 26 ปี	16	8.8
ระดับการศึกษาในปัจจุบัน		
ปริญญาตรี		
ชั้นปีที่ 1	17	9.4
ชั้นปีที่ 2	35	19.2
ชั้นปีที่ 3	38	20.9
ชั้นปีที่ 4	77	42.3
ปริญญาโท		
ชั้นปีที่ 1	6	3.3
ชั้นปีที่ 2	9	4.9
จำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000 บาท	13	7.1
5,000 – 10,000 บาท	65	35.7
10,001 – 15,000 บาท	73	40.1
มากกว่า 15,000 บาท	31	17.1

ตารางที่ 7 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน จำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน และแหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย (n = 182) (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ครอบครัว	168	62.2
กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา	37	13.7
การทำงานนอกเวลา	56	20.8
ทุนได้เปล่า	3	1.1
การทำงานประจำ	3	1.1
ผู้ช่วยสอน	3	1.1

จากตารางที่ 7 ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำนวน 182 คน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 21 – 23 ปี คิดเป็นร้อยละ 70.3 รองลงมา มีอายุระหว่าง 18 – 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.9 โดยมีอายุเฉลี่ย 21.72 ปี (SD = 1.602) มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมา คือ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 20.9 ส่วนใหญ่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน อยู่ระหว่าง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 40.1 แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่มาจากครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 62.2

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย (n = 182) อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก รสนิยมทางเพศ บทบาททางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา (n = 114) และประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (n = 117)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย		
เคย	117	64.3
ไม่เคย	65	35.7
อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (\bar{X} = 18.78 , SD = 3.090)		
ไม่เคย	65	35.7
12 - 15 ปี	13	7.2
16 - 19 ปี	50	27.4
20 - 23 ปี	54	29.7

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำแนกตาม ประสบการณ์ การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ($n = 182$) อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก รสนิยมทางเพศ บทบาททางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา ($n = 114$) และประวัติการเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ($n = 117$) (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
รสนิยมทางเพศ		
รักร่วมเพศ (ชอบเพศชาย)	182	100.0
บทบาททางเพศ ($n = 117$)		
ฝ่ายรุก	41	35.0
ฝ่ายรับ	39	33.4
ทั้งสองอย่าง	37	31.6
การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา ($n = 114$)		
มี	76	64.9
ไม่มี	41	35.1
ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์		
เคย	4	2.2
ไม่เคย	18	9.9
ไม่ทราบ	160	87.9

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชายส่วนใหญ่เคยมี เพศสัมพันธ์แล้ว คิดเป็นร้อยละ 64.3 โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ที่ 18.78 ปี รสนิยมทางเพศเป็นรักร่วมเพศ (ชอบเพศชาย) มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับ ร้อยละ 35.0 รองลงมา เป็นฝ่ายรับ ร้อยละ 33.4 และมีบทบาททางเพศทั้งสองอย่าง ร้อยละ 31.6 โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 64.9 รองลงมาไม่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา ร้อย ละ 35.1 ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ไม่ทราบ คิดเป็นร้อยละ 87.9

ส่วนที่ 2 ทศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย คะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย คะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย และคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (n = 182)

ตัวแปร	ช่วงคะแนน		\bar{X}	SD	แปลผลคะแนน
	คะแนนที่ เกิดขึ้นจริง	คะแนนที่ เป็นไปได้			
ทัศนคติต่อการใช้ ถุงยางอนามัย	70 – 105	7 – 175	92.20	27.10	ปานกลาง
การคล้อยตามกลุ่ม อ้างอิงในการใช้ถุงยาง อนามัย	50 – 100	5 – 125	85.59	26.22	สูง
การรับรู้การควบคุม พฤติกรรมการใช้ ถุงยางอนามัย	100 – 150	10 – 250	147.59	41.05	ปานกลาง
ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัย	3 – 4	0 – 6	4.01	1.32	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย มีคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 92.20$,SD = 27.10) คะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 85.59$,SD = 26.22) คะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 147.59$,SD = 41.05) และคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.01$, SD = 1.32)

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการของทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในรูปแบบของเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation matrix) (n = 182)

ตัวแปร	ทัศนคติ	การคล้อยตาม กลุ่มอ้างอิง	การรับรู้การ ควบคุมพฤติกรรม	ความตั้งใจ
ทัศนคติต่อการใช้ ถุงยางอนามัย	1.000			
การคล้อยตามกลุ่ม อ้างอิงในการใช้ ถุงยางอนามัย	.675*	1.000		
การรับรู้การควบคุม พฤติกรรมในการใช้ ถุงยางอนามัย	.617*	.722*	1.000	
ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัย	.522*	.486*	.449*	1.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 ผลการศึกษา พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .522, .486$ และ $.449$ ตามลำดับ)

นอกจากนี้ยัง พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ($r = .675$) และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ($r = .617, .722$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 4 ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

ความสามารถในการทำนายของทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression) ซึ่งผ่านการทดสอบเงื่อนไขการวิเคราะห์การใช้สถิติถดถอยแบบพหุคูณ และสร้างสมการทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย การวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ ตัวแปรพยากรณ์ที่นำมาทำนายแต่ละตัวต้องไม่สัมพันธ์กัน หรือสัมพันธ์กันเองในระดับต่ำ เพื่อขจัดปัญหาความสัมพันธ์พหุคูณเชิงเส้น (multicollinearity) ดังนั้นจึงใช้วิธีวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์แต่ละตัว และนำเสนอในรูปแบบของเมตริกซ์สหสัมพันธ์ (Correlation matrix) โดยพบว่า มีตัวแปรพยากรณ์คู่ที่มีปัญหาความสัมพันธ์กันเองสูง คือ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .722 ดังแสดงในตารางที่ 10 แต่ Burns and Grove (2009 อ้างใน รัตน์ศิริ ทาโต, 2561) ได้ระบุว่า สามารถใช้ความสัมพันธ์.80 หรือมากกว่าได้

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการของทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในรูปแบบของเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation matrix) (n = 182)

ขั้นที่	ตัวแปร	R	R ²	Adjusted R ²	F	p-value
1	ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย	.522	.272	.268	67.382	.000
2	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย	.552	.305	.297	39.300	.000

F = 39.300 p < .05

จากตารางที่ 11 ผลการศึกษา พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย เป็น 2 ปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ร้อยละ 29.7 อย่างไรก็ตาม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ \

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรทำนายในรูปแบบคะแนนดิบ (b) และคะแนนมาตรฐาน (Beta) ทดสอบความมีนัยสำคัญของ b และแสดงสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ในการทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ตัวแปรทำนาย	b	SE.b	Beta	t	p-value
ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย	.017	.004	.356	4.220	.000
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	.012	.004	.245	2.904	.004
Constant	1.342	.317		4.306	.000

$R = .552$ $\text{Adjust } R^2 = .297$ $SE. = 1.109$

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปของคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายสูงที่สุด คือ ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .356$) รองลงมาเป็นการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .245$) ตัวแปรทำนายทั้ง 2 สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .552 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน เท่ากับ 1.109 ส่วนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

โดยสามารถสร้างสมการทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} \text{ ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย} = 1.342 + .017 * X_1 + .012 * X_2$$

$$\hat{Y} = \text{ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย}$$

$$X_1 = \text{ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย}$$

$$X_2 = \text{การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย}$$

จากสมการคะแนนดิบ แสดงว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จะมีคะแนนเท่ากับ 1.328 เมื่อตัวแปรตัวอื่น ๆ มีค่า เท่ากับ 0

เมื่อค่าทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (X_1) เปลี่ยนไป 1 คะแนน ค่าความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายจะเพิ่มขึ้น .017 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (X_2) ให้คงที่ เมื่อค่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย (X_2) เปลี่ยนไป 1 คะแนน ค่าความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จะเพิ่มขึ้น .012 คะแนน เมื่อควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (X_1) ให้คงที่

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z\hat{Y} = .356*Z_{x_1} + .245*Z_{x_2}$$

$$Z\hat{Y} = \text{ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย}$$

$$Z_{x_1} = \text{ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย}$$

$$Z_{x_2} = \text{การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย}$$

จากสมการคะแนนมาตรฐานแสดงว่า เมื่อค่าทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (Z_{x_1}) เปลี่ยนไป 1 หน่วย ค่าความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายจะเพิ่มขึ้น .356 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Z_{x_2}) ให้คงที่ เมื่อค่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย (Z_{x_2}) เปลี่ยนไป 1 หน่วย ค่าความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จะเพิ่มขึ้น .245 หน่วย เมื่อควบคุมตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (Z_{x_1}) ให้คงที่

ทั้งนี้นักศึกษาชายรักชาย ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ เขตกรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย หากนักศึกษาชายรักชายมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย และมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสูงในการใช้ถุงยางอนามัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย (descriptive predictive research) เพื่อศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย และศึกษาปัจจัยทำนายการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาชายรักชาย อายุระหว่าง 18 - 26 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 5 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยมหิดล และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สมาคมสมาคมมหาวิทยาลัย(ประเทศไทย), 2560)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชายรักชายอายุระหว่าง 18 - 26 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 มหาวิทยาลัยที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 182 คน ที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

1. มีรสนิยม และพฤติกรรมทางเพศเป็นชายรักชาย
2. มีอายุระหว่าง 18 – 26 ปีบริบูรณ์
3. ยินดีเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบส่งต่อ (Snowball sampling) จากมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 มหาวิทยาลัย ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นหา

ผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาชายรักชาย เพื่อเป็นผู้ช่วยวิจัยในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างแต่ละสถาบัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มเปราะบาง ไม่เปิดเผยตนเอง ผู้วิจัยจึงให้ผู้ช่วยวิจัยเป็นคนเก็บรวบรวมข้อมูลจนครบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม จำนวน 5 ส่วน ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน จำนวน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่าย ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ประสบการณ์ การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย บทบาททางเพศ และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ในระยะเวลา 1 เดือน ที่ผ่านมา

2. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen and Fishbein (2010) ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และการประเมินผลของการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยมีชุดละ 7 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .85

3. แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen and Fishbein (2010) ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย มีชุดละ 5 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93

4. แบบสอบถามการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen and Fishbein (2010) ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย มีชุดละ 10 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93

5.แบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นแบบสอบถามของ ของ Buunk et al. (1998) แปลเป็นภาษาไทยโดย Thato et al. (2003) ประกอบด้วยแบบสอบถาม 3 ข้อ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .73

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ดังรายละเอียด ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มนักศึกษาชายรักชาย ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน แหล่งที่รับค่าใช้จ่าย ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก รสนิยมทางเพศ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย บทบาททางเพศ และประวัติการมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา นำมาแจกแจงความถี่ ร้อยละ

2. คะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise multiple regression) และสร้างสมการทำนาย

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย จำนวน 182 คน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 21 – 23 ปี คิดเป็นร้อยละ 70.3 รองลงมามีอายุระหว่าง 18 – 20 ปี คิดเป็น ร้อยละ 20.9 โดยมีอายุเฉลี่ย 21.72 ปี ($SD = 1.602$) มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมา คือ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 20.9 ส่วนใหญ่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน อยู่ระหว่าง 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 40.1 แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่มาจากครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 62.2 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย ส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว คิดเป็นร้อยละ 64.3 โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ที่ 18.78 ปี รสนิยมทางเพศเป็นรักร่วมเพศ (ชอบเพศชาย) มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรุก ร้อยละ 35.0 รองลงมาเป็นฝ่ายรับ ร้อยละ 33.4 และมีบทบาททางเพศทั้งสองอย่าง ร้อยละ 31.6 โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 64.9 รองลงมาไม่มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 35.1 ประวัติการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ไม่ทราบ คิดเป็นร้อยละ 87.9

2. กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย มีคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 92.20, SD = 27.10$) คะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 85.59, SD = 26.22$) คะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 147.59, SD = 41.05$) และคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 4.01, SD = 1.32$)

3. ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยสามารถทำนายความแปรปรวนของความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ร้อยละ 29.7 ($\text{Adjusted } R^2 = .297$) โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายสูงที่สุด คือ ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .356$) รองลงมาเป็นการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .245$) ส่วนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ไม่

สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ สามารถสร้างสมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$Z\hat{Y} = .356*Z_{x_1} + .245*Z_{x_2}$$

$Z\hat{Y}$ = ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

Z_{x_1} = ทักษะคิดต่อการใช้ถุงยางอนามัย

Z_{x_2} = การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ผู้วิจัยจึงนำเสนอการอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัย ตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรัก

ชาย

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาชายรักชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.32 ซึ่งสามารถอธิบายได้จากข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชายมีอายุเฉลี่ย 21.72 ปี (SD = 1.602) ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 21 -23 ปี ร้อยละ 70.3 รองลงมา มีอายุอยู่ระหว่าง 18 – 20 ปี ร้อยละ 20.9 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยที่มีลักษณะของการคิดเข้าข้างตนเอง และเชื่อมั่นในตัวเองสูง อยากลอง (สุริยเดว ทรีปาตี, 2560) อีกทั้งมองว่าตนเองไม่มีความเสี่ยงที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวี จึงทำให้ความสนใจในการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ยังไม่มากเท่าที่ควร ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย ส่วนใหญ่ยังไม่มีประสบการณ์ทางเพศถึง ร้อยละ 35.7 จึงอาจมองว่า เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ไกลตัว ถึงแม้จะมีสื่อต่างๆ ที่ประชาสัมพันธ์ถึงประโยชน์ของถุงยางอนามัย การรณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัย อีกทั้งการจัดหาถุงยางอนามัย สามารถหาได้ง่ายจากร้านสะดวกซื้อต่างๆที่เปิด 24 ชั่วโมง รวมถึงร้านขายยาให้เลือกซื้อ และยังมีความหลากหลายของลักษณะถุงยางอนามัย ไม่ว่าจะเป็นความบาง หรือผิวสัมผัส แต่ก็ยังมีอัตราการใช้ต่ำในกลุ่มชายรักชาย (มลิวลีย์ แก้วมะเร็ง และคณะ, 2556; สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2557) นอกจากนี้ อาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาชายรักชายให้ความสำคัญกับความสุขทางเพศ เพราะส่วนใหญ่ตอบว่าไม่แน่ใจว่าการถุงยางอนามัยทำให้ความสุขทางเพศลดลง ร้อยละ 36.5 และรองลงมาตอบ

ว่า เห็นด้วยว่าการใช้ถุงยางอนามัยทำให้ความสุขทางเพศลดลง ร้อยละ 30.9 จากเหตุผลดังกล่าว จึงอาจส่งผลให้ระดับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในการศึกษาค้นคว้าอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่า นักศึกษาชายรักชายส่วนใหญ่มีจำนวนค่าใช้จ่ายที่ได้รับ 10,001 – 15,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 40.1 แหล่งสนับสนุนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่มาจากครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 62.2 ซึ่งรายรับที่ได้รับต่อเดือนถือว่าเพียงพอต่อรายจ่าย แต่กลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ให้ความคิดเห็นว่าถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง โดยกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 24.7 ตอบว่า “เห็นด้วย” และร้อยละ 23.0 ตอบว่า “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ซึ่งความคิด ความเชื่อดังกล่าว ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชาย มีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับปานกลาง อีกทั้งประสบการณ์ทางเพศ ส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 34.8 นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาบทบาททางเพศเป็น พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายรักชายเป็นฝ่ายรุก ร้อยละ 35.0 ซึ่งผู้ที่มีบทบาทในการใช้ หรือไม่ใช้ถุงยางอนามัยส่วนใหญ่เป็นฝ่ายรุก ด้วยเหตุนี้ จึงอาจทำให้ค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีสุตา โภคา และคณะ (2541) ที่ทำการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชาย พบว่าระดับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง สอดคล้องกับ Sheeran and Orbell (1998) ที่พบว่า ระดับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มรักร่วมเพศและรักต่างเพศ อยู่ในระดับปานกลาง และการศึกษาของ Levina et al.(2001) ที่ศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชายในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ชายรักชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในระดับปานกลางถึงต่ำ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ อธิฐาน โมทอง และคณะ (2556) ที่ศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง ที่พบว่าระดับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลางอยู่ในระดับสูง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย จากปัจจัยทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย 2 ปัจจัย ได้แก่ ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .356, p < .05$) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ($Beta = .245, p < .05$) โดยสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ร้อยละ 29.7 ($Adjusted R^2 = .297$) โดยตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยมีอำนาจในการทำนายสูงสุด ถูกคัดเลือกเข้าสมการทำนายตัวแรก และสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ร้อยละ 26.8 ($Adjusted R^2 = .268$) และตัวแปรการคล้อยตาม

กลุ่มอ้างอิง สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2.9 ส่วนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัยไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ทั้งนี้สามารถกล่าวได้ว่านักศึกษาชายรักชายที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ กรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย หากนักศึกษาชายรักชายมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย และมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสูงในการใช้ถุงยางอนามัย

จากผลการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาชายรักชายที่มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย มีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูง เนื่องจากทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยตามแนวคิดของ Ajzen & Fishbein (2010) เป็นการประเมินทางบวกหรือลบของบุคคลต่อผลของการกระทำภาพรวมของพฤติกรรมนั้น ซึ่งเกิดจากความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับผลที่น่าจะตามมาจากการกระทำพฤติกรรม โดยทัศนคติเกิดจากความเชื่อ (Beliefs) ที่เรียกว่าความเชื่อเกี่ยวกับผลของพฤติกรรม (Behavioral belief) โดยที่หากบุคคลมีความเชื่อว่าการกระทำพฤติกรรมนั้นจะนำสู่ผลที่จะเป็นบวก ก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลมีความเชื่อในทางลบต่อพฤติกรรมนั้น จะทำให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะไม่มีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนี้ทัศนคติที่มีต่อความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรมยังขึ้นอยู่กับการประเมินผลของพฤติกรรม (Evaluation of consequences) เป็นการประเมินว่า หากกระทำพฤติกรรมนั้น ผลของการกระทำจะออกมาดีหรือไม่ดี ผลเป็นบวกหรือเป็นลบ ดังนั้น ถ้าบุคคลได้ประเมินแล้วว่าผลของการกระทำนั้นจะออกมาดีหรือเป็นบวก ก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลได้ประเมินแล้วว่าผลออกมาไม่ดี หรือเป็นลบ ก็มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น และจะไม่กระทำพฤติกรรมดังกล่าว โดยที่ทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ฉะนั้น หากนักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย จะทำให้สามารถป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเชื้อเอชไอวีได้ ก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ร่วมกับการที่นักศึกษาชายรักชายมีการประเมินแล้วว่าผลของการใช้ถุงยางอนามัยจะสามารถป้องกันโรคติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้จริง ก็จะทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้จะมีความตั้งใจและความพยายามในการใช้ถุงยางอนามัย และหากนักศึกษาชายรักชายมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ก็จะไม่มีความตั้งใจ และไม่มีความพยายามในการใช้ถุงยางอนามัยด้วยเช่นกัน ในการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษาชายรักชายมีความเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยมีประโยชน์มากกว่าผลเสีย ทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น อีกทั้งไม่เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน และไม่เชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้ถูกล้อเลียน และมีการประเมินผลว่าการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีเป็นสิ่งที่ดี

ความเชื่อ และการประเมินผลนี้จะส่งผลให้นักศึกษาชายรักชายมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย สอดคล้องกับการศึกษาของจักรกฤษณ์ พิญญาพงศ์ (2557) ที่พบว่าทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย กับหญิงคนรักมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชาย จังหวัดอุดรธานีได้มากที่สุด ($Beta = 0.528, p < .001$) และสอดคล้องกับการศึกษาของ Andrew et al. (2016) ที่ศึกษาการวิเคราะห์ห่อภิมานทฤษฎี (Theory of planned behavior) (Ajzen & Fishbein, 2010) พบว่าปัจจัยด้านทัศนคติ สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชายได้ ($Beta = 0.201, p = 0.018$)

นอกจากนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ นักศึกษาชายรักชายที่มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยสูง มีแนวโน้มที่จะมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยสูงเช่นกัน ซึ่งการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm) ตามแนวคิดของ Ajzen & Fishbein (2010) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความคาดหวัง หรือความต้องการของบุคคลอื่นๆ ในสังคมที่เป็นบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับตนเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนใกล้ชิดกับบุคคลนั้น อาทิ คนในครอบครัว เป็นต้น ที่ต้องการหรือไม่ต้องการให้บุคคลนั้น กระทำพฤติกรรมหรือไม่กระทำพฤติกรรมต่างๆ ถ้าบุคคลได้รับรู้ว่าบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเองได้กระทำพฤติกรรมนั้น หรือ ต้องการให้ตนเองกระทำพฤติกรรมนั้น และการมีแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเพื่อที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ก็จะส่งผลให้นักศึกษาชายรักชายมีแนวโน้มที่จะคล้อยตาม และทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งจากผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า กลุ่มอ้างอิงของนักศึกษาชายรักชายมีหลายกลุ่ม เช่น พ่อ-แม่ ครู-อาจารย์ เพื่อน แฟน และรุ่นพี่ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย แต่อย่างน้อยก็ทัศนคติที่นักศึกษาชายรักชายมีต่อการใช้ถุงยางอนามัยซึ่งเป็น

ความเชื่อภายในของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยที่เป็นปัจจัยภายนอก สอดคล้องกับการศึกษาของ อธิฐาน โมทอง และคณะ (2556) พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลางได้ ($Beta = .509, p < .01$) การศึกษาของจักรกฤษณ์ พิญญาพงศ์ (2557) ที่พบว่า บรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย มีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักของวัยรุ่นชาย จังหวัดอุดรธานีได้ ($Beta = 0.449, p < .001$) และสอดคล้องกับการศึกษาของ Andrew et al. (2016) พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชายได้ ($Beta = .259, p < .002$)

สำหรับตัวแปรที่ไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ได้แก่ การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมตามแนวคิดของ Ajzen & Fishbein (2010) เป็นความรู้สึกยากหรือง่ายในการแสดงพฤติกรรมใดๆ ซึ่งเกิดจากความเชื่อของบุคคลที่มีต่อปัจจัยที่อาจส่งเสริม หรือขัดขวางการแสดงพฤติกรรม ถ้าบุคคลเชื่อมั่น

ว่ามีความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมในสภาพการณ์นั้นได้ และบุคคลนั้นสามารถควบคุมให้เกิดผลดังตั้งใจ บุคคลนั้นก็มีความโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นในที่สุด แต่หากบุคคลไม่เชื่อมั่นว่าจะสามารถจะกระทำพฤติกรรมนั้นได้ และมีการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมว่าเป็นเรื่องยาก ไม่สามารถควบคุมให้เกิดผลดังตั้งใจได้ บุคคลก็มีความโน้มที่จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งจากผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาชายรักชาย ไม่ว่าจะมีความรู้สึกว่าการใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องยาก หรือรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย หรือมีความรู้สึกว่าการใช้ถุงยางอนามัยทำให้ความสุขทางเพศลดลง หรือไม่ลดลง และรู้สึกว่าการใช้ถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินกว่าที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง หรือไม่รู้สึกว่าการใช้ถุงยางอนามัยแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง ส่งผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของอชิฮารุ โมทอง และคณะ (2556) และจักรกฤษณ์ พิณญาพวงศ์ (2557) ที่พบว่า การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยได้

อีกทั้งในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ($r = .617, .722$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยได้ถูกคัดเลือกเข้าไปอยู่ในสมการทำนายก่อน และมีอิทธิพลมากกว่า จึงทำให้ตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ อีกทั้งการที่ตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในครั้งนี้ได้ อาจเนื่องมาจากลักษณะของกลุ่มตัวอย่างมีความคล้ายคลึงกัน อาจเป็นนักศึกษาในคณะเดียวกัน อาจเพราะใช้วิธีการคัดเลือกแบบส่งต่อ (Snowball sampling) ทำให้ไม่มีความหลากหลายของคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัย จึงส่งผลให้มีความคิด ความเชื่อ ที่เหมือนกัน อีกทั้งแบบสอบถามในส่วนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย มีลักษณะคำถามที่ใกล้เคียงกัน เช่น ข้อคำถามในส่วนที่ 2 ถามว่า ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย มีประสิทธิภาพช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ และข้อคำถามส่วนที่ 4 ถามว่า ถ้าท่านมีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย..... อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างแยกข้อคำถามได้ไม่ชัดเจน จึงส่งผลให้ตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้ไม่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในการศึกษาครั้งนี้ได้

ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาในกลุ่มชายรักชายในสหรัฐอเมริกา ที่พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของชายรักชาย ได้แก่ ทักษะคิดในการใช้ถุงยาง ($\beta = 0.28$) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ($\beta = 0.50$) นอกจากนี้ผลการศึกษายังสอดคล้องกับการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายในสถานศึกษา จังหวัดอุดรธานี ที่พบว่า ปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักของวัยรุ่นชาย พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัยมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้มากกว่าบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิด โดยเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และบรรทัดฐานของกลุ่มผู้ใกล้ชิดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ร่วมกันทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงคนรักได้ ร้อยละ 32 (จักกฤษณ์ พิญญาพงษ์, 2557) และสอดคล้องกับการศึกษาของอิชิฮารุ โมทง และคณะ (2556) ทำการศึกษาความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง โดยทำการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงสามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้ ร้อยละ 32 ($p < .01$) โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($Beta = .509$) ส่วนเจตคติต่อพฤติกรรมมีน้ำหนักในการทำนายความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($Beta = .158$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษานี้ พบว่า ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย อยู่ระดับปานกลาง ดังนั้น จึงควรมีการส่งเสริมให้ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายอยู่ในระดับดี โดยทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง จึงควรส่งเสริมทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในสถานศึกษา หรือภายนอกสถานศึกษา เพื่อให้มีทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายให้อยู่ในระดับอยู่ในระดับดี
2. ปัจจัยที่สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ได้แก่ ทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันโรคติดต่อเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาชายรักชาย ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาชายรักชาย โดยส่งเสริมให้นักศึกษาชายรักชายมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ข้อดีของการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อให้นักศึกษาชายรักชายมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ถุงยางอนามัย นำปัจจัยส่งเสริมการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัยที่มีผลต่อความ

ตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย เช่น ความกล้าและความมั่นใจที่จะใช้ถุงยางอนามัย การได้รับคำแนะนำจากบุคลากรทางสาธารณสุขในการใช้ถุงยางอนามัย มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย โดยการให้ข้อมูล แหล่งทรัพยากร และโอกาสให้นักศึกษาชายรักชายสามารถใช้ถุงยางอนามัยได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในเชิงทดลองเพื่อพัฒนากิจกรรมทางการพยาบาลที่ส่งเสริมทัศนคติทางบวกต่อการใช้ถุงยางอนามัย ส่งเสริมการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย โดยมุ่งเน้นในการป้องกันโรคติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพื่อลดอุบัติการณ์ของโรคติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในนักศึกษาชายรักชาย

2. เนื่องจากปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย ในการศึกษาครั้งนี้สามารถทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายได้ ร้อยละ 29.7 เพราะฉะนั้นความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายที่เหลืออีก ร้อยละ 70.3 อาจเป็นผลจากปัจจัยด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้อง จึงควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ที่มีผลต่อความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายต่อไป

3. ในการศึกษาประชากรที่มีลักษณะที่เข้าถึงยาก การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่อาจเปิดเผยตัวตนเช่นนี้ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่หลากหลาย ควรใช้การคัดเลือกด้วยวิธี Respondent driven sampling เพื่อให้เกิดการกระจายของกลุ่มตัวอย่างได้มากขึ้น

บรรณานุกรม

- AIDS.gov. (2017). U.S.Statistic. Retrieved 22/7/2017 from <https://www.aids.gov/hiv-aidsbasics/hiv-aids-101/statistics/>
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211. doi:[https://doi.org/10.1016/0749-5978\(91\)90020-T](https://doi.org/10.1016/0749-5978(91)90020-T)
- Ajzen, I. (2005). *Attitudes, Personality and Behavior*. Berkshire: Open University Press.
- Andrew, J., Benjamin, Mullan, B., Wit, J., Monds, L., Todd, J., & Kothe, E. (2016). *Does the Theory of Planned Behaviour Explain Condom Use Behaviour Among Men Who have Sex with Men? A Meta-analytic Review of the Literature* (Vol. 20).
- Boswel, J. (2005). Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality: Gay People in Western Europe. Retrieved 22/7/2017 from https://www.goodreads.com/book/show/161634.Christianity_Social_Tolerance_and_Homosexuality
- Buunk, B. P., Bakker, A. B., Siero, F. W., Eijinden, R. J. J. M. v. d., & Yzer, M. C. (1998). Predictors of AIDS-preventive behavioral intentions among adult heterosexuals at risk for HIV-infection: Extending current models and measures. *AIDS Education and Prevention*, 10(2), 149-172.
- Centers for Disease Control and Prevention (CDC). (2015). State-Specific Rates of Primary and Secondary Syphilis Among Men Who Have Sex with Men — United States, 2015. Retrieved 23/7/2017 from <https://www.cdc.gov/mmwr/volumes/66/wr/mm6613a1.htm>
- Cialdini, R., & J Goldstein, N. (2004). *Social Influence: Compliance and Conformity* (Vol. 55).
- Cohen, j. (1988). *Statistical power analysis for the behavioral sciences* Hillsdale: NJ: Lawrence Earlbaum Associates.

- Crosby, R., Graham, C., Yarber, W., Sanders, S., Milhausen, R., & Mena, L. (2016). *Measures of Attitudes Toward and Communication about Condom Use: Their Relationships With Sexual Risk Behavior Among Young Black Men Who Have Sex With Men* (Vol. 43).
- De Wit, J. B. F., Stroebe, W., De Vroome, E. M. M., Sandfort, T. G. M., & Van Griensven, G. J. P. (2000). Understanding aids preventive behavior with casual and primary partners in homosexual men: The theory of planned behavior and the information-motivation-behavioral-skills model. *Psychology and Health*, 15(3), 325-340. doi:10.1080/08870440008401996
- DeVellis, R. F. (2012). *Scale development* (3 ed Ed.). Singapore: SAGE Publications, Inc.
- Fishbein, & Ajzen. (2010). *Predicting and Changing Behavior: The Reasoned Action Approach* (st Ed.). Philadelphia: Taylor & Francis Inc.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behaviour: An introduction to theory and research* (Vol. 27).
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (2005). Theory-based behavior change interventions: comments on Hobbis and Sutton. *J Health Psychol*, 10(1), 27-31; discussion 37-43. doi:10.1177/1359105305048552
- Gibson, L. J., Ivancevich, M. J., Donnelly, H. J., & Konopaske, R. (2009). *Organizations, Behavior, Structure, Processes* (t. ed Ed.). New York: McGraw -Hill.
- Hu, Y., Lu, H., Raymond, H. F., Sun, Y., Sun, J., Jia, Y., Ruan, Y. (2014). Measures of condom and safer sex social norms and stigma towards HIV/AIDS among Beijing MSM. *AIDS Behav*, 18(6), 1068-1074. doi:10.1007/s10461-013-0609-7
- Kalichman, S. C., Picciano, J. F., & Roffman, R. A. (2008). Motivation to reduce HIV risk behaviors in the context of the Information, Motivation and Behavioral Skills (IMB) model of HIV prevention. *J Health Psychol*, 13(5), 680-689. doi:10.1177/1359105307082456
- Krugu, J., Mevissen, F., Cornelius, D., & Ruiter, R. (2015). Psychosocial correlates of condom use intentions among Junior High School students in the Bolgatanga Municipality of Ghana. *International Journal of Sexual Health*, 28(1), 96-111.

- Levina, M., Dantas, G., Fishbein, M., Von Haeften, I., & Montano, D. (2001). Factors influencing MSMs' intentions to always use condoms for vaginal, anal and oral sex with their regular partners. *Psychology, Health & Medicine*, 6(2), 191-206.
- Schutz, M., Godin, G., Kok, G., Vezina-Im, L. A., Naccache, H., & Otis, J. (2011). Determinants of condom use among HIV-positive men who have sex with men. *Int J STD AIDS*, 22(7), 391-397. doi:10.1258/ijsa.2011.010205
- Sheeran, P., & Orbell, S. (1998). Do intentions predict condom use? Meta-analysis and examination of six moderator variables. *Br J Soc Psychol*, 37 (Pt 2), 231-250.
- Taffa, N., Klepp, K. I., Sundby, J., & Bjune, G. (2002). Psychosocial determinants of sexual activity and condom use intention among youth in Addis Ababa, Ethiopia. *Int J STD AIDS*, 13(10), 714-719. doi:10.1258/095646202760326480
- Thato, R., Charron-Prochownik, D., Dorn, L. D., Albrecht, S. A., & Stone, C. A. (2003). Predictors of condom use among adolescent Thai vocational students. *J Nurs Scholarsh*, 35(2), 157-163.
- Thato, R., & Daengsaard, E. (2016). Determinants of Behavior Change Intention Among Heterosexual Thai Males Diagnosed with Sexually Transmitted Diseases. *AIDS Patient Care STDS*, 30(11), 512-518. doi:10.1089/apc.2016.0127
- Thurman, A. R., Holden, A. E., Shain, R. N., Perdue, S., & Piper, J. M. (2008). Preventing recurrent sexually transmitted diseases in minority adolescents: a randomized controlled trial. *Obstet Gynecol*, 111(6), 1417-1425. doi:10.1097/AOG.0b013e318177143a
- UNAIDS. (2015). HIV And Young Men Who Have Sex With Men. Retrieved 25/7/2017 from http://www.unaids.org/sites/default/files/media_asset/2015_young_men_sex_with_men_en.pdf
- van Griensven, F., Thanprasertsuk, S., Jommaroeng, R., Mansergh, G., Naorat, S., Jenkins, R. A., Tappero, J. W. (2005). Evidence of a previously undocumented epidemic of HIV infection among men who have sex with men in Bangkok, Thailand. *Aids*, 19(5), 521-526.
- van Griensven, F., Varangrat, A., Wimonasate, W., Tanpradech, S., Kladsawad, K., Chemnasiri, T., Plipat, T. (2010). Trends in HIV Prevalence, Estimated HIV Incidence, and Risk Behavior Among Men Who Have Sex With Men in Bangkok,

- Thailand, 2003-2007. *J Acquir Immune Defic Syndr*, 53(2), 234-239.
doi:10.1097/QAI.0b013e3181c2fc86
- Walker, S. N., Sechrist, K. R., & Pender, N. J. (1987). The Health-Promoting Lifestyle Profile: development and psychometric characteristics. *Nurs Res*, 36(2), 76-81.
- เกศมุกดา ไตรรัตน์. (2559). ศูนย์บ้านร่มเย็นเผยนิสิต มมส ติดเชื้อเอชไอวีเพิ่มขึ้น ชี้กลุ่มเสี่ยงคือชายรักชาย. สืบค้น 27/7/2561จาก <http://aidssti.ddc.moph.go.th/agencies/ngos/view/233>
- เปรมจิตร ดันบุญยืน, ยุวดี ลีลคณาวิระ, และพรนภา หอมสินธุ์. (2558). ปัจจัยทำนายคุณภาพชีวิตของผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์. *วารสารพยาบาลสาธารณสุข*, 29(1), 80 - 97.
- ไพโรจน์ จันทรมณี และสุปียา จันทรมณี. (2559). ความชุกการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในประเทศไทย โดยการสุ่มเลือกตัวอย่างแบบวัน เวลา สถานที่ และการสุ่มเลือกตัวอย่างแบบส่ต่อ. *วารสารควบคุมโรค*, 42(4), 269 - 279.
- กรรณิการ์ กันธรักษา และปริยกุล เลิศตระการนนท์. (2558). ทฤษฎีพฤติกรรมที่มีการวางแผนกับการส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่. *พยาบาลสาร*, 42(2), 169-176.
- จักรกฤษณ์ พิญาพวงษ์. (2557). พฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยกำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชาย ในสถานศึกษาจังหวัดอุดรดิตถ์. *ราชภัฏเพชรบูรณ์สาร*, 16(2), 1-11.
- จิรภัทร หลงสกุล และพรณี พรหมเทศ. (2555). การใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในจังหวัดขอนแก่น. *วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 5(2), 29 - 38.
- ชญาภา นิมสุวรรณ. (2557). ถุงยางอนามัย และนวัตกรรม. สืบค้น 25/7/2561จาก <http://rubber.oie.go.th/rrd/file/condom>.
- ชัยชาญ บั้วพันธ์. (2559). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของกลุ่มชายรักชาย กรุงเทพมหานคร (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต).มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2560). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย(ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม) (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.
- ดุชนี แสงคำ. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการตีมีเครื่องตีแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์. (สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, สุรินทร์
- นันทวิทย์ สุขรักษ์. (2560). ปัจจัยทำนายความสม่ำเสมอในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชายในระดับอุดมศึกษา. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- นันทิดา ศรีจันทร์, สายหยุด มูลเพชร และสามารถ ใจเตี้ย. (2560). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารบัณฑิตวิจัย*,

8(1), 217 - 233.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ประคอง กรรณสูตร. (2542). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พนมพร ปิยะสกุล. (2555). เอชไอวี/เอดส์ ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย. สืบค้น 22/7/2561จาก <http://boe.mop.go.th>

พรนิรันดร์ อุดมถาวรสุข. (2550). HPV:ข้อมูลสำหรับพยาบาล. สืบค้น 20/7/2561จาก www.ccne.or.th/file_attach/11Jun200806-AttachFile1213175226.doc.

พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์. (2015). ปัจจัยทำนายพฤติกรรม และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย กับคู่นอน/คู่นอน ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ *Rama Nurse Journal*, 21(1), 69 - 81.

พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ และสุธิดา มาสุรน. (2557). ปัจจัยทำนายการใช้ถุงยางอนามัยของ ชายไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้น 4 กลุ่ม เขตกรุงเทพมหานคร. วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 26(1), 11 - 24.

ภัทรนันท์ แซ่ชี. (2558). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในแรงงานชายพม่า ในโรงงาน อุตสาหกรรม เขตภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

มลิวลย์ แก้วมะเร็ง, ภาวินี มนตรี และเจตสุภา สมางชัย. (2556). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย พื้นที่จังหวัดลพบุรี สำนักป้องกันโรคที่ 2 จังหวัดสระบุรี.

รัตน์ศิริ ทาโต. (2552). การวิจัยทางพยาบาลศาสตร์:แนวคิดสู่การประยุกต์ใช้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสภา. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.สืบค้น 20/7/2561จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>.

รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2560). ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารเรื่องเพศ และการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มเยาวชนไทยชายรักชาย จังหวัดชลบุรี. วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 29(2), 62 - 75.

วนิดา ขวเจริญพันธ์. (2551). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการวางแผนครอบครัวของมารดา วัยรุ่นหลังการคลอดบุตรครั้งแรก. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.

ศรีสุตา โกคา. (2541). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สภาการพยาบาล. (2552). ขอบเขตและสมรรถนะการปฏิบัติการพยาบาลขั้นสูง. สืบค้น 20/7/2561 จาก <http://www.tnc.or.th:81/diploma/page-3.html>

สมาคมสภามหาวิทยาลัย(ประเทศไทย). (2560). สถาบันอุดมศึกษา. สืบค้น 22/7/2561จาก

<https://tagbth.wordpress.com/>

สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. (2556). การพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมพลังอำนาจของแกนนำ ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย ประเทศไทย. กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. สืบค้น

18/7/2561จาก<http://boe.mop.go.th>

สำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (2558). สรุปสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ และการติดเชื้อเอชไอวี ประเทศไทย ปีพ.ศ.2558. สืบค้น 20/7/2561จาก <http://www.boe.moph.go.th>.

สายสวาท เผ่าพงษ์, อุไรรักษ์ คัมภีรานนท์ และสิริเพ็ญโสภณ จันทรสถาพร. (2554). พฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา, 17(1), 81-92.

สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. (2557). การวิเคราะห์ ทบทวนเสาะหา ความต้องการจำเป็นในการสื่อสารภาพลักษณ์ของถุงยางอนามัยในกลุ่มชายมีเพศสัมพันธ์กับชาย.

กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. สืบค้น 20/7/2561จาก <http://boe.mop.go.th>

สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. (2560). มาตรการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เนื่องในวันวาเลนไทน์ (14 กุมภาพันธ์ 2560). สืบค้น 18/7/2561จาก

<http://boe.mop.go.th>

สำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (2554). สรุปสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ และการติดเชื้อเอชไอวี ประเทศไทย ปีพ.ศ.2554. สืบค้น 17/7/2561จาก<http://www.boe.moph.go.th>.

สำนักงานระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (2558). (2558). สรุปสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ และการติดเชื้อเอชไอวีประเทศไทย ปีพ.ศ.2558. สืบค้น 17/7/2561จาก<http://www.boe.moph.go.th>

สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (2559). สถานการณ์เอชไอวีและเอดส์ ประเทศไทย พ.ศ.2559.

สืบค้น 17/7/2561จาก<http://www.boe.moph.go.th>.

สิริวรรณ แสนสุข. (2554). ปัญหาโรคเอดส์. สืบค้น 17/7/2561จากhttp://siriwan-saenook.blogspot.com/2011/12/blog-post_18.html

สุริยเดว ทรีปาตี. (2560). พัฒนาการ และการปรับตัวในวัยรุ่นสืบค้น 17/6/2562.

<http://www.nicfd.cf.mahidol.ac.th/th/images/documents/3.pdf>

อธิฐาน โมทอง, อภิญญา กิรติเมธากุล และอรุณ เลิศวัชร. (2556). ความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นตอนกลาง : การศึกษาตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. (จิตวิทยามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

อังคินันท์ อินทรกำแหง. (2560). กสรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ 3 Self ด้วยหลัก PROMISE

Model. กรุงเทพมหานคร.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาเครื่องมือวิจัย

1.รองศาสตราจารย์ นพ.สุรสิทธิ์ ชัยทองวงศ์วัฒนา	อาจารย์ประจำภาควิชาสูติศาสตร์ –
นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2.นางสาวนิตยา ชมเชย	พยาบาลวิชาชีพ
ศูนย์วิจัยโรคเอดส์ สภากาชาดไทย
3.นายเอกชัย แดงสะอาด	พยาบาลชำนาญการ
กลุ่มบางรักโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
4.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นรลักษณ์ เอื้อกิจ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการพยาบาล
ผู้ใหญ่ คณะพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5.รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการพยาบาล
ชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถาม
ความเชื่อเกี่ยวกับการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย
ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
และความเชื่อเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรม

ส่วนที่1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

1. อะไรที่เป็น **ข้อดี** ที่ท่านจะได้รับ ถ้าท่านใช้ถุงยางอนามัย

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

2. อะไรที่เป็น **ข้อเสีย** ที่ท่านจะได้รับ ถ้าท่านใช้ถุงยางอนามัย

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

1. ใครคือคนที่สำคัญสำหรับท่าน ซึ่ง บุคคลนั้นคิดว่าท่านควรใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

2. ใครคือคนที่สำคัญสำหรับท่าน ซึ่งบุคคลนั้น คิดว่าท่านไม่ควรใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

1. ปัจจัยอะไรบ้างที่ **ส่งเสริม** หรือ **ผลักดัน** ให้ท่านใช้ถุงยางอนามัย

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

2. ปัจจัยอะไรบ้างที่เป็น **สิ่งยับยั้ง** หรือ **ขัดขวาง** ให้ท่านไม่ใช้ถุงยางอนามัย

- 1).....
- 2).....
- 3).....
- 4).....
- 5).....
- 6)
- 7)
- 8)
- 9)
- 10)

กรุณาเขียนข้อความ ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่นๆ ลงบนช่องว่างข้างล่างนี้

.....

.....

.....

ขอบคุณค่ะ

แบบสอบถาม

ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความ หรือเติมลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็น

จริงของท่านมากที่สุด

1. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี

2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่

☐ 1.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1

☐ 5.ปริญญาโท ชั้นปีที่ 1

☐ 2.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2

☐ 6.ปริญญาโท ชั้นปีที่ 2

☐ 3.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3

☐ 7. อื่นๆ ระบุ.....

☐ 4.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4

3. ท่านได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือน อยู่ในช่วงใด

☐ 1. น้อยกว่า 5,000 บาท

☐ 3. 10,001 – 15,000 บาท

☐ 2. 5,000 – 10,000 บาท

☐ 4. มากกว่า 15,000 บาท

4. ท่านได้รับค่าใช้จ่ายจากแหล่งใด (สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. ครอบครัว

☐ 3. การทำงานนอกเวลา

☐ 2. กองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

☐ 4. อื่นๆ ระบุ.....

5. ท่านเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือไม่

☐ 1. เคย (โปรดระบุโรค.....)

☐ 2. ไม่เคย

☐ 3. ไม่ทราบ

6. หากท่านเคยมีเพศสัมพันธ์ อายุที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือปี

7. รสนิยมทางเพศของท่านคือ

☐ 1. รักต่างเพศ (ชอบเพศหญิง)

☐ 2. รักร่วมเพศ (ชอบเพศชาย)

☐ 3. ได้ทั้งสองเพศ

8. ท่านเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย หรือไม่

☐ 1. เคย

☐ 2. ไม่เคย

10. บทบาททางเพศของท่าน คือ

☐ 1. ฝ่ายรุก

☐ 2. ฝ่ายรับ

☐ 3. ทั้งสองอย่าง

11. ในช่วงเดือนที่ผ่านมา ท่านมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

☐ 1. มี

☐ 2. ไม่มี

ส่วนที่ 2 แบบวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Content Validity Index : CVI = 0.90)

2.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมาย(✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกนึกคิดของท่านต่อข้อความนั้น

เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้น

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย มีประสิทธิภาพ ช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้					
2. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้ ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง					
3. ท่านเชื่อว่า การใช้ถุงยางอนามัย เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน					
4. ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย มี ราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง					
5. ท่านเชื่อว่ การใช้ถุงยางอนามัย จะทำให้ถูกล้อเลียน					
6. ท่านเชื่อว่า ประโยชน์ของ การใช้ถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย					
7.ท่านเชื่อว่ การใช้ถุงยางอนามัย ทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์					

2.2 แบบสอบถามการประเมินผลของการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิด หรือความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกนึกคิดของท่านต่อข้อความนั้น

เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้น

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย มีประสิทธิภาพช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ เป็นสิ่งที่ดี					
2. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง เป็นสิ่งที่ไม่ดี					
3. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน เป็นสิ่งที่ไม่ดี					
4. ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง เป็นสิ่งที่ไม่ดี					
5. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้ถูกล้อเลียน เป็นสิ่งที่ไม่ดี					
6. ท่านเชื่อวาประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย เป็นสิ่งที่ดี					
7.ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัยทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นสิ่งที่ดี					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย (Content Validity

Index : CVI = 1.00)

3.1แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงของท่านที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในข้อคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน เพียงข้อละ 1 ข้อตอบเท่านั้น หากปัจจุบันท่านไม่มีบุคคลนั้นๆ ขอให้ท่านคาดการณ์ถึงความรู้สึกของบุคคลนั้นๆ ในการตอบแบบสอบถาม

ไม่สมควรอย่างยิ่ง หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านไม่สมควรใช้ถุงยางอนามัยอย่างยิ่ง

ไม่สมควร หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านไม่สมควรใช้ถุงยางอนามัย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในการรับรู้ของท่านต่อข้อความนั้น

สมควร หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านสมควรใช้ถุงยางอนามัย

สมควรอย่างยิ่ง หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านสมควรใช้ถุงยางอนามัยอย่างยิ่ง

กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลสำคัญในชีวิตของท่าน ได้แก่ แฟนของท่าน พ่อ-แม่ของท่าน เพื่อนของท่าน ครู-อาจารย์ของท่าน และรุ่นพี่ของท่าน

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่สมควร อย่างยิ่ง	ไม่ สมควร	ไม่ แน่ใจ	สมควร	สมควร อย่างยิ่ง
1. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย แฟนของท่าน คิดว่า.....					
2. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พ่อ-แม่ของท่าน คิดว่า.....					
3. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อนของท่าน คิดว่า.....					
4. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ครู-อาจารย์ของท่าน คิดว่า.....					
5. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย รุ่นพี่ของท่าน คิดว่า.....					

3.2 แบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำตามกลุ่มอ้างอิงของท่านที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น หากปัจจุบันท่านไม่มีบุคคลนั้นๆ ขอให้ท่านคาดการณ์ถึงความรู้สึกของบุคคลนั้นๆ ในการตอบแบบสอบถาม

ไม่ทำตามแน่นอน หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง ไม่มีเลย

ไม่ทำตาม หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีน้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านต่อข้อความนั้น

ทำตาม หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีมาก

ทำตามแน่นอน หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีมากที่สุด

กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลสำคัญในชีวิตของท่าน ได้แก่ แฟนของท่าน พ่อ-แม่ของท่าน เพื่อนของท่าน ครู-อาจารย์ของท่าน และรุ่นพี่ของท่าน

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่ทำตาม แน่นอน	ไม่ ทำตาม	ไม่ แน่ใจ	ทำตาม	ทำตาม แน่นอน
1. ถ้า แฟนของท่าน ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ แฟนของท่าน					
2. ถ้า พ่อ-แม่ของท่าน ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ พ่อ-แม่ของท่าน					
3. ถ้า เพื่อนของท่าน ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ เพื่อนของท่าน					
4. ถ้า ครู-อาจารย์ของท่าน ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ ครู-อาจารย์ของท่าน					
5. ถ้า รุ่นพี่ของท่าน ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ รุ่นพี่ของท่าน					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Content Validity

Index : CVI = 0.80)

4.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

เป็นไปได้เลย หมายถึง ท่านไม่มีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย

เป็นไปได้ หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย น้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านที่มีต่อข้อความนั้น

เป็นไปได้ หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย มาก

เป็นไปได้อย่างยิ่ง หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย มากที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นเป็นไปได้อย่างยิ่ง				
	เป็นไปได้ ไม่ได้เลย	เป็นไปได้ ไม่ได้	ไม่ แน่ใจ	เป็นไปได้	เป็นไปได้ อย่างยิ่ง
1. ถ้าท่านมีความรู้ ความเข้าใจใน ประสิทธิภาพ และประโยชน์ของ การใช้ถุงยางอนามัย โอกาสที่ท่านจะ ใช้ถุงยางอนามัย.....					
2. ถ้าท่านได้รับการสนับสนุนเรื่องค่า ใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....					
3. ถ้าท่านสามารถหาซื้อถุงยางอนามัย ได้สะดวก โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....					
4. ถ้าท่านมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทัน ได้เตรียมตัว โอกาสที่จะใช้ถุงยาง อนามัย.....					
5. ถ้าท่านอายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย โอกาส ที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....					

4.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย(ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นเป็นไปได้อย่างยิ่ง				
	เป็นไปได้ ไม่ได้เลย	เป็นไปได้ ไม่ได้	ไม่แน่ ใจ	เป็นไปได้ ได้	เป็นไปได้ อย่างยิ่ง
6. ถ้าท่าน <u>ต้องมีความสุขทางเพศลดลง</u> <u>จากการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ท่าน จะใช้ถุงยางอนามัย.....					
7. ถ้าท่าน <u>ถูกปฏิเสธจากคู่นอน</u> <u>จากการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....					
8. ถ้าท่าน <u>มีความกล้า และความมั่นใจ</u> <u>ในการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ท่าน จะใช้ถุงยางอนามัย.....					
9. ถ้าท่าน <u>พบว่าถุงยางอนามัยมีราคาถูก</u> โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....					
10. ถ้าท่าน <u>เงินไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....					

4.2 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบ เท่านั้น

ยากมาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีน้อยที่สุด

ค่อนข้างยาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีน้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านต่อข้อความนั้น

ค่อนข้างง่าย หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีมาก

ง่ายมาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีมากที่สุด

ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ยากมาก	ค่อนข้างยาก	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างง่าย	ง่ายมาก
1. ถ้าท่านมีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของถุงยางอนามัย การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....					
2. ถ้าท่านได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....					
3. ถ้าท่านสามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....					
4. ถ้าท่านมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทันได้เตรียมตัว การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....					

4.2 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย(ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ยากมาก	ค่อนข้าง ยาก	ไม่แน่ ใจ	ค่อนข้าง ง่าย	ง่าย มาก
5. ถ้าท่าน <u>อายุที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					
6.ถ้าท่าน <u>ต้องมีความสุขทางเพศลดลงจาก</u> <u>การใช้ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					
7. ถ้าท่าน <u>ถูกปฏิเสธจากคู่นอน</u> จากการใช้ <u>ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					
8. ถ้าท่าน <u>มีความกล้า และความมั่นใจในการ</u> <u>ใช้ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					
9. ถ้าท่าน <u>พบว่าถุงยางอนามัยมีราคาถูก</u> การ ใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					
10. ถ้าท่าน <u>เงินไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>					

ส่วนที่ 5 แบบวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (Content Validity

Index : CVI = 1.00)

คำชี้แจง: คำถามต่อไปนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในอนาคต โปรดทำเครื่องหมาย(✓)ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีเกณฑ์การเลือกคำตอบดังนี้

ข้อคำถามข้อที่ 1 และข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช้แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

อาจจะใช้ หมายถึง ท่านอาจจะใช้ถุงยางอนามัย

ใช้แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

ข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่งดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะไม่งดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

อาจจะงด หมายถึง ท่านอาจจะงดการมีเพศสัมพันธ์

งดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะงดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

1.ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

() ไม่ใช้แน่นอน

() อาจจะใช้

() ใช้แน่นอน

2.หากการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปได้ ท่านจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักหรือไม่

() ไม่งดแน่นอน

() อาจจะงด

() งดแน่นอน

3.เมื่อคูรักของท่านไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่

() ไม่ใช้แน่นอน

() อาจจะใช้

() ใช้แน่นอน

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ชื่อผู้วิจัย นางสาววิสุดา หมั่นธรรม นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชา การพยาบาลผู้ใหญ่ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อ (ที่ทำงาน) -
(ที่บ้าน) บุญชูศรีแกรนด์แมนชั่น ซ.บุญชูศรี ถ.ดินแดง แขวงสามเสนใน
เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์มือถือ 086-7635844 E-mail : jinnaka@windowslive.com

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยเกี่ยวข้องกับการศึกษาปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม้ชัดเจนได้ตลอดเวลา
2. โครงการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับการวิจัยที่ศึกษาการใช้ถุงยางอนามัย และปัจจัยทำนายความตั้งใจการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
3. โครงการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบบรรยายเชิงทำนาย ข้อมูลเกี่ยวกับประชากรจะถูกถอดเป็นรหัส และผลการวิจัยที่ตีพิมพ์จะไม่มีการระบุชื่อของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
4. ลักษณะกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาชายรักชาย อายุ 18 – 26 ปี จาก 2 สถาบัน ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 102 คน และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 76 คน รวม 178 คน เป็นผู้ที่มิรสนิยมทางเพศเป็นชายรักชาย และยินดีเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้
5. กระบวนการวิจัยที่กระทำต่อกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย โดยมีผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 6 คนเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งได้ผ่านการอบรม จนมีความเข้าใจ และสามารถดำเนินการได้ จึงให้ผู้ช่วยวิจัยไปเก็บข้อมูลได้ โดยในแบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคล เช่น อายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา รายได้ แหล่งรายได้ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ประวัติการมีเพศสัมพันธ์ รสนิยมทางเพศ เป็นต้น ส่วนที่ 2 แบบวัดทัศนคติที่มีต่อการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย และการประเมินผลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ประกอบด้วย แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และแบบสอบถามการรับรู้

การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และส่วนที่ 5 เป็นสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย รวมทั้งสิ้น 58 ข้อ โดยใช้เวลาตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 20 – 30 นาที โดยแบบสอบถามที่ตอบเสร็จแล้วขอให้ใส่ซองสีน้ำตาลปิดผนึกให้เรียบร้อยก่อนส่งคืนให้แก่ผู้ช่วยวิจัย และผู้ช่วยวิจัยจะรวบรวมนำมาให้ผู้วิจัยอีกครั้ง ซึ่งข้อมูลทั้งหมดในแบบสอบถามจะเป็นความลับ และปิดผนึกอย่างดีในซองสีน้ำตาล จะไม่มีการเปิดเผยของจนกว่าจะถึงมือผู้วิจัย หากผู้เข้าร่วมวิจัยมีข้อสงสัย หรือไม่มั่นใจที่จะส่งคืนแบบสอบถามกับผู้ช่วยวิจัย สามารถติดต่อส่งคืนกับผู้วิจัยได้โดยตรง ตามเบอร์โทรศัพท์ที่ผู้วิจัยได้ให้ไว้ข้างต้น

6. กระบวนการให้ข้อมูลแก่กลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ซึ่งจะให้ข้อมูลโดยผู้ช่วยวิจัยที่ผ่านการอบรมจากผู้วิจัยแล้ว ที่จะเข้าไปคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ทำการแนะนำตัว แจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัย คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมวิจัย พร้อมทั้งพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

7. โครงการวิจัยนี้เป็นการสำรวจ และตอบแบบสอบถาม งานวิจัยนี้มีความเสี่ยงระดับต่ำมากเนื่องจากเป็นการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม อาจทำให้ท่านเสียเวลาส่วนตัวไปบ้าง ซึ่งท่านอาจไม่ได้รับประโยชน์โดยตรงจากการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ แต่จะทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำไปเป็นข้อมูลในการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยในนักศึกษาชายรักชาย

8. การเข้าร่วมในการวิจัยของท่านโดยความสมัครใจ และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผล หรือสูญเสียประโยชน์ที่พึงได้รับ ไม่ได้มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่าน และไม่มีผลกระทบต่อการเรียน หรือเกรดของท่านแต่อย่างใด

9. หากมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้โดยสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ตลอดเวลา และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็ว

10. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านจะเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวม ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวท่านได้จะไม่ปรากฏในรายงาน

11. การวิจัยในครั้งนี้ไม่มีค่าตอบแทน ค่าพาหนะหรือค่าชดเชยการเสียเวลา

12. การวิจัยครั้งนี้จะไม่มีการระบุชื่อ-นามสกุลหรือข้อมูลอื่นใดที่สามารถระบุตัวตนหรือสืบค้นกลับไปหาผู้ตอบได้ ทั้งนี้แบบสอบถามจะถูกทำลายทิ้งทันทีเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย

13. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย สามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กทม. 10330

โทรศัพท์/โทรสาร: 0-2218-3202 E-mail: eccu@chula.ac.th

ภาคผนวก ง
เอกสารพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จดหมายขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือและเก็บ
รวบรวมข้อมูลวิจัย

บันทึกข้อความ

คณะกรรมการพิจารณา แผนการเรียนการสอน
เลขที่... 0244
ว.ด.ป. 23 มี.ค. 62
เวลา 11.45 น.

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 โทร.0-2218-3202

ที่ จว 28 /2562

วันที่ 11 มกราคม 2562

เรื่อง แจ้งผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารแจ้งผ่านการรับรองผลการพิจารณา

ตามที่นิสิต/บุคลากรในสังกัดของท่านได้เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น ในการนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลักได้เห็นสมควรให้การพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้ ดังนี้

โครงการวิจัยที่ 251.1/61 เรื่อง ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (FACTORS PREDICTING CONDOM USE INTENTION AMONG MEN WHO HAVE SEX WITH MEN STUDENTS) ของ นางสาววิสุตา หมั่นธรรม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ผศ.ดร. วิมลพร วัฒนกุล

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AF 01-12

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์/โทรสาร: 0-2218-3202 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 009/2562

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 251.1/61 : บัณฑิตทำนุความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย
ผู้วิจัยหลัก : นางสาววิชุดา หมั่นธรรม
หน่วยงาน : คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม.....
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทักตนประคิษฐ)
ประธาน

ลงนาม.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันท์ ชัยชนะวงศาโรจน์)
กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 7 มกราคม 2562

วันหมดอายุ : 6 มกราคม 2563

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย
- 4) แบบสอบถาม

เลขที่โครงการวิจัย..... 251.1/61
วันที่รับรอง..... - 7 ม.ค. 2562
วันหมดอายุ..... - 6 ม.ค. 2563

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการพิจารณาจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อน ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ฝ่ายวิชาการ คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. 81131 โทรสาร 81130

ที่ ศธ 0512.11 / 0192

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขออนุญาตและให้หนังสือดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน รองอธิการบดี (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยพร ภูประเสริฐ)

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาววิสุตา หมั่นธรรม นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการพัฒนาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ขอความอนุเคราะห์ให้หนังสือดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ในนักศึกษาชายรักชาย จำนวน 132 คน โดยใช้แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และแบบวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ทั้งนี้หนังสือจะประสานงานเรื่อง วัน และเวลาในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ให้ นางสาววิสุตา หมั่นธรรม ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรารัตน์ ชัยวัฒน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา
ผู้นิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนศิริ ทาโต โทร. 0-2218-1159
นางสาววิสุตา หมั่นธรรม โทร. 08-6763-5844

ที่ ศธ 0512.11/ 0 |๔๔

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารบรมราชชนนีศรีศตพรรษ ชั้น 11
ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10330

5 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัย

เรียน รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนานักศึกษาและศิษย์เก่าสัมพันธ์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ 1 ชุด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1 ชุด

เนื่องด้วย นางสาววิสุตา หมั่นธรรม นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการพัฒนาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนศิริ ทาโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ในนักศึกษาชายรักชาย จำนวน 76 คน โดยใช้แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย แบบสอบถามการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และแบบวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงานเรื่อง วัน และเวลาในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ให้ นางสาววิสุตา หมั่นธรรม ดำเนินการขอเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรารัตน์ ชัยวัฒน์)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-1131 โทรสาร. 0-2218-1130

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.รัตนศิริ ทาโต โทร. 0-2218-1159

ชื่อนิสิต

นางสาววิสุตา หมั่นธรรม โทร. 08-6763-5844

ภาคผนวก จ

ตารางแสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย กลุ่ม
อ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และการควบคุมพฤติกรรมที่มีผลต่อ
การใช้ถุงยางอนามัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 13 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการใช้ถุงยางอนามัย

ความเชื่อ	ความถี่	ความถี่สะสม
<u>1.ถุงยางอนามัยช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์</u>	27	27
<u>และเชื้อเอชไอวีได้</u>		
<u>2.ถุงยางอนามัยทำให้ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง</u>	30	57
<u>3.การใช้ถุงยางอนามัยเป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน</u>	27	84
<u>4.ถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง</u>	24	108
<u>5.การใช้ถุงยางอนามัยจะทำให้ถูกล้อเลียน</u>	24	132
<u>6.ประโยชน์ของถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย</u>	24	156
<u>7.ถุงยางอนามัยทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์</u>	24	180
8.ทำให้สิ้นเปลืองเงินในการซื้อถุงยางอนามัย	19	199
9.การใช้ถุงยางอนามัยอาจจะทำให้เกิดโอกาสแพ้ถุงยางอนามัยได้	17	216
10.มีความอายที่จะซื้อถุงยางอนามัย	15	231
11.มีโอกาที่จะเกิดถุงยางรั่วและทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	9	240
รวม	240	240

จากตารางที่ 13 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับผลของการชู้ถึงยง
 อนามัย ซึ่งจัดเป็นความเชื่อที่มีความถี่สูง คัดเลือกไว้เป็นความเชื่อเด่นชัด(Salient Belief) จากความถี่
 ทั้งหมด 240 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่สะสมทั้งหมด จะได้ความถี่สะสม
 รวม 180 รายการ ซึ่งได้ความเชื่อเด่นชัด 7 ความเชื่อคือความเชื่อข้อที่ 1 ถึงความเชื่อข้อที่ 7

ตารางที่ 14 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

กลุ่มอ้างอิง	ความถี่	ความถี่สะสม
1. แฟน	30	30
2. พ่อ – แม่	29	59
3. เพื่อน	29	88
4. ครู – อาจารย์	26	114
5. รุ่นพี่	24	138
6.เจ้าหน้าที่สาธารณสุข	20	158
7. คู่นอนแปลกหน้า	18	176
8.เพื่อนในโลกออนไลน์	8	184
รวม	184	184

จากตารางที่ 14 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Reference Groups) ซึ่งจัดเป็นกลุ่มอ้างอิงที่มีความถี่สูง คัดเลือกไว้เป็นความเชื่อเด่นชัด (Salient Belief) จากความถี่ทั้งหมด 184 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่สะสมทั้งหมด จะได้ความถี่สะสมรวม 138 รายการ ซึ่งได้ความเชื่อเด่นชัด 7 ความเชื่อคือความเชื่อข้อที่ 1 ถึงความเชื่อข้อที่ 5

ตารางที่ 15 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

ปัจจัย	ความถี่	ความถี่สะสม
<u>1.การที่มีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย</u>	28	28
<u>2.การได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี</u>	24	52
<u>3.สามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก</u>	19	71
<u>4.การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทันได้เตรียมตัว</u>	18	89
<u>5.การมีความอายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย</u>	18	107
<u>6.การมีความสุขทางเพศลดลงจากการใช้ถุงยางอนามัย</u>	19	126
<u>7.การถูกถูกปฏิเสธจากคู่นอน หากใช้ถุงยางอนามัย</u>	17	143
<u>8.การมีความกลัว และความมั่นใจในการใช้ถุงยางอนามัย</u>	16	159
<u>9.หากถุงยางอนามัยมีราคาถูก อาจทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง</u>	15	174
<u>10.มีทุนทรัพย์ไม่พอไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัยมาใช้ทุกครั้ง</u>	15	189
11.ความไว้วางใจในคู่นอน	15	204
12.ความมั่นใจในความมีสุขอนามัยที่ดีของตนเอง	13	217
13.มีความเสี่ยงน้อย เนื่องจากมีคู่นอนคนเดียว	12	229
14.ความไม่สะดวกที่จะจัดหาถุงยางอนามัย	12	241
15.การได้รับคำแนะนำให้ใช้ถุงยางอนามัยจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข	11	252
รวม	252	252

จากตารางที่ 15 แสดงความเชื่อทั้งหมดของนักศึกษาชายรักชายเกี่ยวกับการควบคุมที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (Control Beliefs) ซึ่งจัดเป็นปัจจัยที่มีความถี่สูงคัดเลือกไว้เป็นปัจจัยเด่นชัด (Salient Factor) จากความถี่ทั้งหมด 252 รายการ เมื่อใช้ความถี่สะสม ร้อยละ 75 ของความถี่สะสมทั้งหมด จะได้ความถี่สะสมรวม 189 รายการ ได้ปัจจัยเด่นชัด คือปัจจัยที่ 1 ถึงปัจจัยที่

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ตารางที่ 16 แสดงค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของการทดลองใช้เครื่องมือ (n = 30)

1.แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้อย่างอนามัย

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.853	.862	14

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
Attitude1	45.26	60.614	.437	.367	.848
Att2Inverted	46.58	57.476	.446	.352	.846
Att3inverted	45.88	56.425	.432	.285	.848
Att4Inverted	46.72	48.746	.745	.659	.825
Att5Inverted	45.68	52.151	.682	.613	.831
Attitude6	45.22	57.961	.528	.430	.842
Attitude7	45.34	60.744	.398	.312	.849
Att_Eva1	44.98	59.661	.672	.570	.842
Att_Eva2Inverte d	46.86	56.585	.510	.508	.843
Att_Eva3Inverte d	46.89	52.597	.645	.526	.833
Att_Eva4Inverte d	46.88	50.387	.676	.624	.831
Att_Eva5Inverte d	47.29	60.231	.218	.385	.862
Att_Eva6	45.18	61.075	.397	.663	.849
Att_Eva7	45.25	61.294	.396	.679	.850

2.แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.934	.934	10

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
Group1	36.84	36.295	.575	.441	.934
Group2	36.68	36.016	.544	.389	.937
Group3	36.90	33.940	.800	.846	.923
Group4	36.68	34.750	.712	.622	.928
Group5	37.02	33.649	.776	.816	.925
Group_Int1	36.59	35.486	.737	.608	.927
Group_Int2	36.61	35.165	.740	.653	.927
Group_Int3	36.91	33.077	.857	.864	.920
Group_Int4	36.75	33.984	.802	.790	.923
Group_Int5	36.95	33.325	.835	.833	.921

3.แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.928	.933	20

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
SelfEfficacy1	69.97	112.123	.641	.617	.925
SelfEfficacy2	70.02	112.390	.476	.553	.927
SelfEfficacy3	70.04	112.088	.647	.641	.925
SelfEfficacy4	71.17	103.534	.734	.705	.922
SelfEfficacy5	71.35	104.253	.643	.599	.924
SelfEfficacy6	70.97	107.700	.621	.606	.924
SelfEfficacy7	71.24	105.167	.682	.607	.923
SelfEfficacy8	70.03	113.044	.473	.601	.927
SelfEfficacy9	70.05	112.918	.442	.491	.927
SelfEfficacy10	71.69	100.499	.754	.711	.921
Ctrl_Belief1	70.03	113.101	.536	.628	.926
Ctrl_Belief2	69.98	112.480	.540	.611	.926
Ctrl_Belief3	70.11	111.768	.632	.745	.925
Ctrl_Belief4	71.43	104.495	.686	.651	.923
Ctrl_Belief5	71.44	104.700	.644	.704	.924
Ctrl_Belief6	71.14	105.489	.747	.702	.921
Ctrl_Belief7	71.35	105.234	.665	.641	.923
Ctrl_Belief8	70.10	111.063	.583	.598	.925
Ctrl_Belief9	70.13	111.898	.449	.541	.927
Ctrl_Belief10	71.76	100.780	.686	.714	.924

4.แบบสอบถามความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.725	.728	3

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
Intention1	2.30	1.080	.503	.280	.695
Intention2	2.95	.975	.528	.305	.661
Intention3	2.79	.643	.657	.432	.505

ตารางที่ 17 แสดงการแปลผลคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย (n = 182)

ตัวแปร	การแปลผลคะแนน	ความถี่ คิดเป็น(จำนวนคน)	ร้อยละ
ทัศนคติต่อการ	ดีมาก (>140 – 75 คะแนน)	9	4.9
ใช้ถุงยางอนามัย	ดี (> 105 – 140 คะแนน)	47	25.8
	ปานกลาง (> 70 – 105 คะแนน)	75	41.3
	ไม่ดี (> 35 – 70 คะแนน)	51	28.0
	ไม่ดีเลย (7 – 35 คะแนน)	0	0.0
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ในการใช้ถุงยางอนามัย	สูงมาก (>100 -125 คะแนน)	59	32.4
	สูง (>75 - 100 คะแนน)	53	29.1
	ปานกลาง (>50 - 75 คะแนน)	55	30.2
	ต่ำ (>25 - 50 คะแนน)	15	8.3
	ต่ำมาก (5 – 25 คะแนน)	0	0.0
การรับรู้การควบคุม พฤติกรรมในการใช้ถุงยาง อนามัย	สูงมาก (>200- 250 คะแนน)	28	15.3
	สูง (>150 - 200 คะแนน)	38	20.9
	ปานกลาง (>100 - 150 คะแนน)	104	57.2
	ต่ำ (>50 - 100 คะแนน)	12	6.6
	ต่ำมาก (10 – 50 คะแนน)	0	0.0
ความตั้งใจในการใช้ ถุงยางอนามัย	สูง (5 – 6 คะแนน)	65	36.7
	ปานกลาง (4 – 5 คะแนน)	95	51.2
	ต่ำ (0 – 3 คะแนน)	22	12.1

จากตารางที่ 17 พบว่า เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์การแปลผลคะแนนรายบุคคล พบว่า กลุ่มนักศึกษาชายรักชายส่วนใหญ่ มีคะแนนทัศนคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.3 คะแนนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับสูงมาก คิดเป็นร้อยละ 32.4 คะแนนการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.2 และคะแนนความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัย อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.2

ตารางการวิเคราะห์รายชื่อของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
ปัจจัยทำนายความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความ หรือเติมลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็น

จริงของท่านมากที่สุด

1. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี

2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่

☐ 1.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1

☐ 2.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2

☐ 3.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3

☐ 4.ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4

☐ 5.ปริญญาโท ชั้นปีที่ 1

☐ 6.ปริญญาโท ชั้นปีที่ 2

☐ 7. อื่นๆ ระบุ.....

3. ท่านได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือน อยู่ในช่วงใด

☐ 1. น้อยกว่า 5,000 บาท

☐ 2. 5,000 – 10,000 บาท

☐ 3. 10,001 – 15,000 บาท

☐ 4. มากกว่า 15,000 บาท

4. ท่านได้รับค่าใช้จ่ายจากแหล่งใด (สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. ครอบครัว

☐ 2. กองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา

☐ 3. การทำงานนอกเวลา

☐ 4. อื่นๆ ระบุ.....

5. ท่านเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือไม่

☐ 1. เคย (โปรดระบุโรค.....)

☐ 2. ไม่เคย

☐ 3. ไม่ทราบ

6. หากท่านเคยมีเพศสัมพันธ์ อายุที่ท่านมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือปี

7. รสนิยมทางเพศของท่านคือ

☐ 1. รักต่างเพศ (ชอบเพศหญิง)

☐ 2. รักร่วมเพศ (ชอบเพศชาย)

☐ 3. ได้ทั้งสองเพศ

8. ท่านเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย หรือไม่

☐ 1. เคย

☐ 2. ไม่เคย

10. บทบาททางเพศของท่าน คือ

☐ 1. ฝ่ายรุก

☐ 2. ฝ่ายรับ

☐ 3. ทั้งสองอย่าง

11. ในช่วงเดือนที่ผ่านมา ท่านมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

☐ 1. มี

☐ 2. ไม่มี

ส่วนที่ 2 แบบวัดทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

2.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับผลของการการกระทำพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกนึกคิดของท่านต่อข้อความนั้น

เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้น

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย <u>มีประสิทธิภาพ</u> <u>ช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์</u> <u>และเชื้อเอชไอวีได้</u>	0.6%	0%	5.6%	59.0%	34.8%
2. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย <u>ทำให้</u> <u>ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง</u>	7.3%	20.8%	36.5%	30.9%	4.5%
3. ท่านเชื่อว่า <u>การใช้ถุงยางอนามัย</u> <u>เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน</u>	23.6%	45.5%	9.0%	17.4%	4.5%
4. ท่านเชื่อว่า <u>ถุงยางอนามัยมี</u> <u>ราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง</u>	13.5%	25.8%	12.9%	24.7%	23.0%
5. ท่านเชื่อว่าการ <u>ใช้ถุงยางอนามัย</u> <u>จะทำให้ถูกล้อเลียน</u>	39.9%	28.7%	10.1%	20.2%	1.1%
6. ท่านเชื่อว่า <u>ประโยชน์ของ</u> <u>การใช้ถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย</u>	2.2%	1.1%	5.6%	44.9%	46.1%
7.ท่านเชื่อว่า <u>การใช้ถุงยางอนามัย</u> <u>ทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์</u>	0%	1.7%	7.9%	59.0%	31.1%

2.2 แบบสอบถามการประเมินผลของการกระทำเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด หรือ ความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิด หรือความคิดเห็นของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกนึกคิดของท่านต่อข้อความนั้น

เห็นด้วย หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้น

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัย มีประสิทธิภาพช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเชื้อเอชไอวีได้ เป็นสิ่งที่ดี	0%	0%	0.6%	42.7%	56.7%
2. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้ความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ลดลง เป็นสิ่งที่ไม่ดี	3.9%	20.2%	21.9%	47.8%	6.2%
3. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจต่อกัน เป็นสิ่งที่ไม่ดี	8.4%	20.8%	11.8%	45.5%	13.5%
4. ท่านเชื่อว่าถุงยางอนามัยมีราคาแพงเกินไปที่จะซื้อมาใช้ทุกครั้ง เป็นสิ่งที่ไม่ดี	11.8%	23.0%	5.6%	38.2%	21.3%
5. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย จะทำให้ถูกล้อเลียน เป็นสิ่งที่ไม่ดี	5.1%	14.0%	3.9%	54.5%	22.5%
6. ท่านเชื่อว่าประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัยมีมากกว่าผลเสีย เป็นสิ่งที่ดี	0.6%	0.6%	1.7%	56.7%	40.4%
7. ท่านเชื่อว่าการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้เกิดความมั่นใจในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นสิ่งที่ดี	0.6%	0%	2.8%	62.9%	33.7%

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

3.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงของท่านที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาหาเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในข้อคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน เพียงข้อละ 1 ข้อตอบเท่านั้น หากปัจจุบันท่านไม่มีบุคคลนั้นๆ ขอให้ท่านคาดการณ์ถึงความรู้สึกของบุคคลนั้นๆ ในการตอบแบบสอบถาม

ไม่สมควรอย่างยิ่ง หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านไม่สมควรใช้ถุงยางอนามัยอย่างยิ่ง

ไม่สมควร หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านไม่สมควรใช้ถุงยางอนามัย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในการรับรู้ของท่านต่อข้อความนั้น

สมควร หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านสมควรใช้ถุงยางอนามัย

สมควรอย่างยิ่ง หมายถึง กลุ่มอ้างอิงของท่าน คิดว่าท่านสมควรใช้ถุงยางอนามัยอย่างยิ่ง

กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลสำคัญในชีวิตของท่าน ได้แก่ แฟนของท่าน พ่อ-แม่ของท่าน เพื่อนของท่าน ครู-อาจารย์ของท่าน และรุ่นพี่ของท่าน

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่สมควร อย่างยิ่ง	ไม่สมควร	ไม่แน่ใจ	สมควร	สมควร อย่างยิ่ง
1. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย <u>แฟนของท่าน</u> คิดว่า.....	0.6%	1.7%	20.2%	47.8%	29.8%
2. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย <u>พ่อ-แม่ของท่าน</u> คิดว่า.....	1.7%	0.6%	16.9%	37.6%	43.3%
3. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย <u>เพื่อนของท่าน</u> คิดว่า.....	0%	0%	35.4%	31.5%	33.1%
4. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย <u>ครู-อาจารย์ของท่าน</u> คิดว่า.....	0.6%	0%	22.5%	32.6%	44.4%
5. ถ้าท่านจะมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย <u>รุ่นพี่ของท่าน</u> คิดว่า.....	0%	2.2%	39.9%	27.5%	30.3%

3.2 แบบสอบถามแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำตามกลุ่มอ้างอิงของท่านที่มีต่อพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น หากปัจจุบันท่านไม่มีบุคคลนั้นๆ ขอให้ท่านคาดการณ์ถึงความรู้สึกของบุคคลนั้นๆ ในการตอบแบบสอบถาม

ไม่ทำตามแน่นอน หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง ไม่มีเลย

ไม่ทำตาม หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีน้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านต่อข้อความนั้น

ทำตาม หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีมาก

ทำตามแน่นอน หมายถึง โอกาสที่ท่านจะทำตามความต้องการของกลุ่มอ้างอิง มีมากที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ไม่ทำตาม แน่นอน	ไม่ ทำตาม	ไม่ แน่ใจ	ทำตาม	ทำตาม แน่นอน
1. ถ้า <u>แฟนของท่าน</u> ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ <u>แฟนของท่าน</u>	0%	0%	15.7%	39.3%	44.9%
2. ถ้า <u>พ่อ-แม่ของท่าน</u> ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ <u>พ่อ-แม่ของท่าน</u>	0%	0%	18.5%	36.0%	45.5%
3. ถ้า <u>เพื่อนของท่าน</u> ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ <u>เพื่อนของท่าน</u>	0%	0%	38.8%	25.3%	36.0%
4. ถ้า <u>ครู-อาจารย์ของท่าน</u> ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ <u>ครู-อาจารย์ของท่าน</u>	0%	0%	28.1%	30.9%	41.0%
5. ถ้า <u>รุ่นพี่ของท่าน</u> ต้องการให้ท่านมีพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ท่านจะทำตามความต้องการของ <u>รุ่นพี่ของท่าน</u>	0%	0%	40.4%	25.8%	33.7%

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

4.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงไปในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

เป็นไปได้เลย หมายถึง ท่านไม่มีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย

เป็นไปได้ หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย น้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านที่มีต่อข้อความนั้น

เป็นไปได้ หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย มาก

เป็นไปได้อย่างยิ่ง หมายถึง ท่านมีโอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย มากที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นเป็นไปได้อย่างยิ่ง				
	เป็นไปได้เลย	เป็นไปได้	ไม่แน่ใจ	เป็นไปได้	เป็นไปได้อย่างยิ่ง
1. ถ้าท่านมีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของการใช้ถุงยางอนามัย โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....	0%	0%	1.1%	52.2%	46.6%
2. ถ้าท่านได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....	0.6%	0.6%	4.5%	46.6%	47.8%
3. ถ้าท่านสามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....	0%	0%	1.7%	59.0%	39.3%
4. ถ้าท่านมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ /ไม่ทันได้เตรียมตัว โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....	1.1%	21.9%	43.3%	18.5%	15.2%
5. ถ้าท่านอายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย โอกาสที่จะใช้ถุงยางอนามัย.....	6.7%	23.6%	36.0%	23.6%	10.1%

4.1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย(ต่อ)

ข้อความถาม	ระดับความคิดเห็นเป็นไปได้อย่างยิ่ง				
	เป็นไปได้ ไม่ได้เลย	เป็นไปได้ ไม่ได้	ไม่ แน่ใจ	เป็นไปได้ ได้	เป็นไปได้ ได้อย่างยิ่ง
6. ถ้าท่าน <u>ต้องมีความสุขทางเพศลดลง</u> <u>จากการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาส ที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....	1.1%	9.6%	43.8%	34.3%	11.2%
7. ถ้าท่าน <u>ถูกปฏิเสธจากคู่นอน</u> <u>จากการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....	1.7%	23.6%	39.3%	25.8%	9.6%
8. ถ้าท่าน <u>มีความกล้า และความมั่นใจ</u> <u>ในการใช้ถุงยางอนามัย</u> โอกาสที่ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....	0%	1.1%	2.8%	51.7%	44.4%
9. ถ้าท่าน <u>พบว่าถุงยางอนามัยมีราคาถูก</u> โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยางอนามัย.....	0.6%	0.6%	4.5%	50.0%	44.4%
10. ถ้าท่าน <u>เงินไม่พอที่จะซื้อถุงยาง</u> <u>อนามัย</u> โอกาสที่ท่านจะใช้ถุงยาง อนามัย.....	15.7%	27.0%	35.4%	11.8%	10.1%

4.2 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย กรุณาทำเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของท่าน เพียงข้อละ 1 คำตอบ เท่านั้น

ยากมาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีน้อยที่สุด

ค่อนข้างยาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีน้อย

ไม่แน่ใจ หมายถึง ท่านไม่แน่ใจในระดับความรู้สึกของท่านต่อข้อความนั้น

ค่อนข้างง่าย หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีมาก

ง่ายมาก หมายถึง โอกาสที่ท่านจะตัดสินใจใช้ถุงยางอนามัย มีมากที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ยากมาก	ค่อนข้างยาก	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างง่าย	ง่ายมาก
1. ถ้าท่านมีความรู้ ความเข้าใจในประสิทธิภาพ และประโยชน์ของถุงยางอนามัย การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....	0%	0%	2.2%	56.2%	41.6%
2. ถ้าท่านได้รับการสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่าย หรือได้รับบริการถุงยางอนามัยฟรี การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....	0%	0.6%	2.8%	48.9%	47.8%
3. ถ้าท่านสามารถหาซื้อถุงยางอนามัยได้สะดวก การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....	0%	0.6%	2.8%	61.2%	35.4%
4. ถ้าท่านมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ/ไม่ทันได้เตรียมตัว การใช้ถุงยางอนามัยของท่านเป็นสิ่งที่.....	2.2%	33.7%	36.5%	18.0%	9.6%

4.2 แบบสอบถามการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย(ต่อ)

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	ยากมาก	ค่อนข้าง ยาก	ไม่ แน่ใจ	ค่อนข้าง ง่าย	ง่าย มาก
5. ถ้าท่าน <u>อายที่จะไปซื้อถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	4.5%	29.8%	39.9%	14.6%	11.2%
6.ถ้าท่าน <u>ต้องมีความสุขทางเพศลดลงจาก</u> <u>การใช้ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	0%	15.2%	53.4%	19.7%	11.8%
7. ถ้าท่าน <u>ถูกปฏิเสธจากคู่นอน จากการใช้</u> <u>ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	1.7%	27.5%	43.8%	15.7%	11.2%
8. ถ้าท่าน <u>มีความกล้า และความมั่นใจในการ</u> <u>ใช้ถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	0%	1.1%	6.7%	51.1%	41.0%
9. ถ้าท่าน <u>พบว่าถุงยางอนามัยมีราคาถูก</u> การ ใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	1.1%	1.7%	5.1%	51.1%	41.0%
10. ถ้าท่าน <u>เงินไม่พอที่จะซื้อถุงยางอนามัย</u> การใช้ถุงยางอนามัยของท่าน <u>เป็นสิ่งที่</u>	16.9%	37.1%	21.9%	11.8%	12.4%

ส่วนที่ 5 แบบวัดความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

คำชี้แจง: คำถามต่อไปนี้เป็นการถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยในอนาคต โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีเกณฑ์การเลือกคำตอบดังนี้

ข้อคำถามข้อที่ 1 และข้อคำถามข้อที่ 3

ไม่ใช้แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

อาจจะใช้ หมายถึง ท่านอาจจะใช้ถุงยางอนามัย

ใช้แน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยอย่างแน่นอน

ข้อคำถามข้อที่ 2

ไม่ถนัดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะไม่ถนัดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

อาจจะถนัด หมายถึง ท่านอาจจะถนัดการมีเพศสัมพันธ์

ถนัดแน่นอน หมายถึง ท่านมีความตั้งใจที่จะถนัดการมีเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน

1. ในอนาคตเมื่อท่านมีเพศสัมพันธ์ ท่านจะใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

() ไม่ใช้แน่นอน 0.2%

() อาจจะใช้ 28.2%

() ใช้แน่นอน 71.6%

2. หากการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปได้ ท่านจะถนัดการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกหรือไม่

() ไม่ถนัดแน่นอน 9.8%

() อาจจะถนัด 55.0%

() ถนัดแน่นอน 35.2%

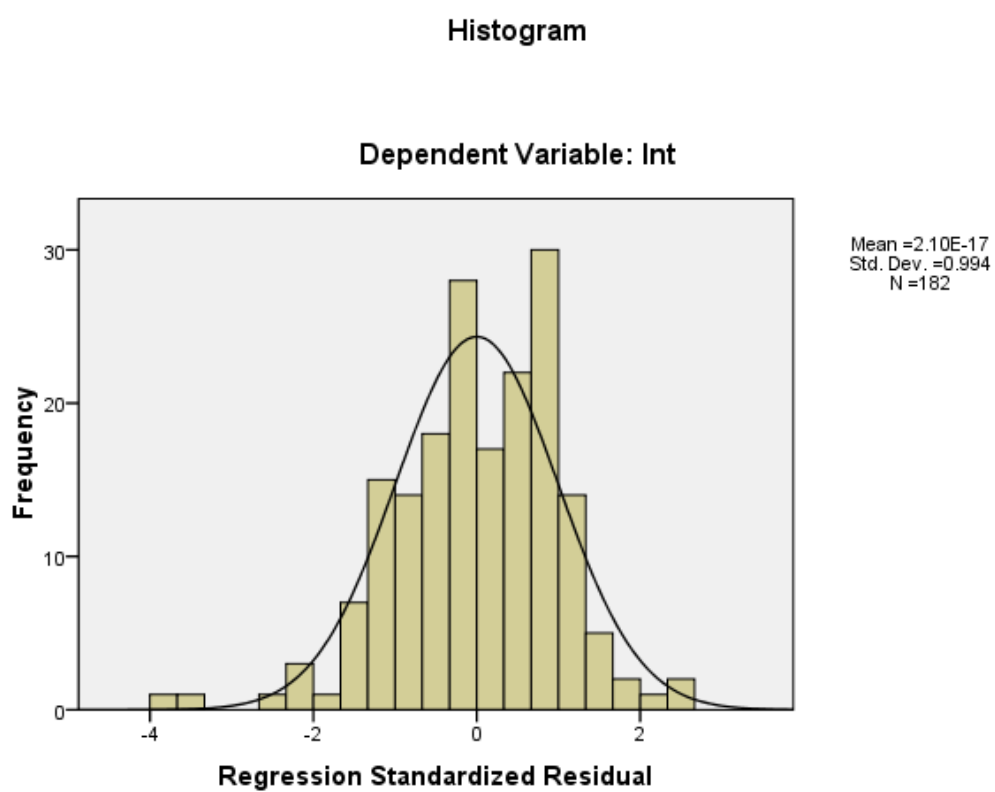
3. เมื่อคู่อีกของท่านไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย ท่านยังยืนยันที่จะใช้หรือไม่

() ไม่ใช้แน่นอน 10.8%

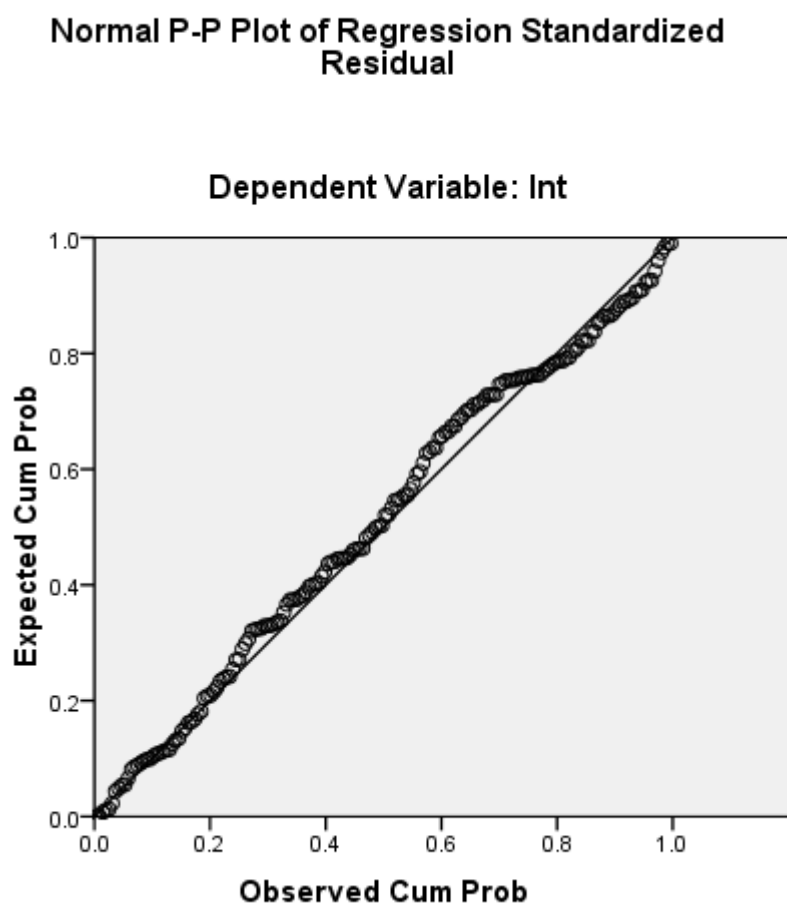
() อาจจะใช้ 53.2%

() ใช้แน่นอน 36.0%

รูปที่ 3 แสดงการกระจายตัวของ Regression standardized residual

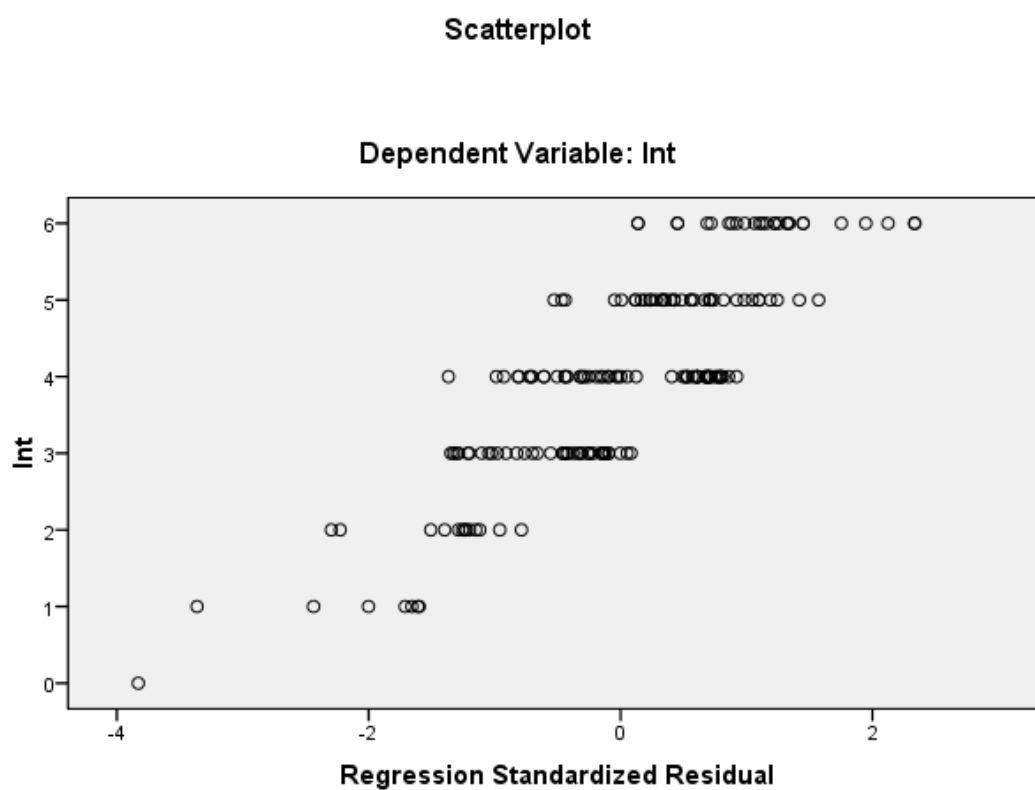

รูปที่ 4 แสดง Normal P-P Plot of regression standardized residual

CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปที่ 5 แสดงความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามจากภาพการกระจาย (Scatterplot)

ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้วยวิธี Stepwise

ตารางที่ 18 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) สัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) สัมประสิทธิ์การทำนายที่ถูกรับ และการทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การทำนาย

Model Summary^c

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics					Durbin-Watson
					R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change	
1	.522 ^a	.272	.268	1.132	.272	67.382	1	180	.000	
2	.552 ^b	.305	.297	1.109	.033	8.435	1	179	.004	1.965

a. Predictors: (Constant), Attitude

b. Predictors: (Constant), Attitude, Sub_norm

c. Dependent Variable: Int

ตารางที่ 19 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ANOVA^c

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	86.343	1	86.343	67.382	.000 ^a
	Residual	230.652	180	1.281		
	Total	316.995	181			
2	Regression	96.722	2	48.361	39.300	.000 ^b
	Residual	220.272	179	1.231		
	Total	316.995	181			

a. Predictors: (Constant), Attitude

b. Predictors: (Constant), Attitude, Sub_norm

c. Dependent Variable: Int

ตารางที่ 20 แสดงตัวแปรที่ถูกคัดเข้าสมการทำนาย

Coefficients^a

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Correlations			Collinearity Statistics	
	B	Std. Error	Beta			Zero-order	Partial	Part	Tolerance	VIF
1 (Constant)	1.656	.298		5.550	.000					
Attitude	.025	.003	.522	8.209	.000	.522	.522	.522	1.000	1.000
2 (Constant)	1.342	.312		4.306	.000					
Attitude	.017	.004	.356	4.220	.000	.522	.301	.263	.544	1.837
Sub_norm	.012	.004	.245	2.904	.004	.486	.212	.181	.544	1.837

a. Dependent Variable: Int

ตารางที่ 21 แสดงตัวแปรที่ถูกคัดออกจากสมการทำนาย

Excluded Variables^c

Model	Beta In	Collinearity Statistics	
		VIF	Minimum Tolerance
1 Sub_norm	.245 ^a	1.837	.544
PBC	.205 ^a	1.616	.619
2 PBC	.116 ^b	2.233	.394

a. Predictors in the Model: (Constant), Attitude

b. Predictors in the Model: (Constant), Attitude, Sub_norm

c. Dependent Variable: Int

ตารางที่ 22 แสดงร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรทำนาย และระดับความตั้งใจในการใช้
ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
Int	4.01	1.323	182
Attitude	92.20	27.100	182
Sub_norm	85.59	26.233	182
PBC	147.59	41.048	182

ตารางที่ 23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย กับความตั้งใจในการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายรักชาย

Correlations

		Int	Attitude	Sub_norm	PBC
Pearson Correlation	Int	1.000	.522	.486	.449
	Attitude	.522	1.000	.675	.617
	Sub_norm	.486	.675	1.000	.722
	PBC	.449	.617	.722	1.000
Sig. (1-tailed)	Int	.	.000	.000	.000
	Attitude	.000	.	.000	.000
	Sub_norm	.000	.000	.	.000
	PBC	.000	.000	.000	.
N	Int	182	182	182	182
	Attitude	182	182	182	182
	Sub_norm	182	182	182	182
	PBC	182	182	182	182

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	วิสุตา หมั่นธรรม
วัน เดือน ปี เกิด	20 กันยายน 2533
สถานที่เกิด	อุบลราชธานี
วุฒิการศึกษา	พยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล
ที่อยู่ปัจจุบัน	17 ม.8 ต.หนามแท่ง อ.ศรีเมืองใหม่ จ.อุบลราชธานี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY